

การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขัง ทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช

121/6

รัชเดช มะลิทองดำรง

6420631032035

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการปกครอง

คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

พุทธศักราช 2566

การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขัง ทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช

รัชเดช มะลิทองดำรง

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการปกครอง
คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
พุทธศักราช 2566
(ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย)

THE PROTECTION OF DISCIPLINE MISCONDUCT ACCORDING TO HIRI-OTTAPPA PRINCIPLE OF YOUTH CORRECTION INSTITUTION NAKHON SI THAMMARAT

RATCHADACH MALITHONGDUMRONG

A THEMATIC SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS
FOR THE DEGREE OF MASTER OF POLITICAL SCIENCE
PROGRAM IN GOVERNMENT
FACULTY OF SOCIAL SCIENCES
MAHAMAKUT BUDDHIST UNIVERSITY
2023

(COPYRIGHT OF MAHAMAKUT BUDDHIST UNIVERSITY)

หัวข้อสารนิพนธ์	:	**การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริโอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช**
ชื่อนักศึกษา	:	**รัชเดช มะลิทองดำรง**
ชื่อปริญญา	:	**รัฐศาสตรมหาบัณฑิต**
สาขาวิชา	:	**การปกครอง**
ปีพุทธศักราช	:	**2566**
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	:	**รองศาสตราจารย์ ดร. กันตภณ หนูทองแก้ว**
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	:	**ดร. สุปรีชา ชำนาญพุฒิพร**

คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย อนุมัติให้นับสารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง

คณบดีคณะสังคมศาสตร์ .....
(พระครูปลัดสุวัฑฒนพรหมจริยคุณ)

คณะกรรมการสอบสารนิพนธ์ :
ประธานกรรมการ .....
(รองศาสตราจารย์ ดร. ไชยวัฒน์ เผือกคง)

กรรมการ (อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก) .....
(รองศาสตราจารย์ ดร. กันตภณ หนูทองแก้ว)

กรรมการ/อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม .....
(ดร. สุปรีชา ชำนาญพุฒิพร)

กรรมการ .....
(พระมหาเอกกวิน ปิยวีโร, ดร.)

กรรมการ .....
(ดร.สิทธิพงษ์ สิทธิภัทรประภา)

(ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย)

Thematic Topic	:	The Protection of Discipline Misconduct according to Hiri-Ottappa Principle of Youth Correction Institution Nakhon Si Thammarat
Student's Name	:	Ratchadach Malithongdumrong
Degree Sought	:	Master of Political Science
Program	:	Government
Anno Domini	:	2023
Advisor	:	Assoc. Prof. Dr. Kantaphon Nuthongkaew
Co-Advisor	:	Dr. Supreecha Chamnanphuttiphon

Accepted by the Faculty of Social Sciences, Mahamakut Buddhist University in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree of Master of Political Science (Government)

Dean of Faculty of Social Sciences .....
(Phrakhrupaladsuwatthanaphromajariyakhun)

Thematic Committee :

Chairman .....
(Assoc. Prof. Dr. Chaiwat Phuakkhong)

Member (Advisor) .....
(Assoc. Prof. Dr. Kantaphon Nuthongkaew)

Member/Co-Advisor .....
(Dr. Supreecha Chamnanphuttiphon)

Member .....
(Phramaha Ekkawin Piyaweero, Dr.)

Member .....
(Dr. Sitthipong Sitthiphataraprabha)

(Copyright of Mahamakut Buddhist University)

บทคัดย่อ

หัวข้อสารนิพนธ์ : **การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช**

ชื่อนักศึกษา : **รัชเดช มะลิทองดำรง**

ชื่อปริญญา : **รัฐศาสตรมหาบัณฑิต**

สาขาวิชา : **การปกครอง**

ปีพุทธศักราช : **2566**

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก : **รองศาสตราจารย์ ดร. กันตภณ หนูทองแก้ว**

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม : **ดร. สุปรีชา ชำนาญพุฒิพร**

งานวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อศึกษาการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช 2) เพื่อหาแนวทางส่งเสริมการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช ดำเนินการวิจัยตามระเบียบวิธีวิจัยเชิงผสานวิธี (Mixed Method Research) วิจัยเชิงปริมาณเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามจากประชากรจำนวน 1,753 คน กำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของ Krejcie และ Morgan ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 313 คน วิจัยเชิงคุณภาพเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกโดยผู้ให้ข้อมูลหลัก จำนวน 5 รูป/คน แยกเป็น 1 รูป 4 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เทคนิค การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis Technique)

ผลการวิจัยพบว่า :

1. ผลการวิเคราะห์ระดับการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\overline{X}$ = 2.94) ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า หิริ มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ ($\overline{X}$ = 3.10) รองลงมา คือ โอตตัปปะ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ ($\overline{X}$ = 3.05) ตามลำดับ

2. แนวทางส่งเสริมการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถาน วัยหนุ่มนครศรีธรรมราช พบว่า หิริ ทำให้คนเราเกิดความละอายที่จะทำความชั่วทั้งต่อหน้าและลับหลัง ทำให้

ไม่ก่อความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น ส่วน โอตตัปปะ ทำให้เกิดความรู้สึกเกรงกลัวต่อการทำผิดขึ้นในใจตนเอง ดังนั้น ความละอายเกรงกลัวเป็นต้นเหตุให้ทำความดี โดยมี ศีล 5 เป็นความละลายใจเบื้องต้น จึงควรอบรมและปลูกฝังหลักหลักหิริ-โอตตัปปะให้กับผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช

คำสำคัญ : การป้องกัน, การกระทำความผิด, หลักหิริ-โอตตัปปะ

ABSTRACT

Thematic Topic : **The Protection of Discipline Misconduct according to Hiri-Ottappa Principle of Youth Correction Institution Nakhon Si Thammarat**

Student's Name : **Ratchadach Malithongdumrong**

Degree Sought : **Master of Political Science**

Program : **Government**

Anno Domini : **2023**

Advisor : **Assoc. Prof. Dr. Kantaphon Nuthongkaew**

Co-Advisor : **Dr. Supreecha Chamnanphuttiphon**

The objectives of this research were as follows 1) to study the prevention of discipline misconduct according to Hiri-Ottappa principle of Nakhon Si Thammarat Youth Correction Institution and 2) to find out the guidelines for Promotion of prevention of the discipline misconduct according to Hiri-Ottappa principle of Nakhon Si Thammarat Youth Correction Institution. Conducting research according to mixed method research: Quantitative research from 1,753 people the data collected by questionnaire, and 313 samples using by Kreicle and Morgan's tables, qualitative research collected data by in-depth interviews and group discussions by the key informants, five informants, data analysis using the Content analysis technique.

The results of the research found that:

1. The prevention of discipline misconduct according to Hiri-Ottappa principle of Nakhon Si Thammarat youth correction institution overall ($\overline{X}$ = 2.94), when considered individually, it was found that the aspect of Hiri ($\overline{X}$ = 3.10) and followed by the aspect of Ottappa ($\overline{X}$ = 3.05) respectively.

2. Guidelines to promote the prevention of disciplinary offenses according to the moral-ottappa principle of correctional inmates' young people in Nakhon Si Thammarat found that Hiri causes people to be ashamed to do evil both in front of and behind their backs. Do not cause trouble to others. Ottappa causes a feeling of fear of doing wrong in one's own mind. Therefore, shame and fear is the cause of doing good

deeds, with the five precepts being the primary solubility. Therefore, it should train and instill the principles of hiri-ottappa for young inmates at the Nakhon Si Thammarat Correctional Institution.

Keywords: Protection, Misconduct, Hiri - Ottappa

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยความอนุเคราะห์จากบุคลหลายฝ่ายที่ได้ช่วยเหลือในครั้งนี้รวมทั้งมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ซึ่งเป็นสถาบันที่ประสิทธิ์ประสาทความรู้ทางการศึกษาในด้านรัฐศาสตร์การปกครอง ที่ได้ให้คำชี้แนะ และแนะนำในการทำสารนิพนธ์ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ พระครูสุวัฑฒนพรหมจริยคุณ รักษาการคณบดีคณะสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช และคณาจารย์ในหลักสูตรรัฐศาสตร์ทุกท่าน ที่ได้ให้ความเมตตาชี้แนะแนวทางในการศึกษาตลอดถึงในการทำสารนิพนธ์ครั้งนี้ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี และขอขอบคุณเพื่อนนักศึกษาทุกรูป / คน ที่ให้ความเมตตาช่วยเหลือในด้านการเรียนพร้อมทั้งคำแนะนำเพิ่มเติมที่เป็นประโยชน์ตลอดถึงให้กำลังใจในการทำสารนิพนธ์ ในครั้งนี้ด้วย

ขอขอบคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. กันตภณ หนูทองแก้ว อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และ ดร. สุปรีชา ชำนาญพุฒิพร อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่ได้ให้คำปรึกษาตลอดจนตรวจสอบข้อบกพร่องต่าง ๆ พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะในการแก้ไขปรับปรุงเนื้อหาสารนิพนธ์ฉบับนี้ด้วยดีตลอดมา

ขอกราบขอบพระคุณคณะผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ที่ได้อนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย และกรุณาให้ความรู้และคำแนะนำในการให้สัมภาษณ์ ตลอดจนข้อคิดเห็นต่าง ๆ ในการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณท่านผู้ประสานงานข้อมูลการทำสารนิพนธ์ และผู้ใกล้ชิด ที่ให้กำลังใจและสนับสนุนในทุก ๆ เรื่องจนทำให้ผู้จัดทำสารนิพนธ์ได้รับประโยชน์อย่างมีค่าสูงสุด

คุณงามความดีและอานิสงส์ใดที่จักพึงบังเกิดจากการทำวิจัยนี้ ผู้วิจัยขอน้อมบูชาคุณพระรัตนตรัย คุณบิดา คุณมารดา อาจารย์ ผู้มีอุปการคุณทุกท่านที่มีส่วนช่วยเหลือใน การทำสารนิพนธ์ จงเป็นผลสำเร็จในครั้งนี้ด้วยดีตลอดมา

รัชเดช มะลิทองดำรง

สารบัญคำย่อ

อักษรย่อพระไตรปิฎกในเล่มวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยศึกษาค้นคว้าจากพระไตรปิฎกฉบับภาษาไทยมหามกุฏราชวิทยาลัย. (2563) : โรงพิมพ์มหามกุฏราชวิทยาลัยนครปฐม ในการค้นคว้าและอ้างอิงโดยมีคำย่อและคำเต็ม ดังนี้

องฺ.ทุก. หิริ ความละอายแก่ใจ

ขุ.อิติ. โอตตัปปะ ความเกรงกลัว

เลขที่เกี่ยวกับพระไตรปิฎก มีดังนี้ เลขหน้าเป็นเล่ม เลขหลังเป็นข้อ และเลขหลังเป็นหน้า เลข/ข้อ/หน้า ได้แก่ องฺ.ทุก. (ไทย) 20/65 หมายถึง หิริ ความละอายแก่ใจ (ฉบับภาษาไทย) ฉบับมหามกุฏราชวิทยาลัย เล่มที่ 22 ข้อที่ 65 และ ขุ.อิติ. (ไทย) 25/257 หมายถึง โอตตัปปะ ความเกรงกลัว (ฉบับภาษาไทย) ฉบับมหามกุฏราชวิทยาลัย เล่มที่ 25 ข้อที่ 257

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	**จ**
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	**ช**
กิตติกรรมประกาศ	**ฌ**
สารบัญคำย่อ	**ญ**
สารบัญ	**ฎ**
สารบัญตาราง	**ฑ**
บทที่ 1 บทนำ	**1**
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 คำถามการวิจัย	4
1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย	4
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	4
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ	5
1.6 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	**7**
2.1 หลักคำสอนเกี่ยวกับหิริโอตตัปปะ	7
2.2 แนวคิดที่เกี่ยวกับการรักษาวินัย	13
2.3 บริบทของพื้นที่ที่ศึกษา	35
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	35
2.5 สรุปกรอบแนวคิดที่ใช้วิจัย	40
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	**41**
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	41
3.2 เทคนิคการสุ่มตัวอย่าง	42
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	43
3.4 การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	44

สารบัญ (ต่อ)

เรื่อง	หน้า
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล	45
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล	46
3.7 สถิติที่ใช้ในการวิจัย	47
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	**49**
4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล	50
4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช	52
4.3 แนวทางส่งเสริมการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช	55
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	**58**
5.1 สรุปผลการวิจัย	60
5.2 อภิปรายผลการวิจัย	62
5.3 ข้อเสนอแนะ	65
บรรณานุกรม	**66**
ภาคผนวก	**69**
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย	70
ภาคผนวก ข หนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย	72
ภาคผนวก ค หนังสือขอความอนุเคราะห์แจกแบบสอบถาม	76
ภาคผนวก ง หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญ	78
ภาคผนวก จ เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน	84
ภาคผนวก ฉ แบบสอบถาม	86
ภาคผนวก ช แบบสัมภาษณ์	91

สารบัญ (ต่อ)

เรื่อง	หน้า
ภาคผนวก ซ ผลการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์	94
ภาคผนวก ฌ ผลการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม	99
ภาคผนวก ญ รูปภาพผู้ให้ข้อมูล	102
ประวัติผู้วิจัย	108

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
4.1	จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามข้อมูลทั่วไป.....	53
4.2	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช โดยรวม	55
4.3	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช จำแนกตามด้านหิริ.....	56
4.4	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะ ของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช จำแนกตามด้านโอตตัปปะ.....	57

บทที่ 1
บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (2560-2579) ได้กำหนดวิสัยทัศน์ในการประเทศ “ประเทศมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง” ประกอบด้วย 6 ประเด็นยุทธศาสตร์ โดยในประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 ยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง มีเป้าหมายการพัฒนาที่สำคัญ คือประเทศชาติมั่นคง ประชาชนมีความสุข เน้นการบริหารจัดการสภาวะแวดล้อมของประเทศให้มีความมั่นคง ปลอดภัย เอกราช อธิปไตย และมีความสงบเรียบร้อยในทุกระดับ ตั้งแต่ระดับชาติ สังคม ชุมชน มุ่งเน้นการพัฒนาคน เครื่องมือ เทคโนโลยี และระบบฐานข้อมูลขนาดใหญ่ให้มีความพร้อมสามารถรับมือกับภัยคุกคามและภัยพิบัติได้ทุกรูปแบบ และทุกระดับความรุนแรง ควบคู่ไปกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาด้านความมั่นคงที่มีอยู่ในปัจจุบัน และที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต ใช้กลไกการแก้ไขปัญหาแบบบูรณาการทั้งกับส่วนราชการ ภาคเอกชน ประชาสังคม และองค์กรที่ไม่ใช่รัฐรวมถึงประเทศเพื่อนบ้านและมิตรประเทศทั่วโลกบนพื้นฐานของหลักธรรมาภิบาลด้านความมั่นคง ได้มุ่งเน้นการรักษาความมั่นคง รวมถึงการพัฒนากลไกกระบวนการยุติธรรมในการสร้างความเชื่อมั่นให้กระบวนการยุติธรรม เช่นเดียวกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ.2560-2564) ที่กำหนดให้ความเหลื่อมล้ำทางรายได้และความยากจนลดลง และมีความมั่นคงในเอกสาร สังคมปลอดภัย เป็นเป้าหมายหนึ่งในการพัฒนา กระทรวงยุติธรรมจึงได้ทำแผนยุทธศาสตร์ กระทรวงยุติธรรม ระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) โดยยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความปลอดภัยและความสงบสุขในสังคม มุ่งเน้นที่การแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดและการสร้างความเชื่อมั่นต่อสังคมในการดูแลผู้กระทำความผิด ซึ่งเมื่อกล่าวถึงผู้กระทำความผิดหรือผู้ต้องขัง หมายถึงนักโทษเด็ดขาด คนต้องขัง และคนฝาก (กระทรวงยุติธรรม, 2560)

กรมราชทัณฑ์ กระทรวงยุติธรรม เป็นหน่วยราชการระดับกรม ในสังกัดกระทรวงยุติธรรม มีภารกิจเกี่ยวกับการควบคุมและแก้ไขพฤตินิสัยผู้ต้องขัง และบุคคลที่อยู่ในความควบคุมหรือดูแลตามหน้าที่และอำนาจของกรม โดยมุ่งพัฒนาเป็นองค์กร พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เพื่อแก้ไขหรือฟื้นฟูผู้ต้องขังและบุคคลที่อยู่ในความควบคุมหรือดูแลตามหน้าที่ และอำนาจของกรม ให้กลับตนเป็นพลเมืองดี มีสุขภาพกายและจิตที่ดี ไม่หวนกลับมากระทำผิดซ้ำ ได้รับการพัฒนาทักษะฝีมือในการประกอบอาชีพที่สุจริต และสามารถดำรงชีวิตในสังคมภายนอก ได้อย่างปกติโดยสังคมให้การยอมรับ โดยให้มีหน้าที่และอำนาจ ได้แก่ 1) ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดให้เป็นไปตามคำพิพากษาหรือคำสั่งตามกฎหมาย โดยดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยราชทัณฑ์และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง 2) กำหนดแนวทางปฏิบัติ

ต่อผู้ต้องขัง และบุคคลที่อยู่ในความควบคุมหรือดูแล ตามหน้าที่ และอำนาจของกรม ให้สอดคล้องกับกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ นโยบายของกระทรวง หลักอาชญาวิทยา และหลักทัณฑวิทยา ตลอดจนข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง และข้อเสนอแนะ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องขององค์การสหประชาชาติ 3) ดำเนินการเกี่ยวกับการสวัสดิการและการสงเคราะห์แก่ผู้ต้องขัง และบุคคลที่อยู่ในความควบคุม หรือดูแลตามหน้าที่และอำนาจของกรม 4) พัฒนาระบบ รูปแบบ มาตรการ หลักเกณฑ์ มาตรฐาน วิธีการปฏิบัติ และการปฏิบัติ ต่อผู้เข้ารับการตรวจพิสูจน์ในระหว่างที่ถูกควบคุมตัว เพื่อรอการตรวจพิสูจน์ในสถานที่เพื่อการตรวจพิสูจน์ ตามกฎหมายเกี่ยวกับการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด 5) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นหน้าที่และอำนาจของกรม หรือตามที่ รัฐมนตรีหรือคณะรัฐมนตรีมอบหมาย นับว่าเป็นหน่วยงานสุดท้ายในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่ดำเนินการตามมาตรการบังคับทางอาญาตามคำพิพากษาหรือมีคำสั่งในการจำกัดอิสรภาพของบุคคล โดยมีภารกิจหลักสำคัญในการควบคุมการดูแลและพัฒนาพฤตินิสัยนักโทษเด็ดขาดที่ศาลพิพากษาถึงที่สุดให้รับโทษจากคุก การควบคุมผู้ต้องหาหรือจำเลยซึ่งอยู่ระหว่างการพิจารณาคดี การควบคุมและป้องกันไม่ให้ผู้ต้องขังหลบหนี รวมทั้งการพัฒนาฟื้นฟูพฤตินิสัยและจิตใจของผู้ต้องขังให้กลับตนเป็นคนดีหลังจากที่ได้รับการปล่อยตัวออกจากเรือนจำ สภาวการณ์ในปัจจุบันกรมราชทัณฑ์ต้องรับมือควบคุมผู้ต้องขังที่เพิ่มจำนวนมากขึ้น ในทุก ๆ ปี รวมถึงผู้ต้องขังแต่ละคนมีความแตกต่างทั้งด้านพื้นฐานของครอบครัว ภูมิหลังของชีวิต ตลอดจนระดับการศึกษา การเรียนรู้ รวมถึงพฤติกรรมเฉพาะบุคคลที่แตกต่างกัน ซึ่งล้วนเป็นสาเหตุที่ทำให้การควบคุมผู้ต้องขังมีความยากลำบากและนำไปสู่ปัญหาอื่น ๆ อีกมากหมาย (กรมราชทัณฑ์, 2565, หน้า 1)

การดำเนินการป้องกันการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช ที่ฝ่าฝืนระเบียบวินัยของทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราชซึ่งปัจจุบันมีผู้ต้องขังในทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช มีทั้งหมด 1,753 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 30 กรกฎาคม 2565) การดำเนินการทางวินัยเป็นการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2560 หมวดที่ 7 (วินัยและบทลงโทษ) หมวดที่ 8 (ความผิดเกี่ยวกับเรือนจำ) มาตรา 72 ผู้ใดกระทำด้วยประการใดให้เข้ามาหรือให้ออกไปจากเรือนจำ หรือครอบครองหรือใช้ในเรือนจำ หรือรับจากหรือส่งมอบแก่ผู้ต้องขัง ซึ่งสิ่งของต้องห้ามดังต่อไปนี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ในการดำเนินการทางวินัยกับผู้ต้องขังมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้ต้องขังมีระเบียบวินัย ประพฤติตนอยู่ในกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ โดยผู้ต้องขังกระทำผิดระเบียบวินัยภายในทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช คือ 1) ยาเสพติดให้โทษ วัตถุออกฤทธิ์ และสารระเหย รวมถึงอุปกรณ์ที่ใช้ในการเสพ 2) สุราหรือของมึนเมาอย่างอื่น 3) เครื่องมืออันเป็นอุปกรณ์ในการหลบหนี 4) อาวุธ เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน 5) น้ำมันเชื้อเพลิงหรือวัตถุอื่นใดที่ก่อให้เกิดเพลิงได้ 6) เครื่องคอมพิวเตอร์ โทรศัพท์ หรือเครื่องมือสื่อสารอื่น รวมทั้งอุปกรณ์

สำหรับสิ่งของดังกล่าว 7) สิ่งของอื่นที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อเรือนจำหรือความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรม อันดีของประชาชน (กระทรวงยุติธรรม, 2560, หน้า 20-22)

ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาวิจัยเรื่อง “การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช” เนื่องจากปัจจุบันทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช มีสถิติการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขังมีแนวโน้มจะเพิ่มมากขึ้นจากปีที่ผ่านๆมา สืบเนื่องจากหลายๆสาเหตุและปัจจัย การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราชส่งผลให้มีประโยชน์ต่อแนวทางในการดำเนินการป้องกันแก้ไขปัญหาการกระทำผิดดังกล่าวอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล และทั้งในปัจจุบันและในอนาคตโดยอาศัยหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา ซึ่งมีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตของชาวตะวันออก เป็นศาสนาที่มีความแตกต่างจากศาสนาอื่นๆ ที่มีขันติธรรม และเชื่อในเหตุผลตามหลักวิทยาศาสตร์ มองโลกแบบผู้รัก สันติภาพ จึงอยู่ร่วมกับศาสนาอื่นๆ ได้โดยไม่มีความขัดแย้ง การสอนพระพุทธศาสนามีแต่บวกกับบวก ในสังคมและความสุขของสังคมไทยนั้น มีรากฐานมาจากคำสอนของพุทธศาสนา (วิชัย ตันศิริ, 2551, หน้า 5) สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 6 ที่มุ่งเน้นพัฒนาคนไทย ให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรม ในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่าง มีความสุข (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2545, หน้า 39) โดยเป็นการสนับสนุนให้นำหลักธรรมของศาสนามาใช้เพื่อเสริมสร้างคุณธรรม และพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนไทย ดังนั้น หากบุคคลเหินห่างจากคุณธรรมทางศาสนา ก็ยิ่งทำให้การประพฤติปฏิบัติขาดหลักธรรมดำเนินชีวิต ขาดหิริ-โอตตัปปะ ขาดความเสียสละเพื่อส่วนรวม คุณธรรมทางพระพุทธศาสนาจึงจะช่วยสร้างวิถีชีวิตให้ดำรงอยู่ในทางสายกลาง และในขอบเขตของวัฒนธรรมที่ไม่ยึดติดได้และวิถีทางของพุทธธรรมก็เข้ากันได้เป็นอย่างดีกับการสร้างคุณภาพชีวิตของประชาชน ซึ่ง หิริ คือ ความละอายต่อบาป ไม่ทำชั่วด้วยกาย วาจา และใจ ไม่ว่าจะมีผู้รู้เห็นหรือไม่ โอตตัปปะ คือ ความกลัวต่อบาป กลัวผลของกรรมชั่ว กลัวว่าเมื่อทำชั่วลงไปจะทำให้จิตใจของตนตกต่ำ แม้จะมีโอกาสโกงกินก็จะไม่ทำ ไม่ใช่เพราะกลัวถูกจับได้ แต่กลัวความเสื่อมที่จะเกิดขึ้นกับตนเอง เพื่อให้เกิดการควบคุมผู้ต้องขังมีประสิทธิภาพ ลดปัญหาการกระทำผิดวินัย ที่จะเกิดขึ้นภายในเรือนจำได้และสามารถพัฒนาผู้ต้องขังให้เป็นคนดีพร้อมที่จะเดินออกจากเรือนจำสู่สังคมใหม่ภายใต้การยอมรับของสังคมได้อย่างแท้จริง

1.2 คำถามการวิจัย

1.2.1 การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริโอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช อยู่ในระดับใด

1.2.2 แนวทางส่งเสริมการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช มีอะไรบ้าง

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.3.1 เพื่อศึกษาการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช

1.3.2 เพื่อหาแนวทางส่งเสริมการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเรื่องการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ดังต่อไปนี้

1.4.1 ขอบเขตด้านประชากร

1.4.1.1 ประชากรสำหรับการวิจัยเชิงปริมาณ ได้แก่ ผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช จำนวน 1,753 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 30 กรกฎาคม 2565)

1.4.1.2 ผู้ให้ข้อมูลสำคัญสำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ จำนวน 4 คน 1 รูป ได้แก่ ผู้ที่มีความรู้ทางด้านการควบคุมและพัฒนาพฤตินิสัยของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช จำนวน 3 คน ผู้ทรงคุณวุฒิในมหาวิทยาลัย จำนวน 1 คน และ ผู้ทรงคุณวุฒิทางธรรม จำนวน 1 รูป

1.4.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา ได้แก่ การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริโอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช และการหาแนวทางส่งเสริมการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขัง ทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช

1.4.3 ขอบเขตด้านพื้นที่ ได้แก่ ทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช ตำบลท่างิ้ว อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช นครศรีธรรมราช

1.4.4 ขอบเขตด้านเวลา ระหว่างวันที่ 1 มิถุนายน 2565 – 28 กุมภาพันธ์ 2566

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.5.1 การกระทำผิดวินัย หมายถึง การดำเนินการทางวินัยเป็นการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 หมวด ที่ 7 (วินัยและบทลงโทษ) มาตรา 68 ผู้ต้องขังผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานเรือนจำ ข้อบังคับเรือนจำ หรือระเบียบกรมราชทัณฑ์ ให้ถือว่าผู้ต้องขังผู้นั้นกระทำผิดวินัย หมวดที่ 8 (ความผิดเกี่ยวกับเรือนจำ) มาตรา 72 ผู้ใดกระทำด้วยประการใดให้เข้ามาหรือให้ออกไปจากเรือนจำ หรือครอบครองหรือใช้ในเรือนจำ หรือรับจากหรือส่งมอบแก่ผู้ต้องขัง ซึ่งสิ่งของต้องห้าม ดังต่อไปนี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

1) ยาเสพติดให้โทษ วัตถุออกฤทธิ์ และสารระเหย รวมถึงอุปกรณ์ที่ใช้ในการเสพ

2) สุราหรือของมึนเมาอย่างอื่น

3) เครื่องมืออันเป็นอุปกรณ์ในการหลบหนี

4) อาวุธ เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน

5) น้ำมันเชื้อเพลิงหรือวัตถุอื่นใดที่ก่อให้เกิดเพลิงได้

6) เครื่องคอมพิวเตอร์ โทรศัพท์ หรือเครื่องมือสื่อสารอื่น รวมทั้งอุปกรณ์สำหรับสิ่งของดังกล่าว

7) สิ่งของอื่นที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อเรือนจำหรือความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

มาตรา 73 ผู้ใดกระทำด้วยประการใดให้เข้ามาหรือให้ออกไปจากเรือนจำ หรือครอบครองหรือใช้ในเรือนจำ หรือรับจากหรือส่งมอบแก่ผู้ต้องขัง ซึ่งสิ่งของต้องห้าม ดังต่อไปนี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

1) อุปกรณ์สำหรับเล่นการพนัน

2) ของเน่าเสียหรือของมีพิษต่อร่างกาย

3) เงินตรา

4) เครื่องมือและอุปกรณ์สำหรับสักร่างกาย

5) สิ่งของอื่นที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อเรือนจำหรือความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ทั้งนี้ ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการทางวินัยต่อผู้ต้องขังมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้ต้องขังมีระเบียบวินัย ประพฤติตนอยู่ในกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ

1.5.2 หลักหิริ-โอตตัปปะ หมายถึง หลักธรรมเพื่อเป็นการเตือนสติคนให้มีสติยั้งคิดให้ไตร่ตรองก่อนการกระทำใด ๆ ให้วิเคราะห์ว่าสิ่งที่ตนกำลังกระทำนั้นเป็นสิ่งดีงามหรือสิ่งชั่วช้า ถ้าเป็นสิ่งชั่วช้าก็ให้นึกละอายที่จะกระทำเช่นนั้น และให้นึกเกรงกลัวผลที่จะเกิดขึ้นจากการกระทำ

ของตน ประกอบด้วย หิริ คือ ความละอายต่อการทำบาป ละอายต่อการทำชั่วทำเลวของตนเอง และโอตตัปปะ คือ ความเกรงกลัวต่อบาป ความเกรงกลัวผลของการกระทำบาป การกระทำชั่วของตนเอง

1.5.3 ผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช หมายถึง ผู้ต้องขังที่อยู่อำนาจการควบคุมของทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราชทั้งที่อยู่ระหว่างการพิจารณาคดีและผู้ต้องขังที่มีกำหนดโทษไม่เกิน 15 ปี

1.5.4 ทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช หมายถึง หน่วยงานราชการที่อยู่ภายใต้สังกัดของกรมราชทัณฑ์ ตั้งอยู่ที่ตำบลท่างิ้ว อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช มีอำนาจหน้าที่ในการควบคุมผู้ต้องขังระหว่างการพิจารณาคดีและผู้ต้องขังที่มีกำหนดโทษไม่เกิน 15 ปี ของเขตอำนาจศาล 10 อำเภอ ประกอบด้วย อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช อำเภอพระพรหม อำเภอสิชล อำเภอนบพิตำ อำเภอพรหมคีรี อำเภอลานสกา อำเภอชะอวด อำเภอเฉลิมพระเกียรติ อำเภอท่าศาลา และอำเภอขนอม

1.5.5 อายุ หมายถึง อายุของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ 1) ต่ำกว่า 30 ปี 2) 30–39 ปี 3) 40–49 ปี และ 4) 50 ปีขึ้นไป

1.5.6 ระดับการศึกษา หมายถึง ระดับการศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ 1) ประถมศึกษา 2) มัธยมศึกษาตอนต้น 3) มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. 4) อนุปริญญา/ปวส. และ 5) ปริญญาตรีขึ้นไป

1.5.7 ลักษณะฐานความผิด หมายถึง ลักษณะฐานความผิดของผู้ต้องขัง ได้แก่ 1) ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด 2) ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย 3) ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ 4) ความผิดเกี่ยวกับเพศ และ 5) ความผิดอื่น ๆ

1.6 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1.6.1 ทำให้ทราบการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช

1.6.2 ทำให้ทราบข้อเสนอแนะการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช

1.6.3 ทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช สามารถนำผลการวิจัยไปพัฒนาปรับปรุงการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขังให้มีจิตสำนึกผ่านกระบวนการหลักธรรมทางศาสนาโดยเฉพาะหลักหิริ-โอตตัปปะ

บทที่ 2
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัย เรื่องการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริโอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

2.1 หลักคำสอนเกี่ยวกับหิริโอตตัปปะ

2.2 แนวคิดที่เกี่ยวกับการรักษาวินัย

2.3 ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.5 สรุปกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับหิริโอตตัปปะ

โลกบาลธรรม หรือ ธรรมคุ้มครองโลก เป็นธรรมที่ปกครองควบคุมใจมนุษย์ไว้ให้อยู่ในความดี มิให้ละเมิดศีลธรรม และให้อยู่กันด้วยความเรียบร้อยสงบสุข ไม่เดือดร้อนสับสน ประกอบด้วย 2 ประการ ได้แก่ 1) หิริ และ 2) โอตตัปปะ มีรายละเอียด ดังนี้

2.1.1 ความหมายของหิริ

ความหมายของหิริ จากการศึกษา พบว่า มีผู้ให้ความหมายไว้หลายท่าน ผู้วิจัยจึงขอยกตัวอย่างมา ดังนี้

สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณวงศ์ (2531, หน้า 16) อธิบายว่า หิริ ได้แก่ความละอายใจ ต่อความชั่วความชั่วแยกโดยทวารเป็น 3 ทวาร คือ กายทวาร ช่องกาย วจีทวาร ช่องปาก และ มโนทวาร ช่องมนะหรือมโน คนทำชั่วก็ทำทางกาย คือ กายทวารบ้าง ทำทางวาจาคือ วจีทวารบ้าง ทำทางใจคือ นึกคิดชั่วทางมโนทวารบ้าง โดยหิริคือ ความละอายแก่ใจต่อความประพฤติชั่วหรือทำชั่วทางกายทวาร ทางวจีทวาร ทางมโนทวารนั้นท่านแสดงอาการและเปรียบเทียบไว้ว่า ความละอายแก่ใจต่อความชั่ว เหมือนดั่งคนสะอาด ไม่อาจแต่ต้องของสกปรกโสโครกขยะแขยง หิริก็เป็นเช่นนั้น ละอายแก่ใจไม่กล้าจะทำชั่ว เพราะเห็นแก่ความชั่วเป็นของสกปรกน่าขยะแขยง

สุดใจ ภูกงลี (2560, หน้า 3) หิริ เป็นภาษาบาลี แปลวา ความละอายบาป ได้แก่ ละอายใจต่อการทำความชั่ว ประพฤติ ชั่วทุกประการ มีความละอายใจในขณะกำลัง จะทำชั่วทางกาย วาจา ใจ จะรูสึกขยะแขยง ไม่กลาทำความชั่ว มีความรังเกียจบาป มีกาย ทุจริต เป็นตน มีความเคารพ

ยำเกรง เป็นลักษณะ โอตตัปปะ แปลวา ความกลัวบาป เกรงกลัวตอ ความชั่ว ได้แก่ ความหวาดกลัวต่อผลของการทำบาป หรือความชั่วนั้น ๆ เรียกอีกอย่างว่า “วิบากกรรม” นั่นเอง คิดเห็นภัยที่เกิดจากการ กระทำความชั่วนั้น

กรมการศาสนา กระทรวงศึกษาธิการ (2525, หน้า 12) อธิบายว่า หิริ แปลว่า ความละอาย หมายถึง ความละอายใจต่อการทำความชั่ว หิริมีลักษณะเกลียดความชั่ว ผู้มีหิริย่อมละอายแก่ใจตนเอง ในเมื่อ จะกระทำกรรมที่เป็นทุจริตทั้งในที่ลับและในที่แจ้ง ไม่ว่าทางกาย วาจา หรือใจ แม้จะไม่มีบุคคลอื่นใดทราบ ตนก็ทราบและรู้เห็นด้วยตนเองความละอายต่อการกระทำความชั่วนี้เกิดขึ้นในใจตนเอง

ทวิต เปล่งวิทยา (2522, หน้า 21) กล่าวว่าคำว่า หิริ ในหนังสือธรรมานุกรมใช้คำว่า Moral shame แปลว่าความละอายแก่ใจละอายนี้ต่างกับขี้อาย (Shy) ขี้อายมีลักษณะ ประหม่า ถดถอย ระมัดระวังตัว สนิทสนมกับคนน้อย ขี้ขลาด น่าเบื่อ มักมีความรู้สึกด้อย พูดและแสดงช้า ไม่ชอบติดต่อกับผู้อื่น

สรุปได้ว่า หิริ แปลว่า ความละอายแก่ใจ ความละอาย ต่อบาป หิริ หมายถึงความละอายใจตัวเองต่อการทำความชั่วความผิด ต่อการประพฤติทุจริตทั้งหลาย และความละอายใจตัวเองที่จะละเว้นไม่ทำความดีซึ่งควรจะทำให้เกิดมีในตน เช่น บิดามารดามีความละอายใจ ที่จะไม่ดูแลบุตรของตน เช่นนี้เรียกว่ามี หิริ ซึ่งเกิดขึ้นได้ด้วยการคิดถึงการศึกษา ฐานะ ยศศักดิ์ ชาติตระกูลของตน คิดถึงความเสียกายที่จะเกิดขึ้น รวมกับความแกล้วกล้าของจิตใจ ที่จะไม่ทำชั่วเช่นนั้น โดยหิริ เป็นธรรมรักษาคุ้มครองโลก ทำให้โลกเกิดสันติ ทำให้คนเราอยู่กัน อย่างสงบสุข เพราะคนที่มีหิริจะเกลียดความชั่ว และละอายที่จะทำความชั่วทั้งต่อหน้าและลับหลัง ทำให้ไม่ก่อความเดือดร้อนให้แก่โลกและสรรพสัตว์ทั้งปวง

2.1.2 ความหมายของโอตตัปปะ

ความหมายของโอตตัปปะ จากการศึกษา พบว่า มีผู้ให้ความหมายไว้หลายท่าน ผู้วิจัยจึงขอยกตัวอย่างมา ดังนี้

สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณวงศ์ (2531) อธิบายว่า ความสะดุ้งความหวาดกลัวต่อความชั่ว ทางกาย ทางวาจา ทางใจ เรียกว่า โอตตัปปะ ท่านเปรียบเสมือนดั่งคนขลาดกลัวตาย ไม่อาจจะเข้าใกล้สัตว์ร้ายได้ เช่น งู หรือ เสือ อันจะผลาญชีวิตหรือทำให้ร่างกาย เจ็บช้ำลำบากต้องหลบหนีไปให้ไกล โอตตัปปะ ความหวาดกลัวต่อความชั่วก็เป็นเช่นนั้น เห็นความชั่วเสมือนดั่งสัตว์ร้ายไม่อาจเข้าใกล้ ไม่อาจแตะต้อง

ปุ่ย แสงฉาย (2551, หน้า 16) อธิบายว่า โอตตัปปะ ได้แก่ความกลัวบาป อกุศล ทุจริตหรือ ความกลัว ผลแห่งบาป อกุศล ทุจริต คนเราเวลาจะทำสิ่งที่ไม่ดีไม่ชอบ ย่อมกลัวคนติเตียน

กลัวคนลงโทษ เช่น เรานึกจะลักขโมยเขาก็กลัวคนจะรู้ จะเห็น กลัวคนจะลงโทษ เรากล่าวคำหยาบต่อที่ประชุมชน เราก็ กลัวคนเขาจะติเตียนอีกอย่างหนึ่ง เมื่อโลกยังไม่เจริญ ยังไม่มีผู้รู้สั่งสอนในเรื่องบาป บุญ คุณ โทษ ยังไม่มีผู้ใดรู้ว่านี้ เป็นบาป เป็นอกุศล เป็นทุจริต จะต้องทำให้เกิด โทษ ทุกข์ภัย ในอบายภูมิ 4 มีนรก เป็นต้น แต่ว่าคนก็ยังกลัวกันยังไม่กล้าฝ่าฝืนข้อห้ามหรือขนบธรรมเนียมที่มีอยู่ในหมู่ชนนั้น ๆ ด้วย กลับมีผู้ติเตียนหรือกลัวถูกลงโทษ ต่อเมื่อมีผู้รู้สั่งสอนให้รู้จัก บาป บุญ คุณ โทษ โลกนี้ โลกอื่น นรก สวรรค์ นิพพาน คนทั้งหลายจึงรู้จักว่าอะไรเป็นบาป บุญคุณ โทษ เป็นกุศล อกุศล เป็นทุจริต สุจริตแล้ว เพิ่มความกลัวขึ้นเป็นอันว่าความกลัวที่เพิ่มขึ้นนี้เรียกว่า ความกลัวต่อการกระทำ บาป อกุศล ทุจริต

กรมการศาสนา กระทรวงศึกษาธิการ (2525, หน้า 13) อธิบายว่า โอตตัปปะ แปลว่า ความเกรงกลัว หมายถึงความเกรงกลัวต่อความชั่ว คือมองเห็นโทษในการทำชั่ว สะดุ้งด้วยการกระทำการอันเป็นทุจริต เพราะขยาดต่อผลแห่งการทุจริตนั้นชื่อว่า โอตตัปปะ

ทวิต เปล่งวิทยา (2522, หน้า 21) กล่าวว่าคำว่า โอตตัปปะ ในหนังสือธรรมานุกรมใช้คำว่า Moral fear แปลว่า ความเกรงกลัว ความกลัวนี้ คือ ไม่กระทำชั่วร้ายจิตใจเบิกบานเป็นสุข ต่างกับคำว่า หวาดกลัว

สรุปได้ว่า โอตตัปปะ แปลว่า ความเกรงกลัว หมายถึง ความสะดุ้งกลัวต่อผลของความชั่ว ต่อผลของความทุจริตที่ทำไว้ ซึ่งเป็นอาการของจิตที่หวั่นไหว เมื่อจะทำความชั่ว เพราะกลัวความผิดที่จะตามให้ผลในภายหลัง เกิดขึ้นได้เพราะคิดถึงโทษ หรือความทุกข์ที่จะเกิดขึ้นจากการทำชั่ว จากการประพฤติทุจริตของตน เช่น ตัวเองต้องเดือดร้อน เกิดความเสียหาย เสียทรัพย์สินเงินทอง เสียอิสรภาพ หรือถูกคนอื่นตำหนิติเตียน ถูกสังคมรังเกียจ เป็นต้น

คุณค่าของ หิริโอตตัปปะ

กรมการศาสนากระทรวงศึกษาธิการ (2525, หน้า 21) ได้อธิบายถึงวิธีการฝึกให้มีหิริโอตตัปปะ ไว้ดังนี้

1. ให้รู้จักรังเกียจต่อการทำความชั่ว ทำความเดือดร้อนแก่สังคม เช่น ยกพวกตีกัน มั่วสุมเสพยาเสพติด ปาระเบิด เป็นต้น
2. พิจารณาให้เห็นโทษของการทำความชั่ว
3. เมื่อจะทำอะไรให้คำนึงถึงศักดิ์ศรีและเกียรติยศฐานะของตน
4. สร้างความรู้สึกรังเกียจต่อผลที่ได้จากการทุจริตและให้ภูมิใจในผลที่ได้จากสุจริต
5. ให้มีความรู้สึกว่าความบริสุทธิ์ทางจิตใจมีค่าสูงกว่าผลประโยชน์ทางวัตถุ
6. ให้มีความเคารพในระเบียบวินัยและหลักศีลธรรม

ชม ภูมิภาค (2525, หน้า 52) กล่าวว่า การปลูกฝังคุณธรรม เรื่องความละอายต่อบาปนั้นจะถือว่า ทำได้สำเร็จ ก็ต่อเมื่อควรงดเว้นการกระทำทุกอย่างที่ถือว่าเป็นบาป ซึ่งโดยปกติก็น่าจะ

เริ่มต้นด้วย ความรู้จักว่าบาปมันคืออย่างไร มีเกณฑ์การพิจารณาเช่นใดได้บ้างที่ถือว่าการกระทำนั้นเป็นบาป เมื่อรู้ว่าสิ่งนั้นเป็นบาปแล้ว ก็ต้องมีทัศนคติไม่ดีต่อสิ่งนั้นเมื่อมีทัศนคติไม่ดี ต่อบาปแล้วก็ย่อมจะไม่กระทำสิ่งนั้น โดยที่ทางจิตวิทยานั้นถือว่าทัศนคติเป็นแรงของการกระทำเป็นทางเลือกของการกระทำ บาปนั้น พูดง่าย ๆ ก็คือความไม่ดีต่าง ๆ เช่น การให้ทุกข์แก่กัน การเอารัดเอาเปรียบกัน การเบียดเบียนกัน ผลของบาปคือความเดือดร้อนไม่มีความสุขก่อให้เกิดความชิงชังต่อกันบาปคือความชั่วเป็นการกระทำที่เรียกว่า ทุจริต

ทุจริตนั้นแบ่งออกได้เป็น 3 ประการ คือ

1. กายทุจริต คือ การประพฤติชั่วด้วยกาย ซึ่งทางศาสนาจำแนกไว้ 3 ประการ ได้แก่

1.1 ฆ่าสัตว์หรือทำร้ายผู้อื่น การฆ่าหรือการทำลายชีวิตของกันและกันให้ถึงแก่ความตาย เป็นความผิดทั้งทางด้านกฎหมายและศาสนา เพราะคนเราทุกคนย่อมรักชีวิตจากความสุขเหมือนกัน เพียงแต่เวลาเจ็บไข้ไม่สบายเราก็อยากหายเร็วๆ ถ้าใครบอกเราว่าโลกนั้นร้ายแรงถึงตายเราจะ ไม่สบายใจและกลัวตาย เมื่อเราต่างคนต่างรักชีวิตเช่นนี้แล้ว การทำร้ายชีวิตของเขาหรือทำร้าย หรือเบียดเบียนเขาจึงเป็นบาป

1.2 การรักหรือชอบโกงเอาของคนอื่นมาเป็นของตนเอง นอกจากชีวิตแล้วทรัพย์สินก็นับว่าเป็นสิ่งที่ทุกคนหวงแหนมาก ใครเป็นเจ้าของย่อมไม่อยากให้คนอื่นมาเอาไปเจ้าของทรัพย์สมบัติทุกคนจะพยายามป้องกันรักษาทรัพย์ของตนไว้ไม่ยอมให้ใครมาล่วงละเมิดกรรมสิทธิ์ของตนไว้ ดังนั้นการแย่งเอาทรัพย์สมบัติของผู้อื่นจะโดยวิธีลักทรัพย์หรือการใช้อำนาจข่มเข็ญหรือ ฉ้อโกงด้วยวิธีการใด ๆ ก็ตามนับว่าเป็นการกระทำชั่ว

1.3 ประพฤติผิดในกาม ในเรื่องนี้หมายถึง การล่วงเกินหญิงที่มีสามีและหญิงที่อยู่ในความปกครองดูแลของผู้อื่น การข่มขืนกระทำชำเรา ดังที่เป็นข่าวในหนังสือพิมพ์ทุกวันนี้ถือว่าเป็นการกระทำที่ผิดชั่วในข้อนี้ ถ้าทำให้ผู้หญิงถึงตายด้วยก็เป็นความผิดในประการแรกด้วย

2. วจีทุจริต คือ ประพฤติชั่วด้วยวาจาในประเภทนี้ได้จำแนกเอาไว้ 4 ประการ คือ

2.1 การพูดเท็จ คือ การพูดไม่ตรงความจริงเช่นเห็นแล้วพูดว่า ไม่เห็นรู้อยู่แล้วพูดว่าไม่รู้

2.2 พูดส่อเสียด การพูดส่อเสียดนั้น เป็นคำพูดที่ตั้งใจจะให้ผู้อื่นเจ็บใจให้เกิดความแตกร้าวระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ระหว่างผู้ฟังกับคนอื่น ผู้พูดมีความประสงค์จะยุแหย่ให้เกิดความบาดหมางในใจระหว่างกันและกัน คำพูดนั้นอาจจะเป็นเท็จหรือตรงกับความจริงก็ได้แต่อยู่ที่เจตนาต้องการจะให้เกิดผลร้าย

2.3 คำพูดหยาบ เป็นคำด่าว่าต่าง ๆ ตามแต่ผู้พูดจะนำมาใช้ซึ่งได้ยินแล้วระคายหู ไม่น่าฟังไม่น่าเป็นที่น่ายินดีแก่สุภาพชนทั่วไป

2.4 การพูดเพ้อเจ้อ เป็นการพูดที่ไม่มีประโยชน์แก่ผู้ฟังเลยเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระทำให้คนฟังรำคาญเสียเวลา

ทั้ง 4 ประการที่กล่าวถึงนี้เป็นวจีทุจริต คือพูดเท็จพูดส่อเสียดพูดคำหยาบและพูดเพ้อเจ้อถือว่าเป็นบาปทางวาจา

3. มโนทุจริตหรือบาปทางใจ เป็นการประพฤติชั่วทางใจ ทางศาสนาจำแนกไว้ 3 ประการ คือ

3.1 โลภอยากได้ของผู้อื่น ความจริงเราทุกคนย่อมมีความอยากได้ด้วยกันทั้งนั้น คือ อยากมีสิ่งนั้นอยากมีสิ่งนี้ตามชอบใจ แต่การอยากได้นั้นควรจะเป็นการขวนขวายหาเอาเองด้วยความชอบธรรม ถ้าอยากได้ของคนอื่น แต่ตัวเองไม่คิดจะสร้างหรือทำให้มีขึ้นด้วยตนเอง ก็นับว่าเป็นความอยากที่ชั่ว เพราะเมื่อไม่คิดที่จะแสวงหาสิ่งนั้นที่ต้องการอย่างพูดอย่างที่ผู้อื่นขวนขวายมาได้ก็ต้องคิดละเมิดกรรมสิทธิ์ของผู้อื่นด้วยการลักขโมยหลอกลวงหรือข่มขู่ด้วยอำนาจบ้าง ความโลภอยากได้ของผู้อื่นนี้ ถือว่าเป็นเหตุทำให้ทำชั่ว นับได้ว่าเป็นความคิดชั่วอย่างหนึ่ง

3.2 ความพยาบาทปองร้ายผู้อื่นความคิดผูกใจเจ็บ คอยหาโอกาสที่จะแก้แค้น ความพยาบาทนี้เป็นการจองเวร เอาเรื่องกันไม่รู้จักจบจักสิ้น คนเราอยู่ร่วมกัน หากคอยจองเวร คอยพยาบาทกันแล้วก็จะไม่มีความสุข เพราะต่างฝ่ายต่างคอยปองร้าย เป็นศัตรูกันตลอดเวลา หากมีเหตุอะไรเกิดขึ้นก็จะไม่มีใครคิดช่วยเหลือแก่กันและกัน จะมีแต่คอยซ้ำเติมกันให้หนักยิ่งขึ้นเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ความคิดพยาบาทปองร้ายจึงเป็นบาปทางใจอีกประการหนึ่ง

3.3 การเห็นผิดจากคลองธรรมพูดง่ายๆ ก็คือเป็นผู้มีความเห็นว่าสิ่งที่สังคมเขาเห็นว่าดีเราเห็นว่าชั่ว สิ่งที่สังคมเห็นว่าชั่วเราเห็นว่าดี กล่าวโดยสรุป แบบนั้นคือความไม่ดีต่าง ๆ เป็น การสร้างถูกกัดกันการเอารัดเอาเปรียบ การทำให้เกิดปัญหาทำให้เกิดความเดือดร้อนซึ่งแบบนั้นแบ่งเป็น 3 ประเภท

ประเภทที่ 1 คือ กายทุจริต ได้แก่ การฆ่าทำร้ายผู้อื่น การลักขโมย การฉ้อโกง การประพฤติผิดในกาม

ประเภทที่ 2 ได้แก่ วจีทุจริต คือ ประพฤติโทษด้วยวาจา ได้แก่ พูดเท็จ การพูดส่อเสียด การพูดคำหยาบ การพูดเพ้อเจ้อ

ประเภทที่ 3 ได้แก่ มโนทุจริต คือ การคิดในใจในสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลาย

เมื่อคนรู้ว่าบาปคืออะไรมีเกณฑ์ในการตัดสินแล้วว่าอะไรคือบาปอะไรคือบุญแล้วต่อไปจะต้องยอมรับว่า บาปนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ดีต้องมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อบาป การที่จะให้คนเกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อสิ่งที่เรียกว่าบาปนั้น คนต้องเห็นตัวอย่างของผลบาปที่เกิดขึ้นจากการกระทำบาปนั้น ๆ เมื่อคนเกิดกลัวเกิดความเกลียด ต่อบาป แล้วคนก็ย่อมจะไม่ทำบาป แต่การที่คนจะไม่ทำแบบนั้นอาจจะมีสาเหตุอยู่ 2 ระดับ ระดับแรกคือ ไม่ทำบาป เพราะเกรงกลัวที่ตนจะได้รับผลร้ายจากบาป เช่น กลัวถูกจับได้เช่นนี้เป็นระดับหนึ่ง ส่วนอีกระดับหนึ่ง เป็นระดับสูงคือความละอายใจ ว่าสิ่งที่ไม่ดี ละอายใจที่จะทำ ไม่ได้คิดไปถึงว่ากลัวคนจะจับได้ แต่เห็น ในใจตนเองเกิดความละอายใจเอง

ไม่ทำเองเช่นนี้ เป็นความรู้สึกระดับสูงเป็นความรู้สึกหรือคุณธรรมที่เราต้องการจะปลูกฝังในเยาวชนของเรา

การปลูกฝังคุณธรรมเรื่องความละอายต่อบาปนี้จะต้องเกี่ยวข้องกับการปลูกฝังธรรม 2 ประการ คือ

ประการแรก คือ โอตตัปปะ หมายถึง ความเกรงกลัวความเกรงผิดไม่กล้าทำในสิ่งที่เป็นบาป ทุจริตรู้สึกหวาดหวั่นต่อความชั่วร้าย หรือผลที่จะเกิดขึ้นกับตนเองหรือเกรงกลัวโทษฐานที่จะได้รับ

ประการที่สอง เป็นธรรมระดับสูง เมื่อเกิดความเกรงกลัวแล้วยังไม่พอ เพราะความเกรงกลัวนั้นเป็นผลจากสิ่งบังคับภายนอก เช่น กลัวจะถูกจับลงโทษจำคุก จึงไม่ทำแต่หากมั่นใจว่าไม่ถูกจับ เมื่อใดแล้วจะลงมือทำเช่นนี้ เป็นคุณธรรมในระดับต่ำ เราต้องการระดับสูงคือให้เกิดขึ้นในใจภายในส่วนลึกของหัวใจเองเห็นว่าบาปนั้นเป็นสิ่งชั่วร้าย พึงหลีกเลี่ยงแรงบังคับคือใจตนเองมิใช่แรงภายนอกใด ๆ ใจตนเองเป็นเครื่องควบคุมพฤติกรรมของตนนั่นคือ ความละอายแก่ใจหรือความละอายใจ หรือที่เรียกว่า หิริ เป็นความละอายแก่ใจตนเอง มิใช่เพราะอายคนอื่น หรือเกรงกลัวโทษทันใด ๆ แต่เป็นเพราะเห็นว่าสิ่งนั้นไม่ดี เป็นของชั่วเป็นบาป ไม่ชอบการประพฤติชั่วมีความรู้สึกขยะแขยงต่อความชั่วร้ายเหมือนเราเกลียดสิ่งโสโครกไม่กล้าแตะต้อง

ความละอายต่อบาปเป็นความรู้สึกขยะแขยงต่อบาปขึ้นชื่อว่าการกระทำชั่วหรือบาปแล้วไม่อยากเข้าใกล้หรือแตะต้อง ไม่ใช่เพราะกลัวถูกจับได้ แต่เป็นการละลายใจตนเองนับเป็นคุณธรรมที่ปลูกฝังยากพอสมควร จะต้องใช้เวลาในการกระทำสม่ำเสมอให้เกิดฝังลึกในความรู้สึกมิใช่ เพียงแต่รู้ว่า บาปคืออะไรเท่านั้น ต้องมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อบาป ต้องเป็นความรู้สึกที่ลึกซึ้งเพียงพอ ต้องได้ปฏิบัติมานาน ต้องปฏิบัติสุจริตธรรม ละเว้นห่างจากทุจริตกรรมนั้นคือต้องมี กายสุจริตวจี สุจริต มโนสุจริต เราต้องกระทำในสิ่งที่ไม่เป็นบาป คือ จะทำแต่ความดีช่วยเหลือเกื้อกูลคนอื่น ไม่รังแก แต่ช่วยเขาพูดแต่ความจริงที่มีประโยชน์ และเป็นสิ่งที่พึงใจของผู้ฟัง อย่าพูดมากไม่มีสาระ จะพูดอภิปรายอะไรก็ให้อยู่ในประเด็นของเรื่อง แม้แต่ก็ต้องคิดในทางที่ดีมีความเชื่อตามประทัดฐานทางสังคม

จากข้อความข้างต้น ผู้วิจัยสามารถสรุปคุณค่าได้ว่า คุณธรรมด้านหิริ-โอตตัปปะ เป็นคุณธรรมระดับบุคคล ที่เป็นเครื่องช่วยแต่งจิต อบรมจิตของบุคคลุให้ดีงามขึ้น และส่งผลต่อเนื่องไปถึงสังคม ทำให้สังคมที่เสื่อมโทรม ยุ่งเหยิง เดือดร้อน วุ่นวาย กลับสู่สังคมที่มีความสงบสุขได้อีกครั้ง และส่งผลต่อการประสบควาสำเร็จในด้านต่าง ๆ ของประเทศมากขึ้น โดยเฉพาะการเกรงกลัวต่อการคอรัปชั่นหรือการทุจริต ถ้ามีหิริ-โอตตัปปะ จะส่งผลให้คนเกรงกลัว ละลายที่จะทำบาป ไม่มีความอิจฉาริษยา ไม่เบียดเบียนซึ่งกันและกัน หากคิดจะทำผิด คิดจะประทุษร้ายต่อผู้อื่น ก็จะเกิดความละอายและกลัวขึ้นในใจ มีธรรมะภายในใจที่จะคอยเตือนใจ ไม่กล้าทำความชั่ว เนื่องจากมีสติรู้ว่าหากทำลงไปแล้วจะส่งผลหรือเป็นต้นเหตที่สร้างความเดือดร้อน วุ่นวาย ให้แก่ตนเองและผู้อื่นได้

2.2 แนวคิดที่เกี่ยวกับการรักษาวินัย

2.2.1 แนวคิดเกี่ยวกับวินัย

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับสาเหตุการกระทำผิดวินัยของข้าราชการตำรวจนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษากระบวนการการบริหารงานบุคคลภาครัฐ มุ่งเน้นในเรื่องความสำคัญของคน ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่า คนเป็นทรัพยากรที่สำคัญที่สุดขององค์การ เพราะองค์การ ใด ๆ จะดำเนินการให้บรรลุถึงวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ได้หรือไม่นั้น ก็ขึ้นอยู่กับคนในองค์การ ยิ่งคนในองค์การมีจำนวนมากเท่าใด การจัดระบบการบริหารงาน การแบ่งหน้าที่ การแบ่งงาน การควบคุมดูแล การปฏิบัติ การควบคุมความประพฤติของคนย่อมมีความยุ่งยากซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ตามลำดับ

เนื่องมาจากมนุษย์เราแต่ละคนมีความคิดอ่านไม่เหมือนกัน มีความแตกต่างด้านสติปัญญา ตลอดจนความประพฤติที่แสดงออกมามักจะแตกต่างกันออกไป แต่เมื่อคนเราจำนวนมากต้องมาอยู่ร่วมกันในองค์การหรือหน่วยงาน เพื่อร่วมกันปฏิบัติราชการจึงจำเป็นอยู่เองที่ต้องมี กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ หรือกฎหมาย ให้บุคคลในองค์การหรือหน่วยงานนั้น ๆ ปฏิบัติตาม เพื่อให้การปฏิบัติราชการเป็นไปในทิศทางที่ทางราชการกำหนดไว้อย่างมีระเบียบวินัย แต่หากในองค์การหรือหน่วยงานใดขาดระเบียบวินัย ไม่ปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับที่กำหนดไว้ ต่างคนต่างก็ปฏิบัติภาระหน้าที่ตามความนึกคิดของตน การปฏิบัติราชการก็ย่อมประสบความยุ่งยาก ไม่อาจปฏิบัติงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้ (สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน 2540, หน้า 94)

แต่เนื่องจากคนในฐานะเป็นทรัพยากรมนุษย์ในองค์การหรือหน่วยงาน ซึ่งโดยธรรมชาติแล้ว คนในองค์การที่ทำหน้าที่แตกต่างระดับกันมีชีวิตจิตใจ และต่างก็มีเป้าประสงค์และผลประโยชน์ที่แตกต่างกัน มีความต้องการที่ไม่มีวันสิ้นสุด การที่จะควบคุมเพียงการใช้กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ และการลงโทษเมื่อกระทำผิดนั้นยังเป็นการไม่เพียงพอ การป้องกันโดยการสร้างขวัญ กำลังใจ สร้างระบบการบริหารงานที่เป็นมาตรฐาน จัดสวัสดิการที่ดี มีการส่งเสริมการจูงใจให้มี วินัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้บังคับบัญชาหรือผู้บริหาร จะต้องมีเทคนิควิธีการบริหารงานบุคคลของหน่วยที่ดีมีความบริสุทธิ์ยุติธรรมก็จะเป็นการป้องกันการกระทำผิดวินัยได้อีกทางหนึ่ง (คณะทำงานทางวินัยกรมตำรวจ, 2538, หน้า 12 - 13)

2.2.2 ความหมายของวินัย

คำว่า “วินัย” ตรงกับภาษาอังกฤษว่า “DISCIPLINE” มาจากคำว่า “DISCIPLE” แปลว่าผู้ปฏิบัติตาม มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ทรรศนะและความหมายที่แตกต่างกัน ดังนี้

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ได้ให้ความหมายว่า วินัย หมายถึง การอยู่ในระเบียบแบบแผน ข้อบังคับและข้อปฏิบัติ

คำว่า "วินัย" ตรงกับภาษาอังกฤษว่า "Discipline" ซึ่ง Webster's New World Dictionary of American Language อธิบายว่า Discipline คือ

1. การฝึกอบรมซึ่งจะพัฒนาการควบคุมตนเอง อุปนิสัย หรือความเป็นระเบียบและประสิทธิภาพ (Training that Develops Self-control, Character, or Orderliness and Efficiency)

2. ผลการฝึกอบรม คือ การควบคุมตนเอง ความประพฤติที่เป็นระเบียบ (The Result of Such Training : Self-controll; Orderly Conduct)

3. การยอมรับหรือการปฏิบัติตามการบังคับบัญชาและการควบคุม (Acceptance of or Submission to, Authority and Control)

4. การปฏิบัติการเพื่อแก้ไขความประพฤติหรือลงโทษ (Treatment that Corrects or Punishes) พันเอกปิ่น มุทุกันต์ (2502, หน้า 379-395) อดีตอนุศาสนาจารย์กองทัพบกและอธิบดีกรมการศาสนา อธิบายว่า วินัย มาจากมูลศัพท์เดิมว่า วิ + นี

นี แปลว่า นำไป

วิ แปลว่า วิเศษ แจ้ง ต่าง

เมื่อนำเอาคำว่า วิ กับ นี มารวมกันเป็น วินัย ก็แปลออกมาเป็นความหมายได้ 3 ประการ ได้แก่ นำไปดี (วิเศษ) นำไปแจ้ง นำไปต่าง ซึ่ง พันเอก ปิ่น มุทุกันต์ อธิบายความหมายของวินัย ต่อไปว่า วินัย เป็นแบบของคน คนทุกคนที่ฟอร์มตัวอยู่ในวินัยแล้วเป็นคนดีทั้งนั้น ยกตัวอย่าง เช่น ดิน หิน ปูน หรือเศษโลหะที่เราเหยียบย่ำ โยนทิ้งนั้น ถ้านำมาปั้นหลอมเข้าแบบเป็นพระพุทธรูป แล้วก็กลายเป็นของดีที่ทุกคนเคารพกราบไหว้ คนเราก็มีแบบ แบบของคนเรียกว่า “วินัย” วินัยจึงเป็นแบบที่ปั้นหลอมคนให้เป็นคนดี

วินัยจึงเปรียบเสมือนแสงสว่างที่จะส่องให้เห็นภายในจิตใจคนว่าจะดีแค่ไหน ถึงจะเป็น ข้าราชการทหาร ตำรวจ หรือฝ่ายใด ๆ ก็ตาม ถ้าไม่อยู่ในวินัยหรือไม่มีวินัยแล้ว ก็ไม่เป็นที่ยอมรับนับถือหรือศรัทธาเชื่อถือของคนทั่วไป วินัยจึงเป็นเครื่องขีดคั่นระหว่างชั้นของคน แม้คนที่ทำงานอย่างเดียวกันแต่ต่างชั้นกัน เช่นกลุ่มคนที่ซ่องสุมคนจำนวนมาก มีอาวุธยุทโธปกรณ์ไว้ครอบครองเพื่อใช้ต่อสู้กับคนอื่นจำนวนมากมาย กลุ่มที่มีระเบียบวินัยเราก็เรียกว่า กองทหาร หรือกองตำรวจ ฝ่ายที่ไม่มีวินัย เราเรียกว่า กองโจร หรือกลุ่มผู้ที่เที่ยวภิกขาจารพึ่งคนอื่นออกบิณฑบาตเลี้ยงชีพ ถ้าเป็นผู้รักษาศีลเคร่งครัดในวินัยของพระสงฆ์ที่พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ 227 ข้อ เราเรียกว่า พระภิกษุ แต่คนที่ไม่ถือศีลไม่อยู่ในวินัยสงฆ์ แต่ขอผู้อื่นเพื่อเลี้ยงชีพ เราเรียกว่า ยาจกหรือขอทาน วินัยจึงเป็นเครื่องขีดคั่นแสดงชั้นของคน

เม็กกินสัน (Megginson, 1970, p.563) อธิบายว่า "Discipline" มากจากคำว่า "Disciple" แปลว่า "Follower" (ผู้ปฏิบัติตาม) ซึ่งมีความหมายเป็นนัยว่า วินัยดีเป็นผลของภาวะการนำที่ดี

(Good leadership) เมื่อพูดถึง Discipline จะมีความหมายตามแต่จะมองในแง่ใด ซึ่งแตกต่างกันใน 3 แง่ ดังนี้

1. ลักษณะที่เป็นการควบคุมตนเอง คือ มุ่งไปที่การพัฒนาตนเอง เพื่อปรับตัวให้ สอดคล้องกับความจำเป็นและความต้องการ ซึ่งอาจเรียกว่า อัตวินัย (Self-discipline)

2. ลักษณะที่เป็นเงื่อนไข ที่ทำให้มีพฤติกรรมอันเป็นระเบียบ คือ มุ่งที่การควบคุมคนในองค์การให้มีความมีระเบียบ โดยใช้วิธีการชักนำต่าง ๆ เช่น การสร้างขวัญและความสามัคคี เป็นต้น

3. ลักษณะที่เป็นกระบวนการทางนิติธรรม คือ มุ่งไปที่กระบวนการตามกำหนด กฎเกณฑ์ในการพิจารณาความผิดทางวินัย ซึ่งจะออกกฎ ระเบียบ กำหนดอันพึงปฏิบัติและห้าม ไม่ให้ปฏิบัติ กำหนดโทษของการฝ่าฝืน และดำเนินการเพื่อลงโทษผู้กระทำผิด

คริสเบอร์รี่ (Kingsbury, 1963, p. 52) อธิบายว่า วินัย หมายถึงการควบคุมพฤติกรรมของบุคคลอาจทำได้ 2 วิธี ได้แก่ 1) โดยกฎข้อบังคับ คำสั่งและบังคับโดยใช้การลงโทษเป็นเครื่องหนุนหลัง และ 2) โดยทางการสั่งสอน การฝึกอบรม และประสบการณ์ในการมีความรับผิดชอบ

เพรสตันท์ และ ซิมเมอร์เรอร์ (Preston & Zimmerer, 1978, p. 11) ให้ทรรศนะไว้ว่า วินัย ที่มีผู้อธิบายกันไว้หลายทาง ซึ่งทุกทางก็จะมุ่งเพ่งเล็งไปยังพฤติกรรมที่คล้อยตามกฎระเบียบ ทั้งนั้น

จูเซียส (Jucius, 1979, p. 470) ให้ทรรศนะว่า วินัย หมายถึง การมีทัศนคติของพนักงานที่มีต่อระเบียบ ข้อบังคับขององค์การของผู้บังคับบัญชาด้วยความสมัครใจ เรียกได้ว่าบุคคลนั้นมีระเบียบวินัยดี ในทางตรงกันข้ามบุคคลใดมีความรู้สึกฝืนใจที่จะปฏิบัติตามระเบียบ ข้อบังคับหรือฝ่าฝืนและละเมิดแล้ว ย่อมจะเรียกได้ว่าบุคคลนั้นขาดระเบียบวินัย

ฟลิปโป (Flippo, 1981, p. 368) ได้ให้ความหมายของวินัยไว้ว่า หมายถึง การใช้มาตรการลงโทษพนักงานที่ประพฤติในสิ่งที่องค์การ ไม่พึงปรารถนา

อนันต์ จินดารัตน์ (2536, หน้า 7-8) ได้ให้ความหมายวินัย หมายถึง ความคาดหวังของสังคมที่จะให้บุคคลประพฤติตนในสิ่งที่ถูกที่ควร อันจะส่งผลให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองแก่ตนเองและสังคม

นฤดี ประมาภรณ์ (2533, หน้า 12) ได้สรุปความหมายของวินัยไว้ว่า วินัยเป็นระเบียบหรือกฎข้อบังคับที่กำหนดขึ้นไว้ให้บุคคลากรในองค์การยึดถือเป็นแนวปฏิบัติ เพื่อให้งานสำเร็จไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล หากผู้ใดฝ่าฝืนถือว่ากระทำผิดวินัยจะต้องได้รับโทษ

สุเมธ เดียวอิศเรศ (2529, หน้า 227) ได้ให้ความหมายวินัยไว้ 2 ประการ ดังนี้

1. วินัย หมายถึง แบบแผนของความประพฤติที่บุคคลยึดถือปฏิบัติด้วยความรู้สึกของตนเองที่มีเหตุผลอันเกิดจากการเรียนรู้ด้วยการเป็นสมาชิกของสังคม ซึ่งทัศถานของสังคมเป็นพื้น

ฐานรองรับความรู้สึกเช่นว่านั้นเป็นความประพฤติที่แสดงออก กระทำด้วยความสมัครใจ ปราศจากการบังคับใด ๆ ทั้งสิ้น

2. วินัย หมายถึง ระเบียบ ข้อบังคับใดที่กำหนดขึ้นเพื่อใช้ในการควบคุมความประพฤติของบุคคลในหน่วยงานด้วยความเรียบร้อยเพื่อดำเนินงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ของหน่วยงาน

วินัยเป็นส่วนหนึ่งของการบริหารงานบุคคล (Personal Administration) คือ กระบวนการที่เกี่ยวกับการวางนโยบาย การวางแผน การวางระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับบุคคลที่ปฏิบัติงานในองค์การหรือหน่วยงาน ทั้งนี้ก็เพื่อให้ได้มา ได้ใช้ประโยชน์ และบำรุงรักษาไว้ซึ่งทรัพยากรด้านมนุษย์ (Human Rescores) ให้มีประสิทธิภาพและมีปริมาณเพียงพอเพื่อให้การปฏิบัติงานบรรลุตามวัตถุประสงค์

วินัย (Discipline) หมายถึง การอยู่ในระเบียบแบบแผน ข้อบังคับ ข้อปฏิบัติ วินัยใช้กับคน ฉะนั้น วินัยจึงเป็นแบบของคน ถ้าทุกคนปรับตัวอยู่ในวินัยแล้ว ถือว่าเป็นคนดีทั้งสิ้น นอกจากนี้คำว่าวินัย โดยทั่วไป มีความหมายได้ 2 ทาง ดังนี้

1. ความหมายในทางนามธรรม หมายถึง ลักษณะเชิงพฤติกรรม (Behavior) ที่คนแสดงออกมาเป็นการควบคุมตนเอง แสดงออกถึงการยอมรับหรือปฏิบัติตามการกระทำหรือการบังคับบัญชาแสดงถึงความเป็นระเบียบ หรือแสดงถึงการอยู่ในแบบแผน

จากความหมายของวินัยในทางนามธรรมดังกล่าว วินัย ที่ต้องการให้มีในตัวของคนในวงการใดนั้น ไม่ใช่ต้องการให้มีตัวข้อปฏิบัติ หรือตัวแบบแผน แต่ต้องการให้มีการควบคุมตนการปฏิบัติตามข้อปฏิบัติ การอยู่ในแบบแผนการปฏิบัติตามการบังคับบัญชา หรือการมีระเบียบลักษณะเชิงพฤติกรรมที่แสดงออกเหล่านี้เป็นสิ่งที่มาจากพื้นฐานทางจิตใจ

2. ความหมายในทางรูปธรรม ปทัสถาน (Norm) การบริหารงานวินัยกรมตำรวจมี ลักษณะของการปฏิบัติในทางรูปธรรม คือ การกำหนดปทัสถาน แห่งความประพฤติไว้เป็นแบบ แผนให้คนในแต่ละองค์กรยึดถือปฏิบัติ โดยกำหนดเป็นกระบวนการทางนิติกรรม (Judicial Due Process) ซึ่งมีการออกกฎข้อบังคับเพื่อให้คนปฏิบัติและละเว้นการปฏิบัติ กำหนดโทษของการฝ่าฝืนและดำเนินการเพื่อลงโทษผู้ที่ฝ่าฝืนนั้น เรียกว่า เป็นการพิจารณาวินัยในทางนิเสธ (Negative) เป็นหลัก ซึ่งจากความหมายในทางรูปธรรมดังกล่าวนี้สามารถใช้เป็นหลักปฏิบัติได้ว่า

2.1 วินัยสำหรับคนในวงการต่าง ๆ อาจผิดแผกแตกต่างกันได้ การกระทำอย่างเดียวกันในวงการหนึ่งอาจถือเป็นความผิด แต่อีกวงการหนึ่งอาจถือว่าไม่เป็นความผิด เช่น ทหารหรือตำรวจผู้มียศน้อยกว่าจะต้องทำความเคารพผู้มียศสูงกว่า หากไม่ทำถือว่าเป็นความผิดวินัย ส่วนข้าราชการพลเรือนบังคับบัญชากันตามตำแหน่ง ฟังคำสั่งกันตามสายการบังคับบัญชาและไม่ถือว่าการทำความเคารพเป็นวินัย คนที่ไม่ทำความเคารพผู้บังคับบัญชาจึงไม่ผิดวินัย

2.2 ในการพิจารณาว่าการกระทำอย่างใดผิดวินัยหรือไม่ ก็ต้องพิจารณาว่าเป็นการ (กระทำผิดข้อปฏิบัติ หรือผิดแบบของคนในวงการนั้นหรือไม่ ในวงราชการนิยมการกำหนดไว้เป็นลายลักษณ์อักษร กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการประเภทนั้น ๆ

2.3 ในการกำหนดระดับโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำผิดวินัย ก็จะต้องพิจารณา กำหนด หนักเบาแตกต่างกันตามแบบของแต่ละวงการ เช่น ข้าราชการครูที่มีแบบกำหนดให้เป็นแม่พิมพ์ ของศิษย์ถ้าทำผิดวินัยในกรณีคบชู้สู่สาว หรือเล่นการพนันจะถูกลงโทษหนักกว่าข้าราชการ พลเรือนสามัญที่กระทำผิดอย่างเดียวกัน

วินัยได้สร้างตัวบุคคล คือ ข้าราชการตำรวจให้มีบุคลิกลักษณะและพฤติกรรมเหมาะสมและเป็นคุณแก่สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กล่าวคือ ควบคุมให้เว้นจากการประพฤติต่าง ๆ ที่จะทำให้หย่อนประสิทธิภาพในการทำงาน หรือนำผลเสียหายมาสู่การงานได้ ในด้านความประพฤติส่วนตัว วินัยตำรวจควบคุมข้าราชการให้ประพฤติตามหลักที่สังคมเห็นว่าเป็นหลักความ ประพฤติคนดี เพราะถือว่าข้าราชการที่ดีจะต้องเป็นคนที่น่าไว้วางใจให้ทำงานส่วนรวม

สรุปได้ว่า วินัย หมายถึง ระเบียบ แบบแผน กฎเกณฑ์ ข้อบังคับ ที่ใช้ควบคุมพฤติกรรมของบุคคล ลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออกในการ ควบคุมตนเอง ยอมรับหรือปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนที่กำหนดไว้

2.2.3 ลักษณะของวินัย

วินัย เปรียบเสมือนกรอบเป็นขอบข่ายในการร่วมกันปฏิบัติงาน เป็นเครื่องมือในการควบคุมความประพฤติของข้าราชการในการปฏิบัติงานร่วมกัน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ การพิจารณาลักษณะของวินัยนี้ อาจพิจารณาได้ตามลักษณะของการรักษาวินัย มุ่งประสงค์ที่จะให้ข้าราชการประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในกรอบของวินัย การรักษาวินัยของข้าราชการแยกพิจารณาได้ 2 ประการ คือ พิจารณาในทางบวก และพิจารณาในทางลบ (สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน, 2540, หน้า 94)

1. พิจารณาในทางบวก หมายถึงการเสริมสร้างทัศนคติ ท่าทีและบรรยากาศที่ดีในการปฏิบัติราชการ เพื่อให้งานดำเนินไปตามระเบียบวินัยที่กำหนดไว้ การรักษาวินัยในทางบวกนี้มุ่งที่จะสร้างสรรค์ความเข้าใจอันดีระหว่างผู้ปฏิบัติงานกับหัวหน้าหน่วยงาน ให้ตระหนักถึงความสำคัญของระเบียบวินัย ถือเป็นหน้าที่ของข้าราชการทุกคนที่จะต้องประพฤติตนตามระเบียบวินัย หัวหน้า หน่วยงานต้องพยายามเสริมสร้างวินัย ที่ดีให้เกิดขึ้นภายในหน่วยงาน โดยชี้ให้เห็นว่าวินัยนั้นมิใช่ สิ่งที่น่ากลัวอะไรเลยสำหรับผู้ที่มีความประพฤติดีและประพฤติชอบ แต่กลับจะเป็นการนำเกียรติภูมิมาสู่หมู่คณะเป็นส่วนรวม การที่แต่ละคนในหน่วยงาน มีระเบียบวินัยที่ดีนั้นยังเป็นผลดีต่อการบริหารงานของหน่วยงานนั้น ๆ อีกด้วย

2. พิจารณาในทางลบ ระเบียบวินัยนั้นมีไว้เพื่อเป็นกรอบให้ทุกคนที่มาอยู่ร่วมกันหรือมา ปฏิบัติงานร่วมกัน สามารถอยู่ร่วมกันหรือปฏิบัติงานร่วมกันด้วยความสงบสุขและเรียบร้อย เปรียบเสมือน “กติกา” ที่กำหนดขึ้นในเกมกีฬาต่าง ๆ ผู้เข้ามาเล่นกีฬาชนิดเดียวกันจะต้องประพฤติตนให้อยู่ในกติการักษาข้อกำหนดที่ได้มีไว้แล้ว ผู้ที่กระทำผิดกติกาก็จะต้องถูกลงโทษในเรื่องวินัยก็เช่นเดียวกัน เพื่อให้ทุกคนอยู่ในกรอบของกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ จึงกำหนดบทลงโทษไว้ด้วย เพื่อลงโทษผู้ที่ออกนอกกรอบ ส่วนการลงโทษจะมากน้อยเพียงใด ก็ขึ้นอยู่กับลักษณะการกระทำความผิด

จุดมุ่งหมายและขอบเขตของวินัย จากพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบัน ที่ทรงพระราชทานแก่นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง เมื่อวันที่ 20 ธันวาคม 2520 ว่า

“อิสรภาพ” กับ “วินัย” ซึ่งดูเผิน ๆ เหมือนกับเป็นสิ่งตรงกันข้ามกันนั้น แท้จริงเป็นของคู่กัน ทั้งจำเป็นจะต้องใช้ควบคู่กันเพื่อให้ควบคุมกันอยู่เสมอ มิฉะนั้นจะหวังผลที่ดีอันพึงประสงค์มิได้ อย่างท่านทั้งหลายซึ่งมีความรู้ ความคิด สติปัญญา สามารถที่จะสร้างประโยชน์ต่าง ๆ ได้ พร้อมมูลอยู่นี้ ถ้าขาดวินัยก็อาจปล่อยใจให้เป็นไปตามความสะดวกสบาย ทำให้สูญเสียประโยชน์ที่ พึงจะได้ไปเปล่า ๆ เท่ากับไปเบียดเบียนทำลายตนเอง และทำลายผู้อื่นให้เสียหายด้วยอย่างน่าตำหนิที่สุด เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นที่ทุกคนจะต้องใช้วินัยบังคับ คือบังคับให้ทำความดีความเจริญให้แก่ตน และเผื่อแผ่ความดีความเจริญนั้นแก่ผู้อื่นพร้อมกันไปด้วย (ประวีณ ณ นคร, 2539, หน้า 682-683)

สปรีเกล และ ซูลซ์ (Spriegel & Schulz, 1965, p. 15) ให้ทรรศนะว่าจุดมุ่งหมายหลักของ วินัย คือ เพื่อเอื้ออำนวยต่อการประสานงาน ซึ่งเป็นหลักเบื้องต้นของการจัดการองค์การ เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์หลักของกลุ่ม

จากพระบรมราโชวาท และทรรศนะของบุคคลดังกล่าวทำให้มองเห็นว่าวินัยแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ วินัยส่วนบุคคล และวินัยของวงการต่าง ๆ

1. วินัยส่วนตัวบุคคล เป็นลักษณะเชิงพฤติกรรมที่แสดงออกมาในแบบที่ดี โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อความเจริญของตนเอง และส่งผลความดีความเจริญไปถึงส่วนรวม ขอบเขตของวินัยส่วนบุคคลจึงอยู่ที่ความพอดีพอควรแก่สภาพการเนินชีวิตในสังคม

2. วินัยของวงการต่างๆ เป็นข้อปฏิบัติสำหรับคนส่วนรวมในวงการนั้น ๆ มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของวงการนั้น ๆ จุดมุ่งหมายของวินัยในแต่ละวงการเป็นแนวทางในการกำหนดข้อบัญญัติของวินัยสำหรับวงการนั้น ๆ วินัยข้าราชการ จึงมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์หลักของทางราชการ คือ เพื่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลของราชการ เพื่อความเจริญ ความมั่นคงของประเทศ ตลอดจนความผาสุกของประชาชน การกระทำ

ใด ๆ ที่มีผลกระทบถึงวัตถุประสงค์หลักของทางราชการ ก็ควรกำหนดเป็นข้อห้ามหรือข้อพึงปฏิบัติสำหรับข้าราชการ การกระทำใดที่ไม่มี ผลกระทบต่อวัตถุประสงค์หลักของราชการดังกล่าว ก็ไม่ควรกำหนดเป็นวินัยข้าราชการ และไม่ควรกำหนดวินัยไว้อย่างกว้าง ๆ ผลกระทบถึงวัตถุประสงค์หลักของราชการนั้น จะต้องพิจารณาทั้งผลกระทบโดยตรงและโดยอ้อมด้วย สำหรับวินัยข้าราชการนอกจากจะเป็นวินัยแล้วยังเป็น “จรรยา วิชาชีพ” ของข้าราชการด้วย จึงมีจุดมุ่งหมายเพื่อธำรงศักดิ์ศรีของข้าราชการอีกประการหนึ่ง การกระทำที่เสื่อมเสียศักดิ์ศรีของตำแหน่งหน้าที่ราชการ จึงอยู่ในขอบข่ายที่อาจผิดวินัยข้าราชการได้ แม้จะไม่กระทบถึงวัตถุประสงค์หลักของทางราชการก็ตาม เช่น การกระทำผิดในคดีอาญา หรือการกระทำอื่นที่เข้าลักษณะเป็นผู้ประพฤติชั่ว เช่น เป็นชู้กับภรรยาผู้อื่น หรือเป็นคนเสเพล เสพสุราขึ้น เมาไม่สามารถครองสติได้ หมกมุ่นในการพนัน กระทำหรือยอมให้คนอื่นกระทำการอื่นใดซึ่งอาจ ทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ของตนเอง เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีทฤษฎีอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวินัยในตนเอง

สินีนาฏ สุทธจินดา (2543, หน้า 20-21) ได้อธิบายถึงทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเองโดยยึดแนวทฤษฎีที่สำคัญ 2 ทฤษฎี คือ ทฤษฎีของเมาเรอร์ (Mowrer) ซึ่งว่าด้วยกำเนิดของการควบคุมตนเองหรือการมีวินัย ในตนเอง และทฤษฎีของเพคและแฮวิคเฮิสต์ (Peck and Havighurst) ซึ่งว่า ด้วยพัฒนาการของแรงจูงใจทางจริยธรรมหรือการมีวินัยในตนเอง โดยยึดการควบคุมของอีโกและซุปเปอร์อีโกเป็นหลัก ซึ่งมีหลักการสำคัญดังต่อไปนี้

1. ทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเองของเมาเรอร์ (Mowrer) การเกิดวินัยในตนเองของบุคคลนั้น นักจิตวิทยาทั้งหลาย เชื่อว่าจะต้องมีพื้นฐานมาตั้งแต่ระยะแรกเกิด จนกระทั่งเติบโตขึ้นมาสิ่งสำคัญ คือความสัมพันธ์ระหว่างทารกกับบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดู อันจะเป็นทางนำไปสู่ความสามารถในการให้รางวัลตนเองหรือความสามารถควบคุมตนเองเมื่อโตขึ้น ซึ่งเมาเรอร์ได้อธิบาย ว่าทารก หรือเด็กจะต้องเรียนรู้จากผู้ที่เลี้ยงดูตน โดยที่การเรียนรู้นี้จะเกิดในภาพอันเหมาะสม เท่านั้นการเรียนรู้ของทารกหรือเด็กนี้จะเกิดขึ้นหลายระดับและมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

บุคคลที่สำคัญต่อการเรียนรู้ของทารก หรือเด็กคือบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูซึ่งเป็นผู้ที่บำบัดความต้องการของทารก เช่น หิวก็ได้ดื่มนม ร้อนก็ได้อาบน้ำ ยุงกัดก็มีผู้ปัดให้ ฯลฯ เมื่อทารกได้รับการบำบัดความต้องการก็จะรู้สึกสบาย พอใจและมีความสุขความรู้สึกของทารกนี้จะรุนแรงมาก และติดตรึงอยู่ในสำนึกของทารกไปจนเติบโตขึ้น การที่ทารกได้รับการบำบัดความ ต้องการจนรู้สึกสบายพอใจและมีความสุขนั้น สิ่งที่เกิดควบคู่กับเหตุการณ์นี้อยู่เสมอทุกครั้งก็คือ การปรากฏตัวของบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูในขณะที่มาปรนนิบัติเด็ก การบำบัดความต้องการของเด็กกับบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูเป็นสิ่งควบคู่กันเสมอ ในการรับรู้ของเด็กจึงถ่ายทอดมายังบิดามารดา ทำให้การปรากฏตัวของบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูก่อให้เกิดความพอใจและความสุข แก่เด็กได้ เด็กจึงเกิดความรักและพอใจใน

บิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูดน ซึ่งเมาเรอร์เชื่อว่าการรัก และพอใจบิดามารดานั้นจะต้องเกิดจากการเรียนรู้เช่นนี้โดยมีความสุข ความพอใจที่ได้รับการ บำบัดความต้องการมาก่อน ถ้าไม่มีเหตุการณ์เช่นนี้ในเด็ก เช่น เมื่อหิวก็ไม่ได้กิน หรือได้กินยามไม่หิว เด็กก็จะไม่เกิดความพอใจ เด็กก็จะไม่มีรากฐานในการที่จะเรียนรู้ที่จะรักและพอใจบิดา มารดาหรือผู้เลี้ยงดูดน นั่นก็คือบุคคลที่สำคัญต่อการเรียนรู้เริ่มแรกของทารก หรือเด็กก็คือบิดา มารดาหรือผู้เลี้ยงเด็กซึ่งอาจจะเป็นบิดามารดาหรือผู้อื่นก็ได้

ความรักและความผูกพันของเด็กนำไปสู่การปฏิบัติตามคำอบรมสั่งสอน หรือการเลียนแบบผู้ที่ตนรักและพอใจ กล่าวคือ จากความรักและพอใจของเด็กของเด็กที่มีต่อบิดามารดา หรือผู้เลี้ยงดู จึงทำให้เมื่อบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดู มีการอบรมสั่งสอนเด็กหรือมีการกระทำหรือ พูดจาอย่างไรก็จะเกิดการทำตาม หรือเลียนแบบคำพูด หรือการกระทำตามที่บิดามารดา หรือผู้ เลี้ยงดูสั่งสอน หรือตามที่เห็นบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูกระทำ ซึ่งการกระทำของเด็กเช่นนี้จะทำ ให้เขาเกิดความสุขความพอใจได้เอง อันเป็นลักษณะการให้รางวัลและชมเชยตนเองโดยบุคคล ไม่ได้หวังผลจากภายนอก การเลียนแบบผู้เลี้ยงดูดนของเด็กจะทำทั้งที่ดีและไม่ดีเท่าๆ กันตราบเท่าที่ลักษณะนั้นเป็นลักษณะของผู้ที่ตนรักและพอใจ เช่น ถ้าเด็กเห็นผู้เลี้ยงดูสูบบุหรี่เสมอเมื่อ เด็กสูบบุหรี่บ้างก็จะมีความสุขความพอใจเพระเป็นลักษณะของผู้ที่ตนรักตนพอใจมาก่อน ความ สามารถในการให้รางวัลตนเองนี้เมาเรอร์เชื่อว่าเป็นลักษณะที่แสดงถึงการบรรลุนิติภาวะทางจิต ของบุคคลนั้น โดยจะปรากฏขึ้นในเด็กปกติที่อายุประมาณ 8-10 ขวบ และจะพัฒนาต่อไปจนสมบูรณ์เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ฉะนั้นผู้ที่บรรลุนิติภาวะทางจิตอย่างสมบูรณ์ จึงเป็นผู้ที่มีความ สามารถที่จะควบคุมตนให้ปฏิบัติตน อย่างมีเหตุผลในสถานการณ์ต่างๆ เช่น ในการโต้ตอบเมื่อ เกิดความคับข้องใจ เมื่อเกิดความกลัว ในการมีความรักและในการมีอารมณ์ต่าง ๆ เป็นต้น ส่วนผู้ที่ขาดวินัยในตนเองหรือขาดการควบคุมตนเอง ก็เพราะไม่ได้ผ่านการเรียนรู้ตั้งแต่วัยทารก จึงกลายเป็นบุคคลที่ขาดความยับยั้งชั่งใจ ในการกระทำและ กลายเป็นผู้ทำผิดกฎเกณฑ์และกฎหมายของบ้านเมืองอยู่เสมอ ในรายที่รุนแรงอาจกลายเป็นอาชญากรเรื้อรังหมดโอกาสที่จะแก้ไข

ดังนั้น จากทฤษฎีของเมาเรอร์ การเกิดวินัยในตนเองนั้น พื้นฐานที่ดีคือความสัมพันธ์ระหว่างทารกกับมารดา โดยมีความรักความห่วงใยซึ่งกันและกัน ตลอดจนการอบรมเลี้ยงดูสั่งสอนเพื่อเติบโตขึ้นและพัฒนาขึ้นเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งจิตสำนึกนั้นจะแสดงพฤติกรรมที่ดีงามสืบต่อไป

2. ทฤษฎีแรงจูงใจทางจริยธรรมหรือการมีวินัยในตนเอง ของเพคและแฮวิคเฮิสต์ (Peck and Havighurst) เชื่อว่าการควบคุมของอีโก (Ego-Control) และการควบคุมของซุปเปอร์อีโก (Super Ego-Control) ร่วมกันช่วยให้เกิดความต้องการแสดงพฤติกรรม เพื่อผู้อื่นอย่างสมเหตุสมผล นักทฤษฎีทั้งสอบเห็นว่าพลังควบคุมของอีโกและซุปเปอร์อีโกในบุคคลจะมีมากหรือน้อยก็ได้ และบุคคลแต่ละคนจะมีพลังควบคุมของ อีโกและซุปเปอร์อีโกในระดับที่ไม่เท่ากัน อันเนื่องมาจากการได้รับความรู้ทางจริยศึกษา ที่ทำให้ทราบถึงผล ที่จะเกิดจากการแสดงพฤติกรรมต่างๆ ในแต่ละ

บุคคลจะมีระดับไม่เท่ากัน ซึ่งจะส่งผลไปยังการมีวินัยในตนเอง หรือการควบคุมของอีโก และซุปเปอร์อีโกที่ต่างระดับกัน ดังนั้นนักทฤษฎีทั้งสองจึงได้จำแนกลักษณะของบุคคลออกเป็น 5 ประเภท ดังนี้

2.1 พวกปราศจากจริยธรรม (Amoral Person) หมายถึงบุคคลที่มีพลังควบคุมของอีโกและซุปเปอร์อีโกที่น้อยมาก โดยบุคคลจะเป็นผู้ที่ยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง และเห็นแก่ตัวฝ่ายเดียวโดยที่ไม่เรียนรู้ที่จะให้แก่ผู้อื่น เป็นผู้ที่ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ และจะกระทำการต่างๆ อย่างไม่ไตร่ตรอง บุคคลประเภทนี้ ถูกควบคุมโดยความเห็นแก่ตัวของตนเองและเป็นผู้ขาดวินัยในตนเองหรือมีน้อยมาก

2.2 พวกเอาแต่ได้ (Expedient Person) หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุมของอีโกน้อย แต่พลังควบคุมของซุปเปอร์อีโกมีมากขึ้น แต่ก็ยังจัดอยู่ในประเภทปานกลางค่อนข้าง น้อยบุคคลประเภทนี้จะยังยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง และกระทำทุกอย่างเพื่อความพอใจและผลได้ของตนเอง เป็นคนที่ไม่จริงใจจะยอมอยู่ใต้การควบคุมของผู้มีอำนาจถ้าจะทำให้เขาได้รับผลที่ต้องการได้ เป็นผู้ที่มีวินัยในตนเองน้อย ลักษณะนี้จะปรากฏตั้งแต่ วัยเด็กตอนต้นและในคนบางประเภทจะติดตัวไปจนดลอดชีวิต

2.3 พวกคล้อยตาม (Conforming Person) หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุมของอีโก้น้อยเหมือนคน 2 ประเภทแรก แต่มีพลังควบคุมของซุปเปอร์อีโกมากกว่า คืออยู่ในระดับ ปานกลางค่อนข้างมาก คนพวกนี้ จะยึดพวกพ้องเป็นหลัก และคล้อยตามผู้อื่นโดยไม่ต้องไตร่ตรอง บุคคลประเภทนี้อยู่ภายใต้การควบคุมของสังคมและกลุ่ม เป็นผู้ที่มีวินัยในตนเองระดับปานกลางแต่ไม่แน่นอน

2.4 พวกตั้งใจจริงแต่ขาดเหตุผล (Irrational Conscientious Person) หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุมของอีโกปานกลาง แต่มีพลังควบคุมของซุปเปอร์อีโกมาก จนเป็นผู้ที่ยอมรับกฎเกณฑ์และค่านิยมทางสังคมเข้าไปเป็นลักษณะของดนเอง จะเป็นผู้ที่ทำตามกฎเกณฑ์ และกฎหมายอย่างยึดมั่นและมีศรัทธา เป็นผู้ที่ถูกควบคุมโดยค่านิยมและปทัสถานของสังคม เป็นผู้ที่มีวินัยในตนเองค่อนข้างมากแต่ยังไม่สมบูรณ์ บุคคลประเภทนี้จะทำตามกฎอย่างเคร่งครัด โดยเห็นว่ากฎเกณฑ์นั้นเป็นของศักดิ์สิทธิ์ แม้จะก่อให้เกิดผลเสียแก่ผู้อื่นก็ไม่สนใจ บุคคลประเภทนี้ จะเป็นหลักของชุมชนเพราะมีความมั่นคงในความเชื่อและการกระทำ คนอื่นเห็นได้ง่ายแต่การขาดความยืดหยุ่นอย่างมีเหตุผลของคนประเภทนี้จึงยังเป็นคนประเภทที่ไม่สมบูรณ์ทางจริยธรรม

2.5 พวกเห็นแก่ผู้อื่นอย่างมีเหตุผล (Rational Altruistic Person) คือ บุคคลที่มีพลังควบคุมของอีโกมากและพลังควบคุมของซุปเปอร์อีโกก็มากด้วย จนเกิดสมดุลระหว่างการปฏิบัติตนตามกฎเกณฑ์ของสังคมและความสมเหตุสมผลโดยเห็นแก่ผู้อื่นทั่วไปเป็นหลักบุคคล ประเภทนี้มีความสามารถควบคุมตนเองอย่างมีเหตุผล มิได้ตกอยู่ในอิทธิพลของกลุ่มในสังคม หรืออยู่ใต้อิทธิพลของกฎเกณฑ์อย่างปราศจากเหตุผล เป็นผู้ที่มีวินัยในตนเองสูงมาก จะเป็นผู้ที่ตระหนักถึงผลของการ

กระทำของตนต่อผู้อื่น ก่อนจะทำอะไรต้องพิจารณาอย่างมีเหตุผลเพื่อผู้อื่น พร้อมที่จะร่วมมือกับสังคม มีความรับผิดชอบและให้ความเคารพเพื่อนมนุษย์โดยทั่วไป มีความต้องการที่จะเสียสละและเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม บุคคลประเภทนี้มีไม่มากนักในแต่ละสังคม แต่นักทฤษฎีทั้งสองเชื่อว่าเป็นบุคลิกภาพที่พัฒนาถึงขีดสุดของมนุษย์

จากทฤษฎีของเพคและฮาวิกเฮอร์ส ได้ชี้ให้เห็นว่า พื้นฐานของการควบคุมตนเองในแต่ละบุคคลมีความแตกต่างกัน จึงส่งผลต่อการพัฒนาจริยธรรม ซึ่งรวมถึงความมีวินัยในตนเอง ดังนั้นหากเชื่อกันว่าความ มีวินัยในตนเองเป็นหนึ่งในลักษณะที่สำคัญ ของการพัฒนาจริยธรรม โดยมีรากฐานที่สำคัญจากความสามารถในการควบคุมตนเอง จึงอาจกล่าวได้ว่าผู้ที่มีจริยธรรม ในขั้นสูงได้จะต้องเป็นผู้ที่มีคุณลักษณะในการควบคุมตนเองในขั้นสูงด้วย ซึ่งจากทฤษฎีทั้ง 2 ทฤษฎีจะพบว่ามีความสอดคล้องกัน กล่าวคือ ทฤษฎีว่าด้วยจุดกำเนิดของการเกิดวินัยในตนเองของเมาเรอร์เป็นการวางพื้นฐานให้เด็กเกิดวินัยในตนเอง โดยเริ่มจากการเลี้ยงดูตั้งแต่เป็นทารกจนเกิดความผูกพันกับผู้ที่เลี้ยงดูตนเอง จากนั้นจะพัฒนาไปเป็นความพึงพอใจที่จะปฏิบัติตามคำสั่งสอนของผู้ที่เลี้ยงดู โดยพัฒนาการของวินัยในตนเองจะปรากฏอย่างเด่นชัดเมื่อ เด็กมีอายุ 8 - 10 ปี ในส่วนทฤษฎีแรงจูงใจทางจริยธรรมของเพคและฮาวิกเฮอร์ส ได้ให้ความชัดเจนว่า เมื่อเด็กโตขึ้นประสบการณ์ความรู้ทางจริยธรรมจากสังคมที่เด็กได้รับมาจะซึมซับเข้าไปในตัวของเด็ก จนกลายเป็นพลังในการควบคุมตนเอง หรือเกิดเป็นวินัยในตนเองจะมีปริมาณที่มากขึ้นตามอายุที่เพิ่มขึ้นด้วย ดังนั้นการให้การศึกษาเกี่ยวกับจริยศึกษาเพื่อมุ่งหมายเสริมสร้างให้บุคคลผู้นั้นเป็นผู้ที่เห็นแก่ผู้อื่นอย่างมีเหตุผลจำเป็นต้องเริ่มสร้างในวัยเด็ก เพื่อให้มีพลัง ในการควบคุมอีโก้ให้มากที่สุด ส่วนในกรณีของวัยรุ่นและวัยผู้ใหญ่ตอนต้นจริยศึกษาจะช่วยให้ ความแปรปรวนในลักษณะของบุคคลให้หยุดอย่างถาวรดรงที่ลักษณะที่สมบูรณ์มากที่สุดแทนที่จะหยุดอยู่กับที่ประเภทของบุคลิกภาพเชิงจริยธรรมที่ต่ำกว่า

สรุปได้ว่า ความรักและความผูกพันของเด็ก นำไปสู่การปฏิบัติตามคำอบรม สั่งสอน หรือการเลียนแบบ ผู้ที่ตนรักและพอใจ โดยเริ่มจากการเลี้ยงดูตั้งแต่เป็นทารกจนเกิด ความผูกพันกับผู้ที่เลี้ยงดูตนเอง จากนั้น จะพัฒนาไปเป็นความพึงพอใจ ที่จะปฏิบัติตามคำสั่งสอนของผู้ที่เลี้ยงดู ในส่วนทฤษฎีแรงจูงใจทางจริยธรรมของเพคและฮาวิกเฮอร์ส ได้ให้ความชัดเจนว่า เมื่อเด็กโตขึ้นประสบการณ์ความรู้ทางจริยธรรมจากสังคมที่เด็กได้รับมาจะซึมซับเข้า ไปในตัวของเด็กจนกลายเป็นพลังในการควบคุมตนเอง หรือเกิดเป็นวินัยในตนเอง จะมีปริมาณที่มากขึ้นตามอายุที่เพิ่มขึ้นด้วย ดังนั้นการให้การศึกษาเกี่ยวกับจริยศึกษาเพื่อมุ่งหมายเสริมสร้างให้บุคคลผู้นั้นเป็นผู้ที่เห็นแก่ผู้อื่นอย่างมีเหตุผลจำเป็นต้องเริ่มสร้างในวัยเด็ก

2.2.4 ความสำคัญและประโยชน์ของความมีวินัยในตนเอง

คุณค่าของวินัย นั้นช่วยให้กลุ่มคนหรือสังคมต่าง ๆ อยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุข ซึ่งวินัยไม่ได้หมายถึง กฎเกณฑ์ หรือ ระเบียบ ข้อบังคับ ในกลุ่มชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น แต่ยังหมายถึงกฎเกณฑ์หรือระเบียบวินัยในตนเองด้วย กลุ่มสังคมใดที่มีสมาชิกที่มีวินัยในตนเองมาก วินัยในสังคมนั้นก็อาจไม่จาเป็นที่จะต้องสร้างมากนัก เพราะทุกคนในสังคมจะมีความรับผิดชอบสูงและสามารถดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุข ไม่เบียดเบียนกัน และมีความเจริญก้าวหน้าไปอย่างดี

ดังนั้น การที่ประเทศหนึ่งๆจะพัฒนาหรือมีความเจริญก้าวหน้าได้มากน้อยเพียงไร นอกจากจะต้องอาศัยปัจจัยที่เป็นเงื่อนไขสำคัญหลายประการประกอบเข้าด้วยกันแล้ว คุณภาพของคนหรือประชากรของประเทศนั้นๆ นับว่า เป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญยิ่งโดยเฉพาะคุณภาพของคนในส่วนที่เกี่ยวกับ “ความมีวินัย” ความสำคัญของวินัยต่อการพัฒนาประเทศนั้น อาจแยกประเด็นพิจารณา ได้ดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, 2537)

1. ด้านครอบครัว การที่สมาชิกในครอบครัวมีวินัย ไม่ว่าจะเป็นวินัยภายนอกหรือภายในตนเองย่อมก่อให้เกิดความไว้วางใจ เชื่อมั่นระหว่างสมาชิก ทำให้เกิดสัมพันธภาพที่ดี ภายในครอบครัวโดยเฉพาะสมาชิกผู้เยาว์ของครอบครัว เมื่อเติบโตขึ้นจากครอบครัวที่มี สัมพันธภาพที่ดีย่อมเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพดี มีความมั่นคงทางจิตใจ กล้าที่จะเรียนรู้และปรับตัวใน สิ่งใหม่ ๆ อันจะเป็นกำลังคนที่สำคัญในการช่วยพัฒนาประเทศสืบไป

2. ด้านสังคม เมื่อกลุ่มคนในสังคมมีการรักษาระเบียบวินัย เคารพกฎเกณฑ์ของสังคมร่วมกัน เช่น การช่วยกันรักษาสาธารณสมบัติ การเคารพและไม่ล่วงเกินสิทธิของผู้อื่นการ ปฏิบัติตามประเพณีแบบแผนปฏิบัติของสังคม ก็จะทำให้การดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกันของบุคคลใน สังคมเป็นไปอย่างสงบสุข

3. ด้านเศรษฐกิจ ในสภาพสังคมไทยปัจจุบันที่มีการดำเนินงานทางภาคธุรกิจอย่างรวดเร็ว โดยใช้เทคโนโลยีสื่อสารเป็นเครื่องมือ เวลาจึงเป็นทรัพยากรที่สำคัญยิ่ง ซึ่งผู้ดำเนินการทางธุรกิจจะต้องรักษาและใช้ให้เกิดประโยชน์คุ้มค่าที่สุด ดังนั้น การมีวินัยตรงต่อเวลา จึงเป็นสิ่งจำเป็นต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศ นอกจากนั้นการมีวินัยในตนเอง เกี่ยวกับความซื่อสัตย์ในการดำเนินงานทางธุรกิจก็มีส่วนสำคัญยิ่ง ที่จะทำให้ระบบเศรษฐกิจของประเทศ มีความเจริญเติบโตเป็นไปอย่างต่อเนื่อง

4. ด้านการเมือง การที่ประชาชนในสังคมไทยมีความเคารพยอมรับความคิดเห็นของบุคคลอื่นที่แตกต่างไปจากตนและตระหนักในสิทธิหน้าที่ของตนในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยในฐานะประชาชนอย่างกว้างขวาง รวมทั้งการบริหารราชการแผ่นดินด้วยความ ซื่อสัตย์สุจริตของนักการเมืองฝ่ายรัฐบาลและการหมั่นตรวจสอบการบริหารงานของคณะรัฐบาล อย่างใกล้ชิด

ด้วยความตระหนักในหน้าที่ของพรรคฝ่ายค้านอย่างแท้จริง สิ่งเหล่านี้เป็นวินัยในตนเองที่สำคัญที่จะช่วยให้การพัฒนาทางการเมืองของประเทศเป็นไปได้โดยง่าย

วินัยมีความสำคัญและมีความจำเป็นสำหรับการอยู่ร่วมกันในสังคม วินัยเป็น การปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ แบบแผน หรือข้อตกลงที่สังคมกำหนดให้ประพฤติตามเพื่อความ สงบสุขของส่วนรวมและสังคม ประเทศที่มีความเป็นประชาธิปไตยต้องมีวินัยเป็นพื้นฐาน ประชากรต้องเคารพกฎเกณฑ์และกติกาของสังคม เคารพในสิทธิและรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน หากไม่สามารถสร้างวินัยแก่คนในชาติ การพัฒนาประชาธิปไตยย่อมหวังผลสำเร็จได้ยาก (พระธรรมปิฎก, 2538, หน้า 1)

วินัยมีความสำคัญต่อคุณภาพชีวิตของบุคคลและสังคมอย่างมาก และมีความจำเป็นยิ่งขึ้นในสังคมอนาคตที่มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและมีความเป็นอุดสาหกรรมมากขึ้น (ฉันทนา ภาคบงกช และคณะ, 2539)

กาญจนา ศรีกาฬสินธุ์ (2544, หน้า 7 - 8) กล่าวถึงความสำคัญของวินัยนักเรียนไว้ว่า โรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาทุกแห่งจำเป็นจะต้องสร้างเสริมและปลูกฝังนักเรียนของตนให้เป็นผู้วินัยในตนเอง ทั้งนี้เพื่อช่วยให้นักเรียนของตนสามารถประพฤติปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของโรงเรียนและของสังคมทั่วไปสามารถควบคุมดูแลตนเอง และสังคมส่วนรวมให้อยู่ร่วมกันได้ด้วยความสงบสุข อันจะมีผลทำให้โรงเรียนสามารถดำเนินกิจการต่าง ๆ ไปได้ด้วยความสงบเรียบร้อย และนักเรียนเองก็สามารถทำการศึกษาเล่าเรียนไปได้ด้วยความราบรื่นปราศจากความเดือดร้อนวุ่นวาย อันเกิดจากการที่นักเรียนขาดวินัย ยิ่งกว่านั้นการที่โรงเรียนสามารถปลูกฝังนักเรียนของ ตนให้สามารถประพฤติตนในแนวทางที่ถูกที่ควรได้ด้วยตัวของเขาเอง ย่อมจะช่วยให้นักเรียน เจริญเติบโตเป็นพลเมืองดีของประเทศต่อไปได้ด้วยดี อันจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่ตนเอง และ แก่สังคมส่วนรวมในอนาคต

ปรีชา ธรรมา (2545, หน้า 33) ได้กล่าวถึงความสำคัญของวินัยแห่งตนไว้ว่าหาก ปราศจากการมีวินัยแห่งตน แม้จะมีคุณธรรมหรือความรู้อันลุ่มลึกเพียงใดก็ไม่สามารถยังผลอัน พึงปรารถนาให้บังเกิดขึ้นได้ จึงอาจกล่าวได้ว่า วินัยแห่งตนเป็นส่วนผสมสำคัญในการกระทำทุก อย่างให้เป็นผลสำเร็จอันนับว่าเป็นพฤติกรรมที่นำไปสู่ความมุ่งหมาย การมีวินัยแห่งตน นอกจากจะเป็นการกระทำเพื่อนำความรู้และคุณธรรมภายในตัวบุคคลไปใช้ประโยชน์อย่างมี ประสิทธิภาพแล้วยังเป็นการกระทำในอีกหลายประการด้วยกัน อันได้แก่ เป็นการจัดระเบียบ ของชีวิตให้ดำเนินไปด้วยความเข้าใจอันดี ให้ได้บรรลุถึงความมุ่งหมายในชีวิต เป็นการกระทำที่ให้ความสำคัญกับสิ่งที่อยู่ไกลในอนาคตและมีความดีงามมากกว่าสิ่งที่อยู่ใกล้ในขณะปัจจุบันและ มีความดีงามน้อยกว่า เป็นการกระทำเกี่ยวกับการระงับยับยั้งความรู้สึกชั่วแล่น การบังคับ ควบคุมขจัดความอยากได้และการผัดผ่อนความพึงพอใจออ กไปเป็นการเสียสละความสุขสบาย และความเพลิดเพลินใจเฉพาะหน้า ตลอดจนการพิจารณาเลือกกระทำในแนวทางที่ยากกว่า ขณะที่มีแนวทางที่ง่ายกว่าเปิดโอกาสให้เลือก วินัยแห่งตนมิใช่การตามใจตนเองแต่อาจเป็นการกระทำที่เข้มงวดกวดขัน ที่เป็นเช่นนี้มิใช่เพราะเหตุที่ความเข้มงวด

กวดขัน เป็นคุณลักษณะของวินัยแห่งตนแต่เป็นเพราะความเข้มงวดกวดขันเป็นเงื่อนไขของการที่จะได้รับความสำเร็จตามความมุ่งหมายมากกว่า

ดังนั้น จุดมุ่งหมายของวินัยทั้งหลายนั้นมิใช่การควบคุมพฤติกรรมของนักเรียนให้เป็นแนวทางที่ผู้ใหญ่ต้องการ แต่จุดมุ่งหมายที่แท้จริงของวินัย คือ เพื่อให้เด็กเกิดความต้องการที่จะกระทำสิ่งที่ดีและเป็นประโยชน์แก่สังคมด้วยตนเอง มิใช่จากสิ่งที่อยู่แวดล้อมหรือการบังคับบัญชา วินัยที่ดีเกิดขึ้นจากแรงผลักดันภายในตัวเองมากกว่าแรงบังคับจากภายนอก คือ ความมี วินัยในตนเอง

ประโยชน์ความมีวินัยในตนเอง ได้แก่ 1) ช่วยให้เด็กมีพฤติกรรมเป็นระเบียบเรียบร้อย 2) ช่วยให้เด็กมีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเอง 3) ช่วยสร้างความสามัคคีปรองดองให้เกิดขึ้นในหมู่คณะ 4) ช่วยเสริมสร้างความเจริญก้าวหน้าให้ตนเอง 5) ช่วยให้ครูและนักเรียนอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขและประสบความสำเร็จในการเรียนการสอน 6) ช่วยส่งเสริมหลักการปกครองระบอบประชาธิปไตย

การขาดวินัยของคนในชาติก็ทำให้เกิดผลเสียหลายประการ ซึ่งอาจแยกพิจารณาได้ดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, 2537, หน้า 6 - 7)

1. ด้านครอบครัว เมื่อสมาชิกในครอบครัวขาดระเบียบวินัยไม่ยอมรับปฏิบัติตาม กฎเกณฑ์แบบแผนปฏิบัติของครอบครัวตลอดจนการไม่ประพฤติปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีซึ่ง กันและกันก็จะทำให้ความเป็นสถาบันครอบครัวเสื่อมสลายไป พื้นฐานความเป็นสมาชิกที่ดีของ สังคมที่สมาชิกผู้เยาว์ควรจะได้รับการปลูกฝังไว้จากครอบครัวก็ขาดหาย บุคคลเหล่านี้เมื่อเติบโตเข้าสู่สังคมอื่น ๆ ก็จะกลายเป็นผู้มีส่วนสร้างปัญหาให้กับสังคมได้สืบไป

2. ด้านสังคม สังคมใด ๆ ก็ตามที่สมาชิกในสังคมไร้ระเบียบวินัยทั้งที่เป็นวินัยในตนเองและวินัยที่เกิดจากการยอมรับปฏิบัติตามกฎหมายข้อบังคับ ย่อมทำให้สังคมนั้น ๆ ตกอยู่ในสภาวะสับสน สมาชิกในสังคมปราศจากจิตสำนึกร่วมกันต่อการสร้างสรรค์สังคมและต่างมุ่งหวังแย่งชิงผลประโยชน์เข้าสู่ตนโดยไม่มีขอบเขตจำกัด สภาวะดังกล่าวนี้ในท้ายที่สุดแล้วอาจ นำไปสู่ความล่มสลายของสังคมนั้น หากไม่ได้รับการป้องกันแก้ไขอย่างจริงจัง

3. ด้านเศรษฐกิจ ความสูญเสียทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นครั้งละจำนวนมากๆและหลายกรณีส่วนใหญ่เป็นเพราะความไร้วินัยของบุคคลแทบทั้งสิ้น เช่น การเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์และทางเรือ การเกิดอัคคีภัย ตลอดจนการสูญเสียรายได้จากการส่งสินค้าต่างๆไปยังต่างประเทศ ในกรณีที่ผู้ส่งสินค้าออกทำการปลอมแปลงปะปนสินค้าที่ไม่ได้คุณภาพและภายหลังก็ได้รับการ ปฏิเสธสั่งสินค้าเข้าดังกล่าวจากประเทศต่าง ๆ เป็นต้น

4. ด้านการเมือง เหตุการณ์วุ่นวายทางการเมืองของไทยหลายๆกรณีที่เกิดขึ้นเนื่องจากนักการเมืองและบุคคลที่เกี่ยวข้องทางการเมืองขาดระเบียบวินัยทางการเมือง เช่น การก่อ การจลาจล

การปฏิวัติรัฐประหาร การใช้อำนาจหน้าที่ทางการเมือง เพื่อเบียดบังเอาผลประโยชน์ ที่ได้รับเข้าสู่ตน เป็นต้น เหตุการณ์วุ่นวายทางการเมืองเหล่านี้ส่งผลเสียต่อภาพพจน์ของ ประเทศในสายตาของชาวต่างประเทศที่จะเข้ามาลงทุนประกอบกิจการต่างๆและส่งผลเสียต่อ การดำเนินงานทางเศรษฐกิจของประเทศโดยรวม

คุณลักษณะของผู้มีวินัยในตนเอง

การที่บุคคลมีวินัยในตนเองย่อมหมายถึง บุคคลนั้นเป็นผู้มีคุณธรรมและจริยธรรมด้วยเหตุที่วินัยในตนเอง คือ ลักษณะที่มีความสำคัญต่อการแสดงออกทางคุณธรรมและจริยธรรม จึงสรุปได้ว่า บุคคลที่มีวินัยในตนเองควรมีคุณลักษณะและพฤติกรรมดังนี้ คือ มีความรับผิดชอบ มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความตั้งใจ มีความอดทน มีความเป็นผู้นา มีความซื่อสัตย์ ตรงต่อเวลา

วินัยเป็นสิ่งสำคัญต่อการพัฒนาเด็กเพราะช่วยต่อเติมความปรารถนาของเด็กให้เต็ม รวมทั้งให้เกิดการปรับตัวทางบุคลิกภาพและสังคมอย่างมีสุข บุคคลที่มีวินัยในตนเองจะมี คุณลักษณะและพฤติกรรม ดังนี้

1. มีความรับผิดชอบ
2. เชื่อมั่นในตนเอง
3. มีความรู้สึกผิดชอบ
4. ไม่กังวลใจ
5. มีความตั้งใจจริง ใจคอมั่นคง
6. มีลักษณะความเป็นผู้นำ
7. มีความซื่อสัตย์ จริงใจ มีเหตุผล
8. กล้าคิด กล้าพูด กล้าทำ
9. มีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นและไม่เกรงใจโดยปราศจากเหตุผล
10. มีความอดทน

วินัยผู้ต้องขัง

วินัยผู้ต้องขัง หมายถึง วินัยผู้ต้องขังตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ 2560 วินัยผู้ต้องขัง มีขอบเขตและความหมายตลอดถึงความประพฤติหรือพฤติการณ์ที่ไม่เหมาะสมของผู้ต้องขังในหลาย ๆ ประการ อาทิ การฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตาม หรือหลีกเลี่ยงระเบียบข้อบังคับของเรือนจำและทัณฑสถาน กระด้างกระเดื่องละทิ้งหรือเพิกเฉยต่อคำสั่งของเจ้าพนักงานเรือนจำ/ทัณฑสถาน ซึ่งผู้ต้องขังจะต้องปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ และข้อบังคับของเรือนจำและทัณฑสถานหากไม่ปฏิบัติ ก็จะถูกลงโทษทางวินัยแล้วแต่กรณี ซึ่งมีข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องต่อไป

แนวคิดในการลงโทษผู้ต้องขัง

การลงโทษผู้ต้องขังกระทำผิดวินัย การบริหารงานเรือนจำในส่วนที่เกี่ยวกับการปกครองผู้ต้องขังให้ประพฤติปฏิบัติตามกฎหมาย กฎข้อบังคับ ตลอดจนระเบียบแบบแผนต่าง ๆ ซึ่งกำหนดไว้ให้เกิดความสงบเรียบร้อย ในการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันจำเป็นต้องมีวินัยและบทลงโทษเป็นเครื่องมือกำกับดูแลเพราะผู้ต้องขังที่ มีอยู่ร่วมกันจำเป็นต้องมีวินัย และบทลงโทษเป็นเครื่องกำกับดูแลเพราะผู้ต้องขังที่มาอยู่รวมกัน จำนวนมาก มีความแตกต่างกันทางพื้นฐานการศึกษา ความเป็นอยู่จากสังคมหลายรูปแบบ ก็ย่อมเกิดการกระทบกระทั่งการฝ่าฝืนระเบียบวินัยขึ้นได้เสมอ ๆ การลงโทษผู้ต้องขังที่กระทำผิดวินัย จำเป็นต้องกระทำให้ถูกต้องตามกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับด้วยเช่นกัน เพื่อมิให้เกิดปัญหาตามมาภายหลัง หากมีการลงโทษทางวินัยด้วยความยุติธรรมแล้ว ย่อมเป็น ผลดีแก่การบริหารงานเรือนจำ

1. พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 หมวด 7 วินัยและบทลงโทษ หมวด 8 ความผิดเกี่ยวกับเรือนจำ

มาตรา 68 ผู้ต้องขังผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานเรือนจำข้อบังคับเรือนจำหรือระเบียบกรมราชทัณฑ์ ให้ถือว่าผู้ต้องขังผู้นั้นกระทำผิดวินัย

มาตรา 69 เมื่อผู้ต้องขังกระทำผิดวินัย จะถูกลงโทษสถานหนึ่งสถานใด ดังต่อไปนี้

1) ภาคทัณฑ์

2) งดการเลื่อนชั้นโดยมีกำหนดเวลา

3) ลดชั้น

4) ตัดการอนุญาตให้ได้รับการเยี่ยมเยียนหรือติดต่อไม่เกินสามเดือน เว้นแต่เป็นกรณีการติดต่อกับทนายความตามที่กฎหมายกำหนด หรือเป็นการติดต่อของผู้ต้องขังหญิงกับบุตรผู้เยาว์

5) ลดหรืองดประโยชน์และรางวัลทั้งหมดหรือแต่บางส่วนหรือบางอย่าง

6) ขังเดี่ยวไม่เกินหนึ่งเดือน

7) ตัดจำนวนวันที่ได้รับการลดวันต้องโทษในกรณีและเงื่อนไขอย่างใดจะลงโทษดังระบุไว้ในวรรคหนึ่ง การดำเนินการพิจารณาลงโทษ การลงโทษ การเพิกถอน เปลี่ยนแปลง งด หรือรอการลงโทษ และการอุทธรณ์ รวมทั้งผู้มีอำนาจในการดำเนินการดังกล่าว ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 70 ในกรณีที่ผู้ต้องขังได้กระทำความผิดอาญาขึ้นภายในเรือนจำและความผิดนั้นเป็นความผิดลหุโทษ ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ของเรือนจำ ความผิดตามมาตรา 73 หรือความผิดฐานพยายามหลบหนี ที่คุมขัง ให้ผู้บัญชาการเรือนจำมีอำนาจวินิจฉัยลงโทษฐานผิดวินัยตามพระราชบัญญัตินี้และจะนำเรื่องขึ้นเสนอต่อพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินการสอบสวนหรือฟ้องร้องตามกฎหมายด้วยก็ได้ความผิดตามวรรคหนึ่ง ที่ผู้บัญชาการเรือนจำจะใช้อำนาจวินิจฉัยลงโทษทาง

วินัย ให้เป็นไปตามระเบียบกรมราชทัณฑ์โดยได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการความในมาตรานี้ไม่ตัดสิทธิของเอกชนที่จะเป็นโจทก์ยื่นฟูองคดีอาญาหรือคดีแพ่งตามกฎหมาย

มาตรา 71 ผู้ใดเข้าไปในเรือนจำโดยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานเรือนจำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 72 ผู้ใดกระทำด้วยประการใดให้เข้ามาหรือให้ออกไปจากเรือนจำ หรือครอบครองหรือใช้ในเรือนจำ หรือรับจากหรือส่งมอบแก่ผู้ต้องขัง ซึ่งสิ่งของต้องห้าม ดังต่อไปนี้ ต้องระวางโทษจำคุก ไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

1) ยาเสพติดให้โทษ วัตถุออกฤทธิ์ และสารระเหย รวมถึงอุปกรณ์ที่ใช้ในการเสพ

2) สุราหรือของมึนเมาอย่างอื่น

3) เครื่องมืออันเป็นอุปกรณ์ในการหลบหนี

4) อาวุธ เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน

5) น้ำมันเชื้อเพลิงหรือวัตถุอื่นใดที่ก่อให้เกิดเพลิงได้

6) เครื่องคอมพิวเตอร์ โทรศัพท์ หรือเครื่องมือสื่อสารอื่น รวมทั้งอุปกรณ์สำหรับสิ่งของดังกล่าว

7) สิ่งของอื่นที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อเรือนจำหรือความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ทั้งนี้ ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 73 ผู้ใดกระทำด้วยประการใดให้เข้ามาหรือให้ออกไปจากเรือนจำ หรือครอบครองหรือใช้ในเรือนจำ หรือรับจากหรือส่งมอบแก่ผู้ต้องขัง ซึ่งสิ่งของต้องห้าม ดังต่อไปนี้ ต้องระวางโทษจำคุก ไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

1) อุปกรณ์สำหรับเล่นการพนัน

2) ของเน่าเสียหรือของมีพิษต่อร่างกาย

3) เงินตรา

4) เครื่องมือและอุปกรณ์สำหรับสักร่างกาย

5) สิ่งของอื่นที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อเรือนจำหรือความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ทั้งนี้ ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

2. กฎกระทรวง การดำเนินการทางวินัยผู้ต้องขัง พ.ศ. 2563

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 7 วรรคหนึ่ง และมาตรา 69 วรรคสองแห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ให้ยกเลิก

1) หมวด 5 การลงโทษฐานผิดวินัย ของส่วนที่ 7 วินัยของผู้ต้องขัง ข้อ 99 ถึงข้อ 119 แห่งกฎกระทรวงมหาดไทยออกตามความในมาตรา 59 แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2479

2) ข้อ 4 แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2521) ออกตามความในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2497

3) ข้อ 4 และข้อ 5 แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ 14 (พ.ศ. 2553) ออกตามความในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2479

ข้อ 2 เมื่อเจ้าพนักงานเรือนจำพบเห็นหรือทราบว่าผู้ต้องขังกระทำผิดวินัย ให้ทำบันทึกรายงานพฤติการณ์แห่งการกระทำที่กล่าวหา หรือเป็นที่สงสัยว่ากระทำผิด ชื่อตัว และชื่อสกุลของผู้กระทำผิด วัน เวลา และสถานที่เกิดเหตุ และพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องเท่าที่มี หรือรวบรวมได้เสนอผู้บังคับบัญชาเหนือตนขึ้นไปทราบ และเสนอผู้บัญชาการเรือนจำพิจารณา

ข้อ 3 เมื่อผู้บัญชาการเรือนจำได้รับบันทึกรายงานพฤติการณ์ตามข้อ 2 แล้ว ให้แต่งตั้งเจ้าพนักงานเรือนจำจำนวนไม่น้อยกว่าสามคนแต่ไม่เกินห้าคน เพื่อสอบสวนการกระทำผิดวินัย เว้นแต่การกระทำผิดนั้นมีกระบวนการในการพิจารณาลงโทษเป็นการเฉพาะ

ข้อ 4 ให้เจ้าพนักงานเรือนจำซึ่งได้รับการแต่งตั้งตามข้อ 4 แจ้งข้อกล่าวหา ให้ผู้ต้องขังซึ่งถูกกล่าวหาทราบ พร้อมทั้งสอบถามว่าจะให้การรับสารภาพหรือปฏิเสธ และให้จัดทำบันทึกคำให้การดังกล่าวไว้ รวมทั้งเปิดโอกาสให้ผู้ต้องขังชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา และนำพยานหลักฐานมาแสดงเพื่อประกอบคำให้การต่อสู้ได้อย่างเต็มที่

ข้อ 5 เจ้าพนักงานเรือนจำซึ่งได้รับการแต่งตั้งตามข้อ 3 ต้องดำเนินการสอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องให้แล้วเสร็จโดยไม่ชักช้า แล้วเสนอความเห็นต่อผู้บัญชาการเรือนจำถึงพฤติการณ์แห่งการกระทำผิดวินัย รวมทั้งโทษที่จะลงแก่ผู้ต้องขังการดำเนินการตามวรรคหนึ่งให้เจ้าพนักงานเรือนจำดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่อธิบดีกำหนด

ข้อ 6 ผู้บัญชาการเรือนจำมีอำนาจลงโทษทางวินัยผู้ต้องขังซึ่งกระทำผิดวินัยตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 69 คำสั่งลงโทษทางวินัยให้มีผลนับแต่วันที่ผู้ต้องขังได้รับแจ้งคำสั่ง

ข้อ 7 ในกรณีที่เจ้าพนักงานเรือนจำเห็นว่า ผู้ต้องขังซึ่งจะได้รับโทษหรืออยู่ระหว่างการลงโทษทางวินัยตามมาตรา 69 เจ็บป่วยหรือมีเหตุจำเป็นอื่นใดที่สมควรเพิกถอน เปลี่ยนแปลง งด หรือรอการลงโทษ ให้รายงานไปยังผู้บัญชาการเรือนจำ เมื่อผู้บัญชาการเรือนจำได้รับรายงานตามวรรคหนึ่ง อาจเรียกเจ้าพนักงานเรือนจำ หรือผู้ต้องขังมาชี้แจงเพื่อประกอบการพิจารณาเพิกถอน เปลี่ยนแปลง งด หรือรอการลงโทษก็ได้และเมื่อผู้บัญชาการเรือนจำได้พิจารณาและมีคำสั่งประการใดแล้ว ให้เจ้าพนักงานเรือนจำปฏิบัติตามคำสั่งและบันทึกเหตุแห่งการเพิกถอน เปลี่ยนแปลง งด หรือรอการลงโทษ คำสั่งของผู้บัญชาการเรือนจำตามวรรคสอง ให้เป็นที่สุด

ข้อ 8 ให้ผู้บัญชาการเรือนจำภาคทัณฑ์ผู้ต้องขังซึ่งกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง และได้สำนึกถึงความผิดที่ได้กระทำไปแล้วการภาคทัณฑ์ตามวรรคหนึ่ง ให้กระทำโดยวิธีเรียกตัวผู้ต้องขังมาว่ากล่าวสั่งสอน ให้ประพฤติตัวอยู่ในวินัย

ข้อ 9 ให้ผู้บัญชาการเรือนจำงดการเลื่อนชั้นผู้ต้องขังซึ่งกระทำผิด ดังต่อไปนี้

1) ประพฤติผิดระเบียบหรือข้อบังคับอันมีไว้สำหรับการเยี่ยมเยียนหรือติดต่อกับบุคคลภายนอก

2) นำสิ่งของซึ่งมิใช่ของตนเข้าหรือออกจากเรือนจำโดยไม่ได้รับอนุญาต

3) ทำให้เกิดเหตุติดขัดในการงานของผู้ต้องขังคนอื่นโดยประมาท

4) ทำให้ทรัพย์สินของทางราชการหรือของผู้อื่นเสียหาย

5) กระทำผิดเกี่ยวกับสิ่งของต้องห้ามตามมาตรา 72 หรือมาตรา 73

ข้อ 10 ให้ผู้บัญชาการเรือนจำลดชั้นผู้ต้องขังซึ่งกระทำผิด ดังต่อไปนี้

1) จงใจทำให้เกิดเหตุติดขัดในการงานของผู้ต้องขังคนอื่น

2) จงใจทำให้ทรัพย์สินของทางราชการหรือของผู้อื่นเสียหาย

3) กระด้างกระเดื่องต่อเจ้าพนักงานเรือนจำ

4) พยายามหลบหนี

5) ทำร้ายหรือพยายามทำร้ายร่างกายผู้อื่น

6) ก่อการทะเลาะวิวาท

7) เล่นการพนัน

8) เสพของมึนเมา

9) กระทำผิดเกี่ยวกับสิ่งของต้องห้ามตามมาตรา 72 หรือมาตรา 73

ข้อ 11 การลดชั้นผู้ต้องขังตามข้อ 1 ให้ลดตามลำดับครั้งละหนึ่งชั้น เว้นแต่กรณีดังต่อไปนี้

1) ประพฤติผิดเงื่อนไขการคุมประพฤติและได้ตัวกลับคืนมา ไม่ว่าขณะที่ปล่อยตัวนักโทษเด็ดขาดคนนั้นเพื่อคุมประพฤติจะเป็นนักโทษเด็ดขาดชั้นใด ให้ลดชั้นเป็นชั้นต้องปรับปรุง

2) เสพยาเสพติด ให้ลดชั้นเป็นขั้นต้องปรับปรุงมาก

3) กระทำผิดเกี่ยวกับสิ่งของต้องห้ามตามมาตรา 72 (1) หรือ (6) หรือร่วมกันกระทำผิดทั้งในฐานะตัวการ ผู้ใช้ ผู้สนับสนุน หรือผู้ได้รับประโยชน์จากสิ่งของดังกล่าว ให้ลดชั้นเป็นชั้นต้องปรับปรุงมาก

4) หลบหนีไปและได้ตัวกลับคืนมา ไม่ว่าก่อนหลบหนีนักโทษเด็ดขาดคนนั้นจะเป็นนักโทษ

เด็ดขาดชั้นใด ให้ลดชั้นเป็นชั้นต้องปรับปรุงมาก

5) ทำร้ายร่างกายเจ้าพนักงานเรือนจำ เจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งเข้าไปปฏิบัติหน้าที่หรือผู้ปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเรือนจำ ให้ลดชั้นเป็นชั้นต้องปรับปรุงมาก

6) ฆ่าผู้อื่น ก่อการทะเลาะวิวาท หรือทำร้ายร่างกายผู้อื่น ให้ลดชั้นนักโทษเด็ดขาด ดังต่อไปนี้ให้ลดชั้นเป็นชั้นต้องปรับปรุงมาก (ก) ฆ่าผู้อื่น ก่อการทะเลาะวิวาท หรือทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตาย ชั้นต้องปรับปรุงมาก (ข) ก่อการทะเลาะวิวาทหรือทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัสให้ลดชั้นสองชั้น เว้นแต่นักโทษเด็ดขาดคนนั้นเป็นนักโทษเด็ดขาดชั้นต้องปรับปรุง ให้ลดชั้นเป็น

7) กรณีอื่นตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

ข้อ 12 ให้ผู้บัญชาการเรือนจำตัดการอนุญาตให้ได้รับการเยี่ยมเยียนหรือติดต่อกับบุคคลภายนอกแก่ผู้ต้องขังซึ่งกระทำผิด ดังต่อไปนี้

1) ประพฤติผิดระเบียบหรือข้อบังคับอันมีไว้สำหรับการเยี่ยมเยียนหรือติดต่อกับบุคคลภายนอก

2) นำสิ่งของซึ่งมิใช่ของตนเข้าหรือออกจากเรือนจำโดยไม่ได้รับอนุญาต

3) กระทำผิดเกี่ยวกับสิ่งของต้องห้ามตามมาตรา 72 หรือมาตรา 73

4) พยายามหลบหนีหรือหลบหนีไปแล้วแต่ได้ตัวกลับคืนมา

ข้อ 13 ให้ผู้บัญชาการเรือนจำลดประโยชน์และรางวัลแก่ผู้ต้องขังซึ่งกระทำผิดดังต่อไปนี้

1) ละทิ้งหรือเพิกเฉยต่อการงานอันเป็นหน้าที่

2) ทำให้ทรัพย์สินของผู้อื่นเสียหาย

3) ก่อการทะเลาะวิวาทในขณะทำการงานการลดประโยชน์และรางวัลตามวรรคหนึ่งให้พึงลดเพียงอย่างเดียวตามที่เห็นสมควร

ข้อ 14 ให้ผู้บัญชาการเรือนจำงดประโยชน์และรางวัลแก่ผู้ต้องขังซึ่งกระทำผิดตามข้อ 13 โดยเจตนาและมีความเสียหายเกิดขึ้น และจะงดเพียงอย่างเดียวก็ได้

ข้อ 15 ให้ผู้บัญชาการเรือนจำขังเดี่ยวผู้ต้องขังซึ่งกระทำผิด ดังต่อไปนี้

1) เล่นการพนันโดยเป็นเจ้ามือหรือสมคบกับผู้อื่นเล่นการพนันตั้งแต่สองครั้งขึ้นไป

2) ทะเลาะวิวาทตั้งแต่สองครั้งขึ้นไป

3) เสพยาเสพติด

4) กระทำผิดเกี่ยวกับสิ่งของต้องห้ามตามมาตรา 72 (1) หรือ (6) หรือร่วมกันกระทำผิดทั้งในฐานะตัวการ ผู้ใช้ ผู้สนับสนุน หรือผู้ได้รับประโยชน์จากสิ่งของดังกล่าว

5) พยายามหลบหนีหรือหลบหนีไปแล้วแต่ได้ตัวกลับคืนมา

6) ทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัสหรือถึงแก่ความตาย

7) กระด้างกระเดื่องต่อเจ้าพนักงานเรือนจำซึ่งมีตำแหน่งตั้งแต่ชั้นพัศดีขึ้นไป

การขังเดี่ยวตามวรรคหนึ่ง ให้กระทำโดยวิธีแยกผู้ต้องขังซึ่งกระทำผิดจากผู้ต้องขังอื่นและคุมขังไว้ในที่ที่จัดขึ้นเป็นพิเศษ และห้ามการติดต่อหรือพูดจากับผู้อื่น เว้นแต่เป็นสิทธิตามที่กฎหมายกำหนดให้ พัศดีจัดให้มีผู้คอยตรวจการขังเดี่ยวให้เป็นไปตามวรรคสอง ในกรณีที่ผู้ต้องขังมีอาการเจ็บป่วย ให้มีการรักษาพยาบาลหากการกระทำผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นความผิดที่จะต้องถูกลงโทษตามข้ออื่นด้วย ให้ลงโทษตามข้อนั้นก่อน แล้วจึงลงโทษขังเดี่ยวอีกสถานหนึ่งการลงโทษขังเดี่ยวให้กระทำได้ไม่เกินหนึ่งเดือน ถ้าขังเดี่ยวเกินกว่าสิบห้าวัน ให้กระทำต่อเนื่องได้ครั้งละไม่เกินสิบห้าวัน โดยมีระยะเวลาเว้นช่วงในแต่ละครั้งไม่น้อยกว่าห้าวัน

ข้อ 16 นักโทษเด็ดขาดซึ่งได้รับการลดวันต้องโทษจำคุกแล้ว ให้ผู้บัญชาการเรือนจำตัดจำนวนวันที่ได้รับการลดวันต้องโทษจำคุกในกรณีที่กระทำผิด ดังต่อไปนี้

1) ไม่เกินสิบห้าวัน

(ก) ฝ่าฝืนระเบียบหรือข้อบังคับของเรือนจำ

(ข) เล่นการพนัน

(ค) ก่อการทะเลาะวิวาทกับผู้ต้องขัง

(ง) กระด้างกระเดื่องต่อเจ้าพนักงานเรือนจำ

2) ตั้งแต่สิบห้าวันแต่ไม่เกินสามสิบวัน

(ก) ละทิ้งหรือเพิกเฉยต่อการงานอันเป็นหน้าที่

(ข) พยายามทำให้ผู้อื่นหรือกิจการของเรือนจำเสียหาย

(ค) ทะเลาะวิวาทตั้งแต่สองครั้งขึ้นไป

(ง) ทำร้ายหรือพยายามทำร้ายผู้อื่น

3) ตั้งแต่สามสิบวันแต่ไม่เกินหกสิบวัน

(ก) ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายของเจ้าพนักงานเรือนจำ

(ข) กระทำผิดเกี่ยวกับสิ่งของต้องห้ามตามมาตรา 72 หรือมาตรา 73

(ค) สมคบกับผู้อื่นก่อความไม่สงบเรียบร้อยขึ้น

(ง) จงใจทำให้ผู้อื่นหรือกิจการของเรือนจำเสียหาย

(จ) พยายามหลบหนีหรือหลบหนีไปแล้วแต่ได้ตัวกลับคืนมา

(ฉ) ทำร้ายหรือพยายามทำร้ายเจ้าพนักงานเรือนจำ เจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งเข้าไปปฏิบัติหน้าที่ หรือผู้ปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเรือนจำในกรณีที่นักโทษเด็ดขาดซึ่งกระทำผิดวินัยมีวันที่ได้รับการลดวันต้องโทษจำคุกน้อยกว่าที่จะถูกตัดให้ตัดจำนวนวันที่ได้รับการลดวันต้องโทษจำคุกที่มี

อยู่ทั้งหมดการตัดจำนวนวันที่ได้รับการลดวันต้องโทษจำคุกตามข้อนี้ ไม่ให้ใช้บังคับแก่กรณีการได้รับการลดวันต้องโทษจำคุกตามมาตรา 52 (6)

ข้อ 17 ถ้ามีการกระทำผิดอย่างอื่นนอกจากที่กำหนดในกฎกระทรวงนี้ ให้ผู้บัญชาการเรือนจำพิจารณาลงโทษทางวินัยตามที่เห็นสมควร

ข้อ 18 กรณีผู้ต้องขังครอบครองหรือใช้สิ่งของต้องห้ามตามมาตรา 72 หรือมาตรา 73 ในขณะที่อยู่นอกเรือนจำ ให้ผู้บัญชาการเรือนจำลงโทษทางวินัยเช่นเดียวกับการกระทำผิดวินัยในเรือนจำ

ข้อ 19 กรณีที่ผู้ต้องขังกระทำผิดวินัยและความผิดนั้นมีโทษหลายสถาน ห้ามลงโทษเกินกว่าสามสถาน

ข้อ 20 กรณีที่ผู้ต้องขังกระทำผิดวินัยและไม่อยู่ในสถานะที่จะลงโทษตามที่กฎหมายกำหนดได้ให้ผู้บัญชาการเรือนจำลงโทษทางวินัยสถานอื่นตามความเหมาะสม

ข้อ 21 เมื่อผู้ต้องขังได้รับคำสั่งลงโทษทางวินัยแล้ว ไม่พอใจคำสั่งนั้น ให้มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งโดยยื่นหนังสือต่อผู้ออกคำสั่งภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ผู้ต้องขังได้รับแจ้งคำสั่งการอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่ง ไม่เป็นเหตุให้ทุเลาการปฏิบัติตามคำสั่งลงโทษของผู้บัญชาการเรือนจำ

ข้อ 22 การออกคำสั่งลงโทษทางวินัย การเพิกถอน การอุทธรณ์ การพิจารณาอุทธรณ์และการแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย ให้นำความในกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ 23 กรณีที่มีการเพิกถอนคำสั่งลงโทษผู้ต้องขังซึ่งกระทำผิดวินัย ให้ผู้บัญชาการเรือนจำดำเนินการเยียวยาผู้ต้องขังซึ่งถูกลงโทษ ดังต่อไปนี้

1) โทษงดการเลื่อนชั้น ให้เลื่อนชั้นย้อนหลังไปถึงงวดการเลื่อนชั้นที่ถูกงด

2) โทษลดชั้น ให้คืนชั้นกลับสู่ชั้นเดิมก่อนถูกลงโทษและให้ย้อนหลังไปถึงวันที่คำสั่งลงโทษมีผลใช้บังคับ

3) โทษตัดการอนุญาตให้ได้รับการเยี่ยมเยียนหรือติดต่อกับบุคคลภายนอก ให้จัดวันเยี่ยมทดแทนนอกจากวันเยี่ยมปกติเท่ากับจำนวนวันที่ถูกตัด

4) โทษขังเดี่ยว ให้จัดให้ได้รับการเยี่ยมเยียนเพิ่มขึ้นนอกจากวันเยี่ยมปกติเป็นจำนวนสองเท่าของวันที่ถูกขังเดี่ยว หรือเพิ่มระยะเวลาการเยี่ยมเยียนเป็นสองเท่าของระยะเวลาตามปกติ

5) โทษตัดจำนวนวันที่ได้รับการลดวันต้องโทษจำคุก ให้คืนจำนวนวันที่ได้รับการลดวันต้องโทษจำคุกเท่ากับจำนวนวันที่ถูกตัดเมื่อเพิกถอนคำสั่งลงโทษทางวินัยแล้ว ให้บันทึกการเพิกถอนคำสั่งในทะเบียนประวัติผู้ต้องขังคนนั้น และให้ได้รับสิทธิประโยชน์ที่เป็นผลจากการถูกลงโทษนั้นคืนด้วย

3. กฎกระทรวง การดำเนินการกับสิ่งของต้องห้ามตามมาตรา 73 ในกรณีที่ไม่มีการดำเนินการฟ้องร้องตามกฎหมาย พ.ศ. 2563

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 7 วรรคหนึ่ง และมาตรา 74 วรรคสามแห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ในกรณีที่เจ้าพนักงานเรือนจำตรวจพบสิ่งของต้องห้ามตามมาตรา 73 และไม่ดำเนินการฟ้องร้องผู้ต้องขังซึ่งเป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองสิ่งของต้องห้ามดังกล่าว ให้ผู้บัญชาการเรือนจำดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ต้องขังนั้น และจัดทำบัญชีจัดเก็บสิ่งของต้องห้ามดังกล่าวเพื่อใช้เป็นหลักฐานในการดำเนินการทางวินัย

ในกรณีที่มีความจำเป็นต้องแยกเก็บรักษาสิ่งของต้องห้ามตามมาตรา 72 ให้เรือนจำจัดสถานที่เก็บรักษาสิ่งของต้องห้ามนั้นแยกต่างหากเพื่อประโยชน์ในการดูแลรักษาหลักฐาน

ข้อ 2 เมื่อผู้บัญชาการเรือนจำได้ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ต้องขังซึ่งเป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองสิ่งของต้องห้ามตามมาตรา 73 แล้ว ให้ดำเนินการกับสิ่งของต้องห้าม ดังต่อไปนี้

1) เงินตรา ให้นำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน ในกรณีที่เป็นเงินตราสกุลอื่นที่ไม่ใช่เงินบาทให้แลกเปลี่ยนเป็นเงินบาทแล้วนำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน หากไม่สามารถแลกเปลี่ยนได้ให้ดำเนินการตามที่เห็นสมควร

2) สิ่งของอื่น ให้ทำลาย ทำให้เสื่อมสภาพ หรือทำให้ใช้การไม่ได้

2.3 บริบทพื้นที่ที่ศึกษา

ทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช ตั้งอยู่เลขที่ 41 บ้านมะม่วงปลายแขน หมู่ที่ 8 ตำบลท่างิ้ว อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช มีพื้นที่ภายใน 9 ไร่ 3 งาน พื้นที่ภายนอก 21 ไร่ 3 งาน 80 ตารางวา รวมพื้นที่ทั้งหมด 31 ไร่ 2 งาน 80 ตารางวา

ทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช ได้รับการปรับอำนาจหน้าที่ให้ควบคุมผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีและผู้ต้องขังมีกำหนดโทษไม่เกิน 15 ปี ของเขตอำนาจศาล 10 อำเภอ ประกอบด้วย อำเภอเมือง อำเภอพระพรหม อำเภอสิชล อำเภอนบพิตำ อำเภอพรหมคีรี อำเภอลานสกา อำเภอชะอวด อำเภอเฉลิมพระเกียรติ อำเภอท่าศาลา อำเภอขนอม และผู้ต้องขังของศาลแขวงนครศรีธรรมราช ผู้ต้องขังคดีอาญาทุจริตของเขต 8 ทั้งหมด ตั้งแต่ปีพุทธศักราช 2559 เป็นต้นมา

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ไชยการ ทองแก้ว (2562, หน้า 3) ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง หิริโอตตัปปะ กับสัปปุริสธรรม เพื่อเป็นแนวทางในการค้นหาบุคลิกภาพธรรมมาธิปไตย โดยใช้วิธีการวัดแบบ Verbal projective technique ในการสร้างข้อคำถาม โดยลักษณะของข้อคำถาม สร้างเป็นสถานการณ์ใน ข้อหนึ่งๆ แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ การรับรู้มาตรฐานสังคม เป็นคำถามที่ให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็น ว่า สังคมนั้นรับรู้ในสถานการณ์นั้นเพียงใด และตนตามอัตภาพ เป็นคำถามที่ถามตัวผู้ตอบเองว่า ตนจะตัดสินใจอย่างไรในสถานการณ์นั้น ๆ โดยแยกอุปลักษณ์ออกเป็น 2 อย่างคือ หิริกับโอตตัปปะ ตามนิยมปฏิบัติการ การสร้างข้อคำถามในแต่ละสถานการณ์ นอกจากจะแยกเป็นข้อ ก. และข้อ ข. แล้วยังมุ่งที่จะวัดลักษณะทั้งสองนี้ร่วมกันอีกด้วย โดยในข้อแรกมุ่งวัดคุณธรรมด้านหิริ ในข้อถัดไป มุ่งวัดคุณธรรมด้านโอตตัปปะสลับกันไปจนจบ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนแบบกาเครื่องหมายถูก ลงในช่องหมายเลข 1-7 ตามที่ตนตัดสินใจ จากน้อยไปมาก ขึ้นอยู่กับสถานการณ์โดยใช้สถานการณ์ที่ ประสบอยู่ในชีวิตประจำวันทั่ว ๆ ไป และจะไม่เป็นสถานการณ์ที่รุนแรงจนทำให้ผู้ตอบตัดสินใจ ตอบได้ตรงกันหมด แต่ละคำถามจะถามเพียงประเด็นเดียว ใช้ภาษาง่าย ๆ ชัดเจน ไม่ซับซ้อน

สุวรรณี กิจสมโภชน์ (2562, หน้า 3) ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาทัศนคติเชิงจริยธรรมด้าน หิริโอตตัปปะ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ โดยใช้แบบสอบถามตามมาตรวัดของ Likert scale แบบมาตรส่วนประมาณค่า 6 ระดับ เริ่มจาก เห็นด้วยอย่างยิ่ง จนถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยการศึกษาทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่ เกี่ยวข้องกับคุณธรรมด้านหิริโอตตัปปะ รวมทั้งแผนการสอนวิชาเสริมสร้างลักษณะนิสัยระดับ ชั้นประถมศึกษาในหมวดจริยศึกษา ในเนื้อหาด้านคุณธรรมด้าน หิริโอตตัปปะ มาเป็นแนวทาง ในการสร้างแบบสอบถาม โดยยึดหลักที่ว่า ทัศนคติเชิงจริยธรรม มีคุณสมบัติที่จะทำนายพฤติกรรม เชิงจริยธรรมได้แม่นยำกว่าการใช้ความรู้เกี่ยวกับค่านิยมทางสังคมของบุคคลเพียงอย่างเดียว (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2524) และมีเกณฑ์การเลือกสถานการณ์ คือเป็นสถานการณ์ที่ประสบ อยู่ในชีวิตประจำวันทั่ว ๆ ไป เป็นข้อความที่แสดงถึงพฤติกรรมหรือการกระทำของคนส่วนใหญ่ มีโอกาสกระทำ หรือพบเห็นได้ในชีวิตจริง ข้อความที่ถามนั้น มิใช่ข้อความที่แสดงถึงความเป็นจริง แต่เป็นการนำไปสู่คำถาม เพื่อทราบถึงความรู้สึกของบุคคลต่อเรื่องนั้น ๆ แต่ละคำถามจะใช้ภาษา ง่าย ๆ ชัดเจน ไม่ซับซ้อน

สมควร บุตรดาน้อย (2560, หน้า 3) ศึกษาเรื่อง การสร้างแบบวัดคุณธรรมด้านหิริ-โอตตัปปะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดเชียงใหม่ วัดโดยใช้แบบทดสอบโดยใช้การสร้าง ข้อสอบตามคำนิยามของคุณธรรมด้านหิริโอตตัปปะในแต่ละด้าน โดยลักษณะของข้อสอบที่สร้าง เป็นแบบสถานการณ์สมมติทั่ว ๆ ไปในแต่ละสถานการณ์มี 3 ตัวเลือก โดยมีเกณฑ์การให้

คะแนน แต่ละข้อเป็น 2, 1, 0 แปลเป็นคุณธรรมที่ถูกต้อง มีคุณธรรมเล็กน้อยหรือปานกลาง และมีคุณธรรม ที่ไม่ถูกต้องจากการศึกษาวิธีการวัดหิริโอตตัปปะ สามารถแบ่งออกได้ 2 วิธีคือ 1) การใช้แบบสอบถาม ซึ่งอาจจะใช้มาตรวัดการประมาณค่าเพื่อวัดระดับพฤติกรรม เกี่ยวกับหิริโอตตัปปะ 2) การใช้แบบทดสอบเพื่อวัดการมีคุณธรรมที่ถูกต้องหรือไม่ถูกต้องตามความรู้ ความเข้าใจ โดยทั้ง 2 วิธีนี้ เป็นการวัดโดยสร้างจากสถานการณ์สมมติที่เกิดขึ้นหรือ พบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน เป็นสถานการณ์ทั่ว ๆ ไปและไม่เป็นสถานการณ์ที่รุนแรง ซึ่งในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยที่ ความสนใจที่จะใช้วิธีการวัดหิริโอตตัปปะ โดยใช้แบบสอบถามเพื่อวัดระดับของพฤติกรรมของ Likert Scale และเพิ่มเหตุผลในการเลือกปฏิบัติเข้าไป เพื่อดูความสอดคล้องและเหมาะสมกับ การเลือกตอบในแบบสอบถามหรือไม่

ชลลดา สอนศิริ (2559, หน้า 3) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความมีวินัยและแนวทางการเสริมสร้างความมีวินัยในตนเองของนักเรียน โรงเรียนวัดหนองขาม (ไตรราษฎร์อำรุง) สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรีเขต 3 การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักเรียน โรงเรียนวัดหนองขาม (ไตรราษฎร์อำรุง) สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 3 จำแนกตามเพศและระดับชั้นของนักเรียน และศึกษาแนวทางการเสริมสร้างความมีวินัยในตนเองของ นักเรียนโรงเรียนวัดหนองขาม (ไตรราษฎร์อำรุง) สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 3 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนโรงเรียนวัดหนองขาม (ไตรราษฎร์อำรุง) สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรีเขต 3 จำนวน 100 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม แบบมาตราส่วน 5 ระดับ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ .21 - .65 และมีค่าความเชื่อมั่น .92 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (t-test) และ การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - way ANOVA) ผลการวิจัยพบว่า 1) ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนวัดหนองขาม (ไตรราษฎร์อำรุง) สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 3 6 ด้าน โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก ยกเว้นด้านความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง 2) ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนวัดหนองขาม (ไตรราษฎร์อำรุง) สังกัดสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 3 จำแนกตามเพศโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 3) ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนวัดหนองขาม (ไตรราษฎร์อำรุง) สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรีเขต 3 จำแนกตามระดับชั้นโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 4) แนวทางการเสริมสร้างความมีวินัยในตนเองกิจกรรมทีส่งเสริมความมีวินัยในตนเองของ นักเรียนโรงเรียนวัดหนองขาม (ไตรราษฎร์อำรุง) สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 3 ควรมีกิจกรรมที่เสริมสร้างความมีวินัยในตนเอง เรียงลำดับ

คะแนนจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ กิจกรรมค่ายลูกเสือ-เนตรนารี กิจกรรมค่ายคุณธรรม และกิจกรรมการทำความสะอาดบริเวณรับผิดชอบ

เกษรา เพิ่มสุขรุ่งเรือง (2563, หน้า 3) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การเสริมสร้างวินัยนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อทราบองค์ประกอบของการเสริมสร้างวินัยนักเรียนใน โรงเรียนมัธยมศึกษา 2) เพื่อยืนยันองค์ประกอบของการเสริมสร้างวินัยนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มตัวอย่างของการวิจัย คือ ผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางประมาณการขนาดกลุ่มตัวอย่างของเครจซี่และมอร์แกน ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยการสุ่มแบบแบ่งประเภท ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 331 คน เครื่องมือวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง แบบสอบถามความคิดเห็น และแบบสอบถามเพื่อยืนยันองค์ประกอบของ การเสริมสร้างวินัยนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ความถี่ ร้อยละ มัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ และการวิเคราะห์ เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า 1) องค์ประกอบการเสริมสร้างวินัยนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ คือ 1) องค์ประกอบนโยบายและกลยุทธ์มี 8 องค์ประกอบย่อย (1) วิสัยทัศน์ของ ผู้บริหาร (2) ภาวะผู้นำของผู้บริหาร (3) วุฒิภาวะของความเป็นครู(4) การนิเทศติดตาม (5) ข้อมูลสารสนเทศ (6) แบบอย่างที่ดี (7) การสื่อสาร (8) การสร้างความเข้มแข็ง 2) องค์ประกอบแนวทางการดำเนินการส่งเสริมวินัย มี6 องค์ประกอบย่อย (1) การบริหารจัดการ (2) การจัดกิจกรรม (3) กลไกการบริหาร (4) การสร้างแกนนำ (5) การประเมินผล (6) วัฒนธรรมโรงเรียน 3) องค์ประกอบบรรยากาศโรงเรียน และ 4) องค์ประกอบการสร้าง เครือข่ายความร่วมมือ 2) ผลการยืนยันองค์ประกอบการเสริมสร้างวินัยนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า มีความถูกต้องเหมาะสม เป็นไปได้ เป็นประโยชน์

เสกสัณ เครือคำ และคณะ (2562, หน้า 117-135) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขังในเรือนจากลางนครปฐม มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อกำรกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขังในเรือนจำ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (multiple regression) ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างผู้ต้องขังที่กระทำผิดวินัยในเรือนจำ จำนวน 209 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกตัวอย่างแบบสะดวกจากจำนวนผู้ต้องขังที่กระทำผิดวินัยทั้งหมด จำนวน 434 คน ผลการศึกษาพบว่า การวิเคราะห์ความสัมพันธ์รายคู่เบื้องต้น ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับระดับการกระทำผิดวินัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีจำนวน 4 ตัว คือ ระดับชั้นของผู้ต้องขัง การเรียนรู้ทางสังคม การใช้เหตุผลในการตัดสินใจ และลักษณะการควบคุมตัวเองต่ำ เมื่อมีการนำตัวแปรหลายตัวเข้าร่วมในการหาอิทธิผลในคราวเดียวกันทำให้เหลือตัวแปรที่มีอิทธิผลต่อ

ระดับการกระทำผิดวินัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเพียง 2 ตัว การใช้เหตุผลในการตัดสินใจ และลักษณะการควบคุมตัวเองต่ำ

จรันดร์ ติ๊บอุ๊ด และคณะ (2562, หน้า 20-29) ได้ศึกษาเรื่อง การฝึกตนตามหลักธรรมพระพุทธสนาของผู้ต้องขังในเรือนจำกลาง มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาการฝึกตนตามหลักธรรมพระพุทธศาสนาของผู้ต้องขัง ในเรือนจากลางลาปาง 2) เพื่อเสนอแนวทางเกี่ยวกับการฝึกตนตามหลักธรรมพระพุทธศาสนาของผู้ต้องขังในเรือนจากลางลาปาง เป็นการศึกษาวิจัยแบบผสานวิธี ทั้งเชิงปริมาณ และเชิงสัมภาษณ์ กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้ต้องขังชาย ที่เข้าร่วมโครงการฝึกอบรมคุณธรรมจริยธรรม ในเรือนจากลางลาปาง ระหว่างวันที่ 12 - 28 ธันวาคม 2561 จานวนทั้งสิ้น 70 คน และกลุ่มเป้าหมายผู้ให้สัมภาษณ์ ได้แก่พระภิกษุ และเจ้าหน้าที่เรือนจากลางลาปาง จานวน 10 รูป/คน

นพคุณ นำจิตรไทย (2564, หน้า 97-110) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขังชายเรือนจำกลางนครสวรรค์ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขังชาย 2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างจริต 6 กับปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขังชาย และ 3) ศึกษาแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขังชาย ดำเนินการตามระเบียบวิธีวิจัยแบบผสานวิธี คือ การวิจัยเชิงปริมาณกับกลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ต้องขังชายในเรือนจำกลางนครสวรรค์ จำนวน 357 คน ซึ่งได้จากการแทนค่าในสูตรของยามาเน่ (Yamane) วิเคราะห์ข้อมูลโดย หาค่าความถี่ ค่าร้อยละ หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิจัยเชิงคุณภาพ ด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 12 คน วิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ผลการศึกษา พบว่า 1) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขังชาย พบว่า หลักจริต 6 ที่ส่งผลต่อการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขังชายเรือนจำกลางนครสวรรค์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ส่วนปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขังชายเรือนจำกลางนครสวรรค์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก 2) ความสัมพันธ์ระหว่างจริต 6 กับปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขังชาย พบว่า หลักจริต 6 มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับสูงกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขังชายเรือนจำกลางนครสวรรค์ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r = 0.881) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 3) แนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขังชาย พบว่า เรือนจำควรดำเนินการตามแนวทางการปฏิบัติ กล่าวคือ การกำหนดนโยบาย การบริหารจัดการผู้ต้องขัง การสร้างเครือข่ายภาคีเครือข่าย

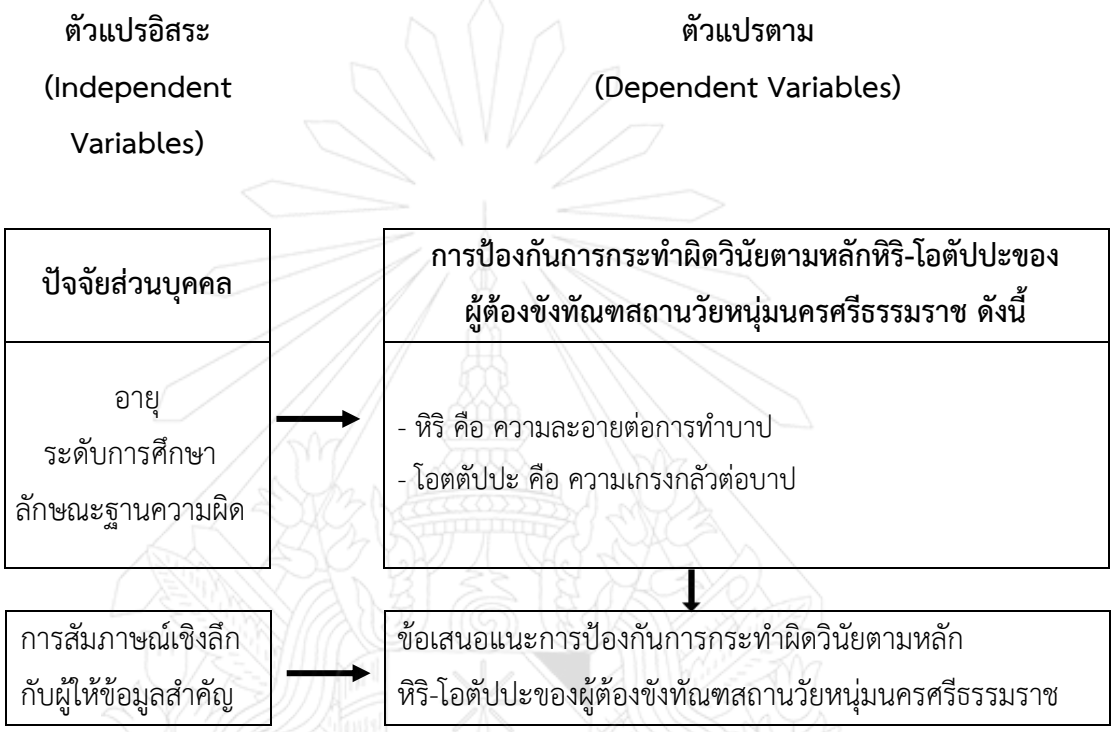
วิจักดิ์ ปัญญานี (2565, หน้า 51-63) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง บทบาทของราชทัณฑ์ในการแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องขัง มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาบทบาทของราชทัณฑ์ในการแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องขังของประเทศไทยและประเทศสิงคโปร์ 2) ศึกษาปัญหาราชทัณฑ์ในการแก้ไขปัญหาฟื้นฟูผู้ต้องขัง 3) เพื่อ

แสวงหาแนวทางการแก้ไขปัญหาการแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องขัง ผลการศึกษาพบว่า ประเทศไทย ได้มีการกำหนดพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 นั้นกำหนดโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ประจำเรือนจำนั้นยังไม่มีความสอดคล้องกับหลักการแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องขัง เนื่องจากกฎหมายไม่ได้กำหนดให้ผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ เข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารกิจการเรือนจำ เพื่อการบำบัดแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องขังอย่างจริงจัง ในขณะที่ประเทศสิงคโปร์จะให้ความสำคัญทางด้านสภาวะจิตใจของผู้ต้องขังเป็นอย่างมาก เมื่อมีการจำแนกลักษณะผู้ต้องขังไปแล้ว มีการติดตามผลและประเมินผลกันอย่างจริงจัง และประสบความสำเร็จสูง เนื่องจากราชทัณฑ์สิงคโปร์มีหน่วยงานภายนอกที่เกี่ยวข้องเฉพาะด้าน

พระมหาดนัยพัชร ยุนิรัมย์ และคณะ (2566, หน้า 147-167) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ของผู้ต้องขังหญิงด้วยหลักพุทธธรรม มีวัตถุประสงค์ในการออกแบบและประเมินผลกระบวนการฝึกความฉลาดทางอารมณ์ของผู้ต้องขังหญิงด้วยหลักพุทธธรรมและศึกษาผลของกระบวนการที่มีต่อการกระบวนการคิดและพฤติกรรม ใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสานวิธี 2 ระยะ ประกอบด้วย ระยะที่ 1 เป็นการศึกษาเชิงปริมาณ โดยออกแบบกระบวนการฝึกแล้ววัดผลก่อนการทดลอง หลังการทดลองและระยะติดตามผลหลังการฝึกอบรม 48 วัน กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิงพิษณุโลก 292 คน ระยะที่ 2 เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูล 9 คน เพื่อศึกษาผลของกระบวนการฝึกอบรมที่มีต่อกระบวนการคิดและพฤติกรรมที่เปลี่ยนไป ผลการวิจัยระยะที่ 1 พบว่า คะแนนเฉลี่ยโดยรวมและทุกด้านหลังการทดลองมีค่าสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในขณะที่คะแนนหลังการทดลองและการติดตามผลไม่มีความแตกต่างกัน ยกเว้นคะแนนด้านการตัดสินใจและการแก้ปัญหาที่คะแนนติดตามผลมีค่าสูงกว่าหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้เข้าอบรมร้อยละ 77.05 (225 คน) ได้ฝึกปฏิบัติต่ออย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ครั้ง ผลการวิจัยระยะที่ 2 พบว่า ผู้เข้าอบรมมีการพัฒนากระบวนการคิดและพฤติกรรมที่ดีขึ้นทุกด้าน มีจิตใจเยือกเย็น มีมุมมองต่อปัญหาเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น ใช้ชีวิตได้มีความสุขมากขึ้น

2.5 สรุปกรอบแนวคิดที่ใช้วิจัย

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกการสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช โดยสามารถสรุปเป็นกรอบแนวคิดได้ดังต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 2.1 แสดงสรุปกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช” การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงผสมผสาน (Mixed Methodology Research) ระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยมีแบบสอบถาม (Questionnaire) และแบบสัมภาษณ์เชิงลึก(In dept-interview) โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าพระไตรปิฎก หนังสือ ตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยดำเนินการวิจัยตามกระบวนการดังต่อไปนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.2 เทคนิควิธีการสุ่มตัวอย่าง

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.4 การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.7 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 การวิจัยเชิงปริมาณ

ผู้วิจัย กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยเชิงปริมาณ ดังนี้

1) ประชากร ได้แก่ ผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช จำนวน 1,753 คน ข้อมูล (ณ วันที่ 30 ก.ค. 65)

2) กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ตารางของเคร็ซซี่และมอร์แกน (ส่งศรี ชมภูวงศ์, 2554, หน้า 113) ที่ระดับความคลาดเคลื่อน .05 ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 313 คน

3.1.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญสำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ จำนวน 4 คน 1 รูป ได้แก่ ผู้ที่มีความรู้ทางด้านการควบคุมและพัฒนาพฤตินิสัยของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช จำนวน 3 คน ผู้ทรงคุณวุฒิในมหาวิทยาลัย จำนวน 1 คน และ ผู้ทรงคุณวุฒิทางธรรม จำนวน 1 รูป ดังนี้

1) พระครูโฆสิตวัฒนานุกูล ผศ.ดร. ผู้อำนวยการวิทยาลัยสงฆ์นครศรีธรรมราช มหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

2) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรินทร์ ทองทศ คณบดีคณะมนุษย์ศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

3) นางสาวอัจจิมา อินทรธนู ผู้อำนวยการทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช

4) นายประเสริฐ ศรีเกตุ เจ้าพนักงานราชทัณฑ์ชำนาญงาน หัวหน้างานรักษาการณ์ทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช

5) นายนรินทร์ อมรสถิตย์ นักวิชาการอบรมและฝึกวิชาชีพชำนาญการ หัวหน้างานปกครองผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช

3.2 เทคนิควิธีการสุ่มตัวอย่าง

3.2.1 การวิจัยเชิงปริมาณ

ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบลำดับชั้น (Stratified Random sampling) คำนวณหากลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งผู้ต้องขังออกเป็น 3 เรือนนอน ใช้การสุ่มแบบเป็นสัดส่วน แล้วเทียบบัญญัติไตรยางศ์ เพื่อหาขนาดกลุ่มตัวอย่าง ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 313 คน ซึ่งมีวิธี คือ จำนวนผู้ต้องขังแต่ละเรือนนอนหารด้วยจำนวนประชากรทั้งหมดคูณด้วยขนาดกลุ่มตัวอย่าง เมื่อได้สัดส่วนครบทุกเรือนนอนแล้ว จึงทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple random sampling) ใช้วิธีจับฉลากตามหมายเลขรายชื่อแต่ละเรือนนอน โดยทำทุกขั้นตอนจนครบทั้งทัณฑสถาน

3.2.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ

ผู้วิจัยใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยผู้วิจัยได้พิจารณาจากผู้ที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยองค์ความรู้ทางด้านการควบคุมและพัฒนาพฤตินิสัยของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช ผู้ทรงคุณวุฒิจากมหาวิทยาลัย และผู้ทรงคุณวุฒิทางธรรม

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Sources) ด้วยแบบสอบถาม (Questionnaire) และแบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In-dept interview) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และเก็บรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Sources) ซึ่งได้แก่ หนังสือ ตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง มีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ และการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ดังนี้

3.3.1 การวิจัยเชิงปริมาณ

ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งสร้างขึ้นโดยผู้วิจัย จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และเอกสารที่เกี่ยวข้อง ข้อคำถามได้ครอบคลุมถึงวัตถุประสงค์ที่ต้องการศึกษา มีลักษณะเป็นคำถามแบบปลายปิดและปลายเปิด ประกอบด้วย 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาเป็นตัวแปรอิสระในการศึกษา จำนวน 3 ข้อ ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา และลักษณะฐานความผิด มีลักษณะเป็นข้อคำถามปลายปิด (Close Ended) แบบเลือกตอบ (Multiple Choices)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช แบ่งออกเป็น 2 ด้าน รวมจำนวน 20 ข้อ ได้แก่

1) ด้านหิริ จำนวน 10 ข้อ

2) ด้านโอตตัปปะ จำนวน 10 ข้อ

แบบสอบถามมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ท โดยกำหนดค่าต่างๆ แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง ผู้ต้องขังมีการใช้ระดับมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง ผู้ต้องขังมีการใช้ระดับมาก

ระดับ 3 หมายถึง ผู้ต้องขังมีการใช้ระดับปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง ผู้ต้องขังมีการใช้ระดับน้อย

ระดับ 1 หมายถึง ผู้ต้องขังมีการใช้ระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช มีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิด

3.3.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ

ผู้วิจัยใช้แบบสัมภาษณ์เชิงลึก โดยมีแนวคำถามสำหรับการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ประกอบด้วยประเด็นสำคัญ 2 ส่วนใหญ่ ๆ คือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ส่วนที่ 2 ข้อคำถามปลายเปิดเกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช

3.4 การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

การสร้างและตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

3.4.1 ศึกษาค้นคว้างานเอกสารต่าง ๆ บทความ ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.4.2 สร้างแบบสอบถามให้ครอบคลุมขอบเขตการวิจัย โดยใช้คำถามแบบปลายปิดและปลายเปิด (Open - end questions)

3.4.3 นำเครื่องมือที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว เสนออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ แก้ไขปรับปรุง ให้ถูกต้องชัดเจนเหมาะสมทั้งเนื้อหาและสาระ และการใช้ถ้อยคำสำนวน แล้วนำมาจัดทำเป็นแบบสอบถาม

3.4.4 นำเครื่องมือที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว เสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของเนื้อหาและความเหมาะสมของคำถาม จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบหรือปรับปรุงแก้ไขความถูกต้องสมบูรณ์ของเนื้อหา เพื่อให้ได้แบบสอบถามที่มีความตรงตามเนื้อหา และความเหมาะสมของคำถาม

3.4.5 ขอหนังสือรับรอง จริยธรรมในมนุษย์ จากคณะกรรมการจริยธรรมในมนุษย์

3.4.6 นำแบบสอบถามมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับจุดประสงค์ (Index of item objective congruence หรือ IOC) ดังนี้ (ส่งศรี ชมภูวงศ์, 2554, หน้า 197)

สูตร IOC

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับลักษณะการใช้

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

โดยกำหนดคะแนนสำหรับการพิจารณาข้อคำถามแต่ละข้อ ดังนี้

ให้ +1 ถ้าแน่ใจข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับเนื้อหาตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

ให้ 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับเนื้อหาตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

ให้ -1 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นไม่สอดคล้องกับเนื้อหาตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

ผลการตรวจสอบ ได้ค่าความสอดคล้องทุกข้อเท่ากับ +1

3.4.7 นำเครื่องมือที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของเนื้อหาและความเหมาะสมของคำถามไปปรับปรุง แก้ไข เพื่อขอรับการพิจารณารับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

3.4.8 ขอรับการพิจารณารับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย

3.4.9 ปรับปรุง แก้ไขเครื่องมือตามที่คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ประจำบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ได้ตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของเนื้อหาและความเหมาะสมของคำถาม

3.4.10 นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้ (Try out) กับผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช จำนวน 30 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือวิจัย ด้านความเชื่อมั่น (Reliability) นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟ่า (Alpha - coefficient) ตามวิธีการของครอนบาค (Cronbach) ผลการทดสอบ ได้ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือเท่ากับ 0.963

3.4.11 นำเครื่องมือที่สมบูรณ์แล้วไปใช้ในการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยต่อไป

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำเครื่องมือการวิจัย คือ แบบสอบถาม และคำถามสำหรับสัมภาษณ์เชิงลึกไปเก็บรวบรวมข้อมูล ตามขั้นตอน ดังนี้

3.5.1 การวิจัยเชิงปริมาณ

1) ขอรับหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้อำนวยการทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช

2) แจกแบบสอบถามและเก็บรวบรวมแบบสอบถามคืนด้วยตนเอง

3) ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามเพื่อให้ได้ข้อมูลครบถ้วนสมบูรณ์

4) นำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์และประมวลผลผ่านโปรแกรมสำเร็จรูป

3.5.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ

ผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา และสถานที่กับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ และเดินทางไปเก็บข้อมูลตามวัน เวลา ที่นัดหมายไว้ สถานที่ในการสัมภาษณ์เชิงลึก เป็นสถานที่ในเขตอาศัยที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญปฏิบัติหน้าที่อยู่ ซึ่งเก็บรวบรวมข้อมูลการสัมภาษณ์เชิงลึกโดยการจดบันทึกเป็นเอกสารและบันทึกภาพ เมื่อได้รับอนุญาต

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการโดยนำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์สำหรับข้อมูลเชิงปริมาณจากแบบสอบถาม และวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) สำหรับข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก มีลำดับขั้นตอนดังนี้

3.6.1 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

1) การวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล โดยหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) และค่าความถี่ (Frequency)

2) การวิเคราะห์ข้อมูลระดับการประยุกต์ใช้ของผู้ต้องขังที่มีต่อการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช โดยหาค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

โดยพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนน ดังนี้ (ชูศรี วงศ์รัตนะ, 2541, หน้า 75)

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายความว่า มีการป้องกันอยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายความว่า มีการป้องกันอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายความว่า มีการป้องกันอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายความว่า มีการป้องกันอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายความว่า มีการป้องกันอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3) การวิเคราะห์ปัญหาและข้อเสนอแนะการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช โดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis)

3.6.2 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับแนวทางการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช ผู้วิจัยจะทำการจัดข้อมูล (Data grouping) ตามสาระสำคัญของประเด็นการสนทนาที่กำหนดไว้ จากนั้นจึงทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เชิงเนื้อหาประกอบบริบท

3.7 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิจัยเพื่อวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.7.1 การหาค่าร้อยละ (Percentage)

สูตร :

$$P = \frac{X \times 100}{N}$$

เมื่อ P แทน ค่าร้อยละ

X แทน ข้อมูลที่ต้องการหาค่าร้อยละ

N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

3.7.2 การหาค่าเฉลี่ย (Mean)

สูตร :

$$\overline{X} = \frac{\sum fX}{N}$$

เมื่อ $\overline{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum fX$ แทน ผลรวมของผลคูณระหว่างความถี่กับข้อมูลทั้งหมด

N แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

3.7.3 การหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

สูตร :

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum f\left(X - \overline{X}\right)^2}{N}}$$

เมื่อ $S.D.$ แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง

$\sum f\left(X - \overline{X}\right)^2$ แทน ผลรวมของผลคูณระหว่างความถี่กับกำลังสองของค่า
เบี่ยงเบนของข้อมูลแต่ละตัว

n แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช และ 2) เพื่อหาแนวทางส่งเสริมการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราชการเป็นการวิจัยเชิงผสมผสาน (Mixed Methodology Research) ระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เก็บข้อมูลเชิงปริมาณจากกลุ่มตัวอย่างได้แก่ ทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช จำนวน 313 คน และเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 4 คน และ 1 รูป ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย แบ่งออกเป็น 4 ตอนดังนี้

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช

4.3 แนวทางส่งเสริมการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อความสะดวกในการเสนอผลวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ ดังนี้

$\overline{X}$	หมายถึง	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	หมายถึง	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
n	หมายถึง	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช จำนวน 313 คน โดยนำมาแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ มีรายละเอียดดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อายุ		
ต่ำกว่า 30 ปี	106	33.87
30-39 ปี	113	36.10
40-49 ปี	72	23.00
50 ปีขึ้นไป	22	7.03
ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษา	151	24.42
มัธยมศึกษาตอนต้น	84	19.77
มัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช.	59	18.60
อนุปริญญา / ปวส.	14	26.74
ปริญญาตรีขึ้นไป	5	10.47
ลักษณะฐานความผิด		
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	230	73.48
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	13	4.16
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์	38	12.14
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	7	2.23
ความผิดอื่นๆ	25	7.99
โดยรวม	**313**	**100.00**

จากตารางที่ 4.1 พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่

อายุ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีอายุ 30-39 ปี จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 36.10 รองลงมา คือ อายุต่ำกว่า 30 ปี จำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 33.87 อายุ 40-49 ปี จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 23.00 และอายุ 50 ปีขึ้นไป จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 7.03 ตามลำดับ

ระดับการศึกษา ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีการศึกษาระดับประถมศึกษา จำนวน 151 คน คิดเป็นร้อยละ 24.42 รองลงมา คือ มัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 19.77 มัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช. จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 18.60 อนุปริญญา/ปวส. จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 14 และ ปริญญาตรีขึ้นไป จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 10.47 ตามลำดับ

ลักษณะฐานความผิด ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด จำนวน 230 คน คิดเป็นร้อยละ 73.48 รองลงมา คือ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 12.14 ความผิดอื่น ๆ จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 7.99 ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 4.16 และความผิดเกี่ยวกับเพศ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 2.23 ตามลำดับ

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช

การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช โดยการหาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช โดยรวม

(n=313)

การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช โดยรวม	**ระดับการป้องกัน**		
	($\bar{X}$)	**S.D.**	**แปลผล**
ด้านหิริ	3.10	1.13	ปานกลาง
ด้านโอตตัปปะ	3.05	1.06	ปานกลาง
รวม	**2.94**	**1.07**	**ปานกลาง**

จากตารางที่ 4.2 พบว่า การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 2.94, S.D. = 1.07) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านหิริ มีเฉลี่ยสูงสุด อยู่ในระดับปานกลาง($\bar{X}$ = 3.10, S.D. = 1.13) รองลงมา คือ โอตตัปปะ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.05, S.D. = 1.06) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช ด้านหิริ

(n=313)

ข้อ	ด้านหิริ	ระดับการป้องกัน		
		($\bar{X}$)	S.D.	แปลผล
1	ท่านมีความละอายต่อการเบียดเบียนผู้อื่น	3.12	1.20	ปานกลาง
2	ท่านมีความละอายต่อการฝ่าฝืนกฎระเบียบของเรือนจำ	3.08	1.29	ปานกลาง
3	ท่านมีความละอายต่อการกระทำผิดจารีตประเพณี	3.13	1.22	ปานกลาง
4	ท่านละอายที่จะพูดโกหก	3.07	1.22	ปานกลาง
5	ท่านละอายที่จะกระทำผิดกฎหมาย	3.07	1.10	ปานกลาง
6	ท่านละอายที่จะละเมิดทรัพย์สินของผู้อื่น	2.90	1.39	ปานกลาง
7	ท่านละอายที่จะประพฤติผิดโดยการล่วงละเมิดทางเพศ	2.51	1.34	ปานกลาง
8	ท่านละอายที่จะฝ่าฝืนคำสั่ง	2.27	1.32	น้อย
9	ท่านละอายที่พูดเรื่องการกระทำผิดในอดีต	2.98	1.16	ปานกลาง
10	ท่านละอายที่จะเสพสิ่งเสพติด	3.01	1.15	ปานกลาง
	รวม	**3.10**	**1.13**	**ปานกลาง**

จากตารางที่ 4.3 พบว่า การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช โดยรวมด้านหิริ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ =3.10, S.D. = 1.13) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่ 3 ท่านมีความละอายต่อการกระทำผิดจารีตประเพณี มีค่าเฉลี่ยสูงสุด อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.13, S.D. = 1.22) รองลงมา คือข้อที่ 1 ท่านมีความละอายต่อการเบียดเบียนผู้อื่น อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.12, S.D. = 1.20) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ข้อที่ 8 ท่านละอายที่จะฝ่าฝืนคำสั่ง อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X}$ = 2.27, S.D. = 1.32) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช ด้านโอตตัปปะ

(n=313)

ข้อ	ด้านโอตตัปปะ	ระดับการป้องกัน		
		($\bar{X}$)	S.D.	แปลผล
1	ท่านเกรงกลัวต่อผลของการเบียดเบียนผู้อื่น	3.07	1.10	ปานกลาง
2	ท่านเกรงกลัวต่อผลของการฝ่าฝืนกฎระเบียบของเรือนจำ	2.90	1.39	ปานกลาง
3	ท่านเกรงกลัวต่อผลของการกระทำผิดจารีตประเพณี	2.51	1.34	ปานกลาง
4	ท่านเกรงกลัวต่อผลของการพูดโกหก	2.27	1.32	น้อย
5	ท่านเกรงกลัวต่อผลของการกระทำผิดกฎหมาย	3.10	1.19	ปานกลาง
6	ท่านเกรงกลัวต่อผลของการละเมิดทรัพย์สินของผู้อื่น	3.12	1.21	ปานกลาง
7	ท่านเกรงกลัวต่อผลของการประพฤติผิดโดยการล่วงละเมิดทางเพศ	2.90	1.17	ปานกลาง
8	ท่านเกรงกลัวผลของการจะฝ่าฝืนคำสั่ง	2.88	1.20	ปานกลาง
9	ท่านเกรงกลัวต่อกฎแห่งกรรม	2.81	1.29	ปานกลาง
10	ท่านเกรงกลัวต่อการทำผิดจารีตประเพณีทางสังคม	2.96	1.07	ปานกลาง
	รวม	**2.88**	**1.19**	**ปานกลาง**

จากตารางที่ 4.4 พบว่า การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช โดยรวม ด้านโอตตัปปะ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ =2.88, S.D. = 1.19) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ข้อที่ 6 ท่านเกรงกลัวต่อผลของการละเมิดทรัพย์สินของผู้อื่น อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.12, S.D. = 1.21) รองลงมา คือ ข้อที่ 5 ท่านเกรงกลัวต่อผลของการกระทำผิดกฎหมาย อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.10, S.D. = 1.19) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ข้อที่ 4 ท่านเกรงกลัวต่อผลของการพูดโกหก อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 2.27, S.D. = 1.32) ตามลำดับ

4.3 แนวทางส่งเสริมการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช

ผู้วิจัย ได้สัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 4 คน และ 1 รูป ในประเด็นความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการส่งเสริมการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช นำเสนอผลการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ดังนี้

ประเด็นที่ 1 ท่านมีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการป้องกันการกระทำผิดวินัย **ตามหลักหิริ**ของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช อย่างไรบ้าง

พระครูโฆสิตวัฒนานุกูล ผศ.ดร. ผู้อำนวยการวิทยาลัยสงฆ์นครศรีธรรมราช มหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ให้ความเห็นว่า เมื่อผู้ต้องขังมีหลักหิริ-โอตตัปปะแล้ว การกระทำความผิดก็จะไม่เกิดขึ้นเพราะผู้ต้องขังมีความละอายที่จะกระทำความผิด ซึ่งจะสามารถป้องกันและเสริมสร้างวินัยให้แก่ตัวผู้ต้องขังเองได้ ตลอดทั้งยังเป็นตัวอย่างให้แก่เพื่อนผู้ต้องขังอื่นได้ด้วย

ผศ.ดร.สุรินทร์ ทองทศ คณบดีคณะมนุษย์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช ให้ความเห็นว่า การมีหิริ ทำให้คนเราเกิดความละอายแก่ใจ ไม่คิดชั่ว พูดชั่ว และทำชั่ว เป็นธรรมรักษาคุ้มครองโลก ทำให้โลกเกิดสันติ ทำให้คนเราอยู่กันอย่างสงบสุข เพราะคนที่มีหิริจะเกลียดความชั่ว และละอายที่จะทำความชั่วทั้งต่อหน้าและลับหลัง ทำให้ไม่ก่อความเดือดร้อนให้แก่โลกและสรรพสัตว์ทั้งปวง

นายนรินทร์ อมรสถิตย์ นักวิชาการอบรมและฝึกวิชาชีพชำนาญการ ให้ความเห็นว่า การป้องกันการกระทำผิดวินัยโดยใช้หลักหิริ นั้น เป็นเรื่องที่ดีและมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เมื่อผู้ต้องขังทัณฑสถาน วัยหนุ่มยึดหลักหิริ ในการครองตนขณะอยู่ในทัณฑสถาน ผู้ต้องขังก็จะปฏิบัติตนอยู่ในระเบียบวินัยของเรือนจำ/ทัณฑสถาน ไม่สร้างปัญหาหรือสร้างความวุ่นวายเพราะเกิดความละอายที่จะกระทำความผิด และเกิดความเกรงกลัวต่อผลของการกระทำความผิดด้วย

นายประเสริฐ ศรีเกตุ เจ้าพนักงานราชทัณฑ์ชำนาญงาน ให้ความเห็นว่า จัดให้มีการอบรมให้ความรู้แก่ผู้ต้องขังตามหลักหิริ นั่นคือให้ผู้ต้องขังมีความละอายใจตัวเองต่อการกระทำความชั่ว ความผิด ต่อการประพฤติทุจริตขณะที่ถูกควบคุมอยู่ภายในทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช และให้ผู้ต้องขังมีความสำนึกในการกระทำความดีให้ละอายใจตนเองที่ละเว้นไม่กระทำความดีซึ่งควรที่จะกระทำ

น.ส.อัจจิมา อินทรธนู ผู้อำนวยการทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช ให้ความเห็นว่า การป้องกันการกระทำความผิดของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราชโดยใช้หลักหิริ นี้ถือว่าเป็นสิ่งที่ดี ซึ่งเป็นการทำให้ผู้ต้องขังเกิดความละอายที่จะกระทำผิดวินัยของทัณฑสถานฯ ส่งผลให้ผู้ต้องขังปฏิบัติตนอยู่ระเบียบวินัยไม่สร้างปัญหาในขณะที่อยู่ในเรือนจำ และเมื่อพ้นโทษออกไปก็จะไม่กระทำความผิดซ้ำอีก

สรุปได้ว่า หิริ ทำให้คนเราเกิดความละอายแก่ใจ ไม่คิดชั่ว พูดชั่ว และทำชั่ว ทั้งต่อหน้าและลับหลังผู้อื่น เพราะมีความละอายต่อบาปที่จะเกิดขึ้น จนสามารถชนะใจตนเองหยุดความชั่วที่จะเกิดขึ้นได้เป็นธรรมรักษาคุ้มครองโลก ทำให้โลกเกิดสันติ ทำให้คนเราอยู่กันอย่างสงบสุข เพราะคนที่มีหิริจะเกลียดความชั่ว และละอายที่จะทำความชั่วทั้งต่อหน้าและลับหลัง ทำให้ไม่ก่อความเดือดร้อนให้แก่โลกและสรรพสัตว์ทั้งปวง

ประเด็นที่ 2 ท่านมีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการป้องกันการกระทำผิดวินัย**ตามหลักโอตตัปปะ**ของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช อย่างไรบ้าง

พระครูโฆสิตวัฒนานุกูล ผศ.ดร. ผู้อำนวยการวิทยาลัยสงฆ์นครศรีธรรมราช มหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ให้ความเห็นว่า เมื่อผู้ต้องขังได้เกรงกลัวต่อบาปที่กระทำแล้ว ไม่กล้าที่จะทำความผิดเนื่องจากได้เล็งเห็นผลของกรรมที่ตนได้รับจาการกระทำ เช่น ที่ผ่านมาได้กระทำความผิดฐานลักทรัพย์ของผู้อื่น บาปหรือกรรมที่ได้รับคือถูกจำคุก และเมื่อพ้นโทษออกไปแล้วกรรมก็จะติดตัวไปตลอด ผู้คนทั่วไปก็ยังจะต้องเฝ้าระวังว่าบุคคลคนนี้เป็นคนขี้ลักขี้โมย ซึ่งเมื่อผู้ต้องขังเกรงกลัวต่อบาปแล้วก็จะไม่กล้าที่จะกระทำความผิดอีก

ผศ.ดร.สุรินทร์ ทองทศ คณบดีคณะมนุษย์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช ให้ความเห็นว่า โอตตัปปะ เป็นธรรมคุ้มครองโลกคู่กับหิริ เพราะคนที่มีโอตตัปปะย่อมกลัวที่จะกระทำความผิด ย่อมให้งดเว้นจากการประพฤติต่างๆได้ อันเป็นเหตุให้เกิดความร่มเย็นเป็นสุข เกิดสันติภาพขึ้นโดยทันทีเมื่อมีหิริโอตตัปปะ อย่างนี้แล้ว กฎหมายบ้านเมืองทุกมาตรา ก็จะไม่มีใครกล้าทำผิด

นายนรินทร์ อมรสถิตย์ นักวิชาการอบรมและฝึกวิชาชีพชำนาญการ ให้ความเห็นว่า หากผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มเกรงกลัวต่อผลของการกระทำความผิดแล้วนั้น ก็จะทำให้ผู้ต้องขังไม่กล้าหรือไม่อยากกระทำความผิด เพราะกลัวถูกลงโทษทางวินัย เช่น นายกอไก่ ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานเรือนจำ นายกอไก่ ก็จะต้องถูกลงโทษทางวินัย เช่น อาจจะต้องถูกฝึกระเบียบวินัยแบบเข้มข้นเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า 1 เดือน อย่างนี้ เป็นต้น

นายประเสริฐ ศรีเกตุ เจ้าพนักงานราชทัณฑ์ชำนาญงาน ให้ความเห็นว่า ให้ผู้ต้องขังมีความเกรงกลัวต่อผลของความชั่ว ความผิด ความทุจริตที่ได้กระทำขณะที่ต้องโทษภายในทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช ซึ่งจะมีผลต่อผู้ต้องขังในภายหลัง เช่น ทำให้เกิดความเดือดร้อน เกิดความเสียหายถูกผู้อื่นตำหนิ ติเตียน ถูกลงโทษทางวินัย ตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับของทัณฑสถาน

น.ส.อัจจิมา อินทรธนู ผู้อำนวยการทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช ให้ความเห็นว่า การป้องกันกระทำความผิดตามหลักโอตตัปปะผู้ต้องขังนั้นจะต้องมีจิตใจที่มั่นคงเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากเกิดความ เกรงกลัวต่อบาปหรือเกรงกลัวต่อผลของการกระทำความผิด อาทิเช่น เมื่ออยู่ในเรือนจำ/ทัณฑสถาน หากทะเลาะวิวาทกับผู้ต้องขังอื่น ผลของการกระทำก็คือถูกลงโทษวินัย ถูกลดชั้น ถูกตัดวันลดวันต้องโทษจำคุก อย่างนี้เป็นต้น

สรุปได้ว่า หากเราคิดจะทำสิ่งใดที่ชั่ว ความละอายจะเกิดขึ้นมาในใจ แม้ว่าคนอื่นจะไม่เห็น คิดทำชั่วคืออย่างไร สิ่งใดที่เป็นไปเพื่อความเลวทรามไม่ถูกต้องทางธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าอันนั้นเป็นความเลว อะไรที่วัดว่าถูกหรือไม่ถูก คือถ้าเราทำอะไรลงไป ถ้าหากว่ามันไม่ถูกต้องแล้วมันรู้สึกจะละอายกระดากในใจตนเอง แต่ตามหลักท่านบอกว่านักปราชญ์ทั้งหลายไม่สรรเสริญ ไม่นิยมนั่นเรียกว่า ผิดจากธรรม ความละอายนี่แหละเป็นต้นเหตุให้ทำความดี ความดีทั้งหมดเกิดจากความละอายทั้งนั้น ความไม่ดีเกิดจากความไม่ละอายนั่นเอง ศีล 5 ข้อมีความละอายเป็นเบื้องต้น เป็นสมุฏฐาน หากว่ามีความละอายในใจแล้วไม่กล้าทำ ศีลข้อนั้นก็งดเว้นได้หมด

บทที่ 5
สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช” ผู้วิจัยขอนำเสนอวัตถุประสงค์การวิจัย กลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย สถิติที่ใช้ในการวิจัย สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย ตามลำดับ ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช

2. เพื่อหาแนวทางส่งเสริมการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ คือ ผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช จำนวน 1,753 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ คือ ผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช จำนวน 313 คน กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ด้วยตารางสำเร็จรูปของเครจซี่และมอร์แกน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญสำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ คือ ผู้ที่มีความรู้ทางด้านการควบคุมและพัฒนาพฤตินิสัยของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช จำนวน 3 คน ผู้ทรงคุณวุฒิในมหาวิทยาลัย จำนวน 1 คน และ ผู้ทรงคุณวุฒิทางธรรม จำนวน 1 รูป

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.66–1.00 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .0.963 ประกอบด้วย 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาเป็นตัวแปรอิสระในการศึกษา จำนวน 3 ข้อ ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา และลักษณะฐานความผิด มีลักษณะเป็นข้อคำถามปลายปิด (Close Ended) แบบเลือกตอบ (Multiple Choices)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช จำนวน 20 ข้อ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช มีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพ คือ แบบสัมภาษณ์เชิงลึก โดยมีแนวคำถามสำหรับการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช ประกอบด้วยประเด็นสำคัญ 2 ส่วนใหญ่ ๆ คือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ส่วนที่ 2 ข้อคำถามปลายเปิดเกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัยเชิงปริมาณ ผู้วิจัยดำเนินการแจกแบบสอบถามและเก็บรวบรวมด้วยตัวเอง โดยได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาจำนวน 313 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

การเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยดำเนินการโดยการนัดวันเวลาสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 4 คน และ 1 รูป จากนั้นดำเนินการสัมภาษณ์ตามวันเวลาที่กำหนด

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยเชิงปริมาณใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

การวิจัยเชิงคุณภาพใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา

5.1 สรุปผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช” สรุปผลการวิจัย ได้ดังนี้

5.1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล

อายุ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีอายุ 30-39 ปี จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 36.10 รองลงมา คือ อายุต่ำกว่า 30 ปี จำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 33.87 อายุ 40-49 ปี จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 23.00 และอายุ 50 ปีขึ้นไป จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 7.03 ตามลำดับ

ระดับการศึกษา ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีการศึกษาระดับประถมศึกษา จำนวน 151 คน คิดเป็นร้อยละ 24.42 รองลงมา คือ มัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 19.77 มัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช. จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 18.60 อนุปริญญา/ปวส. จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 14 และ ปริญญาตรีขึ้นไป จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 10.47 ตามลำดับ

ลักษณะฐานความผิด ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด จำนวน 230 คน คิดเป็นร้อยละ 73.48 รองลงมา คือ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 12.14 ความผิดอื่น ๆ จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 7.99 ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 4.16 และความผิดเกี่ยวกับเพศ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 2.23 ตามลำดับ

5.1.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช

การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านหิริ มีเฉลี่ยสูงสุด อยู่ในระดับปานกลางรองลงมา คือ โอตตัปปะ อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ผลการวิจัยมีดังนี้

1) ด้านหิริ โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่ 3 ท่านมีความละอายต่อการกระทำผิดจารีตประเพณี มีค่าเฉลี่ยสูงสุด อยู่ในระดับปาน รองลงมา คือข้อที่ 1 ท่านมีความละอายต่อการเบียดเบียนผู้อื่น อยู่ในระดับปานกลาง และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ข้อที่ 8 ท่านละอายที่จะฝ่าฝืนคำสั่ง อยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ

2) ด้านโอตตัปปะ โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ข้อที่ 6 ท่านเกรงกลัวต่อผลของการละเมิดทรัพย์สินของผู้อื่น อยู่ในระดับ

ปานกลาง (รองลงมา คือ ข้อที่ 5 ท่านเกรงกลัวต่อผลของการกระทำผิดกฎหมาย อยู่ในระดับปานกลาง และ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ข้อที่ 4 ท่านเกรงกลัวต่อผลของการพูดโกหก อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

5.1.3 แนวทางส่งเสริมการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช

แนวทางการส่งเสริมการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช มีความคิดเห็นสอดคล้องกัน มีรายละเอียด ดังนี้

ประเด็นที่ 1 จากการสัมภาษณ์เชิงลึกได้ข้อคิดเห็นสอดคล้องกัน คือ หิริ ทำให้คนเราเกิดความละอายแก่ใจ ไม่คิดชั่ว พูดชั่ว และทำชั่ว ทั้งต่อหน้าและลับหลังผู้อื่น เพราะมีความละอายต่อบาปที่จะเกิดขึ้นจนสามารถชนะใจตนเองหยุดความชั่วที่จะเกิดขึ้นได้ เป็นธรรมรักษาคุ้มครองโลก ทำให้โลกเกิดสันติ ทำให้คนเรา อยู่กันอย่างสงบสุข เพราะคนที่มีหิริจะเกลียดความชั่วและละอายที่จะทำความชั่วทั้งต่อหน้าและลับหลัง ทำให้ ไม่ก่อความเดือดร้อนให้แก่โลกและสรรพสัตว์ทั้งปวง

ประเด็นที่ 2 จากการสัมภาษณ์เชิงลึกได้ข้อคิดเห็นสอดคล้องกัน คือ โอตตัปปะ หากเราคิดจะทำสิ่งใดที่ชั่ว เกรงกลัวบาปจะเกิดขึ้นมาในใจ แม้ว่าคนอื่นจะไม่เห็น คิดทำชั่วคืออย่างไร สิ่งใดที่เป็นไปเพื่อความเลวทรามไม่ถูกต้องทางธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าอันนั้นเป็นความเลว อะไรที่วัดว่าถูกหรือไม่ถูก คือถ้าเราทำอะไรลงไป ถ้าหากว่ามันไม่ถูกต้องแล้วมันรู้สึกเกรงกลัวกระดากในใจตนเอง นักปราชญ์ทั้งหลายไม่สรรเสริญ ไม่นิยม นั่นเรียกว่า ผิดจากธรรม ความละอายเกรงกลัวนี่เป็นต้นเหตุให้ทำความดี ความดีทั้งหมดเกิดจากความละอาย เกรงกลัวทั้งนั้น ความไม่ดีเกิดจากความไม่ละอายเกรงกลัวนั่นเอง ศีล 5 ข้อมีความละอายเป็นเบื้องต้น เป็นสมุฏฐาน หากว่ามีความละอายในใจแล้วก็จะไม่กล้าทำความชั่ว

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช” ผู้วิจัยได้นำผลที่พบจากการวิจัยมาอภิปรายผลโดยเชื่อมโยงทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นต่อไปนี้

5.2.1. การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า ผู้ตอบแบบสอบถามอาจยังไม่เข้าใจเรื่องการกระทำผิดในแต่ละเรื่องตลอดถึงการปฏิบัติตนจนเป็นเหตุให้ต้องละเมิดหิริและโอตตัปปะซึ่งเป็นวินัยในตนเองในการขับเคลื่อนชีวิต ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ กาญจนา ศรีกาฬสินธุ์ (2544, หน้า 7 - 8) กล่าวถึง ความสำคัญของวินัยนักเรียนไว้ว่า โรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาทุกแห่งจำเป็นจะต้องสร้างเสริมและปลูกฝังนักเรียนของตนให้เป็นผู้วินัยในตนเอง ทั้งนี้เพื่อช่วยให้นักเรียนของตนสามารถประพฤติปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของ โรงเรียนและของสังคมทั่วไป สามารถควบคุมดูแลตนเอง และสังคมส่วนรวมให้อยู่ร่วมกันได้ด้วย ความสงบสุข อันจะมีผลทำให้โรงเรียนสามารถดำเนินกิจการต่างๆ ไปได้ด้วยความสงบเรียบร้อย และนักเรียนเองก็สามารถทำการศึกษาเล่าเรียนไปได้ด้วยความราบรื่นปราศจากความเดือดร้อน วุ่นวาย อันเกิดจากการที่นักเรียนขาดวินัย ยิ่งกว่านั้นการที่โรงเรียนสามารถปลูกฝังนักเรียนของ ตนให้สามารถประพฤติตนในแนวทางที่ถูกที่ควรได้ด้วยตัวของเขาเอง ย่อมจะช่วยให้นักเรียน เจริญเติบโตเป็นพลเมืองดีของประเทศต่อไปได้ด้วยดี อันจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่ตนเอง และ แก่สังคมส่วนรวมในอนาคต ในแต่ละด้าน ได้ดังนี้

1) ด้านหิริ การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช ด้านหิริ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง อภิปรายได้ว่า การที่ผลการวิจัยออกมาในระดับปานกลางนั้น อาจมีสาเหตุมาจากการที่ผู้ตอบแบบสอบถามยังไม่เข้าใจลึกซึ้งเกี่ยวกับการปฏิบัติตนให้เข้าถึงความหมายของคำว่า หิริ และความเกี่ยวเนื่องกับวินัย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของงานวิจัยของชลลดา สอนศิริ (2559) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความมีวินัยและแนวทางการเสริมสร้างความมีวินัยในตนเองของนักเรียน โรงเรียนวัดหนองขาม (ไตรราษฎร์อำรุง) สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรีเขต 3 การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักเรียน โรงเรียนวัดหนองขาม (ไตรราษฎร์อำรุง) สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 3 จำแนกตามเพศและระดับชั้นของนักเรียน และศึกษาแนวทางการเสริมสร้างความมีวินัยในตนเองของ นักเรียนโรงเรียนวัดหนองขาม (ไตรราษฎร์อำรุง) สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 3 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนโรงเรียนวัดหนองขาม (ไตรราษฎร์อำรุง) สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรีเขต 3 จำนวน 100 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม แบบมาตราส่วน 5 ระดับ มีค่าอำนาจ

จำแนกรายข้อ .21.65และมีค่าความเชื่อมั่น .92 สถิติที่ ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D.) การทดสอบค่าที(t-test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - way ANOVA) ผลการวิจัยพบว่า 1) ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนวัดหนองขาม (ไตรราษฎร์อำรุง) สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 3 6 ด้าน โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก ยกเว้นด้านความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง 2) ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนวัดหนองขาม (ไตรราษฎร์อำรุง) สังกัดสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 3 จำแนกตามเพศโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 3) ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนวัดหนองขาม (ไตรราษฎร์อำรุง) สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรีเขต 3 จำแนกตามระดับชั้นโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 4) แนวทางการเสริมสร้างความมีวินัยในตนเองกิจกรรมที่ส่งเสริมความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนวัดหนองขาม(ไตรราษฎร์อำรุง)สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 3 ควรมีกิจกรรมที่เสริมสร้างความมีวินัยในตนเอง เรียงลำดับคะแนนจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ กิจกรรมค่ายลูกเสือ-เนตรนารี กิจกรรมค่ายคุณธรรม และกิจกรรมการทำความสะอาดบริเวณรับผิดชอบ

2) ด้านโอตตัปปะ การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช ด้านโอตตัปปะ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อภิปรายได้ว่า ความสะดุ้งกลัวต่อผลของความชั่วต่อผลของความทุจริตที่ทำไว้ ซึ่งเป็นอาการของจิตที่หวั่นไหว เมื่อจะทำความชั่ว เพราะกลัวความผิดที่จะตามให้ผลในภายหลัง เกิดขึ้นได้เพราะคิดถึงโทษหรือ ความทุกข์ที่จะเกิดขึ้นจากการทำชั่ว จากการประพฤติทุจริตของตน เช่น ตัวเองต้องเดือดร้อน เกิดความเสียหาย เสียทรัพย์สินเงินทอง เสียอิสรภาพ หรือถูกคนอื่นตำหนิติเตียน ถูกสังคมรังเกียจ เป็นต้น สอดคล้องกับแนวคิดของสมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณวงศ์ (2531, หน้า 12) อธิบายว่า ความสะดุ้ง ความหวาดกลัวต่อความชั่ว ทางกาย ทางวาจา ทางใจ เรียกว่า โอตตัปปะ ท่านเปรียบเสมือนดั่ง คนขลาดกลัวตาย ไม่อาจจะเข้าใกล้สัตว์ร้ายได้ เช่นงู หรือ เสือ อันจะผลาญชีวิตหรือทำให้ร่างกาย เจ็บช้ำลำบากต้องหลบหนีไปให้ไกล โอตตัปปะ ความหวาดกลัวต่อความชั่วก็เป็นเช่นนั้น เห็นความชั่ว เสมือนดั่งสัตว์ร้ายไม่อาจเข้าใกล้ไม่อาจแตะต้อง

5.2.2 แนวทางการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช

1) ด้านหิริ จากการสัมภาษณ์แนวทางการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักโอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราชด้านหิริ บว่า ให้คนเราเกิดความละอายแก่ใจ ไม่คิดชั่ว พูดชั่ว และทำชั่ว ทั้งต่อหน้าและลับหลังผู้อื่น เพราะมีความละอายต่อบาปที่จะเกิดขึ้น จนสามารถชนะใจตนเองหยุดความชั่วที่จะเกิดขึ้นได้เป็นธรรมรักษาคุ้มครองโลกทำให้โลกเกิดสันติ ทำให้คนเราอยู่กันอย่างสงบสุข เพราะคนที่มีหิริจะเกลียดความชั่ว และละอายที่จะทำความชั่วทั้งต่อหน้าและลับหลัง ทำให้ไม่ก่อความเดือดร้อนให้แก่โลกและสรรพสัตว์ทั้งปวง งสอดคล้องกับแนวคิดของสมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณวงศ์ (2531, หน้า 16) อธิบายว่า หิริ ได้แก่ความละอายใจต่อความชั่วความชั่วแยกโดยทวารเป็น 3 ทวาร คือ กายทวาร ช่องกาย วจีทวาร ช่องปาก และมโนทวาร ช่องมนะหรือมโน คนทำชั่วก็ทำทางกาย คือ กายทวารบ้าง ทำทางวาจาคือ วจีทวารบ้าง ทำทางใจคือ นึกคิดชั่วทางมโนทวารบ้าง โดยหิริคือ ความละอายแก่ใจต่อความประพฤติชั่วหรือทำชั่วทางกายทวาร ทางวจีทวาร ทางมโนทวารนั้นท่านแสดงอาการและเปรียบเทียบไว้ว่า ความละอายแก่ใจต่อความชั่ว เหมือนดั่งคนสะอาด ไม่อาจแต่ต้องของสกปรกโสโครกขยะแขยง หิริก็เป็นเช่นนั้นละอายแก่ใจไม่กล้า จะทำชั่วเพราะเห็นแก่ความชั่วเป็นของสกปรกน่าขยะแขยง และสอดคล้องกับแนวคิดของพระกวีวรญาณ(2502, หน้า 22) อธิบายว่า หิริ แปลว่า ความละอายแก่ใจละอายต่อการที่จะกระทำชั่ว หมายความว่า การที่เราไม่ทำชั่วนั้นไม่ใช่เพราะอายคนนั้นคนนี้ ถ้าหากไม่มีใครเห็น ไม่มีใครได้ยินก็อาจจะทำชั่วได้ แต่ถ้าหากเขาเกิดละอายใจตนเองขึ้นมา เขาย่อมไม่ทำความชั่วทั้งในที่ลับและที่แจ้ง แม้จะให้เงินทองมากมายให้ยศถาบรรดาศักดิ์เขาก็ไม่ยอมทำ ถ้าคนที่มีอำนาจวาสนา มีเงิน มีอิทธิพล มีธรรมข้อนี้อยู่ในใจแล้ว แม้เขามีโอกาสที่จะโกงเขาก็ไม่โกงเพราะละอายใจตนเอง เพราะถ้าความสบายใจของตนจะต้องตั้งอยู่บนรากฐานแห่งความทุกข์ของผู้อื่นแล้ว คนดี ๆ เขาก็จะไม่ยอมทำเป็นอันขาด ฉะนั้น ธรรมะคือ หิริ นี้จึงได้ขึ้นชื่อว่าเป็นผู้มีส่วนคุ้มครองโลกให้อยู่ร่วมกันโดยสันติสุขประการหนึ่ง

2) ด้านโอตตัปปะ จากการสัมภาษณ์แนวทางการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลัก โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช ด้านโอตตัปปะ พบว่า หากเราคิดจะทำสิ่งใดที่ชั่ว ความละอายจะเกิดขึ้นมาในใจ แม้ว่าคนอื่นจะไม่เห็น คิดทำชั่วคืออย่างไร สิ่งใดที่เป็นไปเพื่อความเลวทรามไม่ถูกต้องทางธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าอันนั้นเป็นความเลวอะไรที่วัดว่าถูกหรือไม่ถูก คือ ถ้าเราทำอะไรลงไป ถ้าหากว่ามันไม่ถูกต้องแล้วมันรู้สึกจะละอายกระดากในใจตนเอง แต่ตามหลักท่านบอกว่านักปราชญ์ทั้งหลายไม่สรรเสริญ ไม่นิยม นั่นเรียกว่า ผิดจากธรรม ความละอายนี่แหละเป็นต้นเหตุให้ทำความดี ความดีทั้งหมดเกิดจากความละอายทั้งนั้น ความไม่ดีเกิดจากความไม่ละอายนั่นเอง ศีล 5 ข้อมีความละอายเป็นเบื้องต้น เป็นสมุฏฐาน หากว่ามีความละอายในใจ

แล้วไม่กล้าทำศีลข้อนั้นก็งดเว้นได้หมด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณวงศ์(2531,หน้า 12) อธิบายว่า ความสะดุ้ง ความหวาดกลัวต่อความชั่ว ทางกาย ทางวาจา ทางใจ เรียกว่า โอตตัปปะ ท่านเปรียบเสมือนดั่ง คนขลาดกลัวตาย ไม่อาจจะเข้าใกล้สัตว์ร้ายได้ เช่นงู หรือ เสือ อันจะผลาญชีวิตหรือทำให้ร่างกาย เจ็บช้ำลำบากต้องหลบหนีไปให้ไกล โอตตัปปะ ความหวาดกลัวต่อความชั่วก็เป็นเช่นนั้น เห็นความชั่ว เสมือนดั่งสัตว์ร้ายไม่อาจเข้าใกล้ไม่อาจแตะต้อง และสอดคล้องกับแนวคิดของ สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณวงศ์ (2531,หน้า 12) อธิบายว่า ความสะดุ้ง ความหวาดกลัวต่อความชั่ว ทางกาย ทางวาจา ทางใจ เรียกว่า โอตตัปปะ ท่านเปรียบเสมือนดั่ง คนขลาดกลัวตาย ไม่อาจจะเข้าใกล้สัตว์ร้ายได้ เช่น งู หรือ เสือ อันจะผลาญชีวิตหรือทำให้ร่างกาย เจ็บช้ำลำบากต้องหลบหนีไปให้ไกล โอตตัปปะ ความหวาดกลัวต่อความชั่วก็เป็นเช่นนั้น เห็นความชั่ว เสมือนดั่งสัตว์ร้ายไม่อาจเข้าใกล้ไม่อาจแตะต้อง

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ดังนี้

1) ควรมีการส่งเสริมและสร้างการรับรู้ให้แก่เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์และผู้ต้องขังทุกเรือนจำ/ ทัณฑสถานทั่วประเทศเกี่ยวกับหลักหิริ-โอตตัปปะ

2) ควรมีการจัดตั้งงบประมาณเพื่อให้มีการฝึกอบรมตามหลักศาสนาทั้งของเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์และผู้ต้องขังทุกเรือนจำ/ทัณฑสถานทั่วประเทศ

5.3.2 ข้อเสนอสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

การศึกษาวิจัยเรื่อง การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไปดังนี้

1) ควรศึกษาแนวทางการส่งเสริมและสร้างการรับรู้ให้แก่ผู้ต้องขังเกี่ยวกับหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังในเรือนจำ/ทัณฑสถาน

2) ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการป้องกันการกระทำความผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังในเรือนจำ/ทัณฑสถาน

3) ควรศึกษาบทบาทของผู้นำทางศาสนาในฝึกอบรมตามหลักศาสนาให้กับผู้ต้องขังเกี่ยวกับหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังในเรือนจำ/ทัณฑสถาน

บรรณานุกรม

1. ภาษาไทย

(1) หนังสือทั่วไป:

กรมการศาสนา. (2525). *พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับหลวง.* กรุงเทพฯ: กรมกระทรวงศึกษาธิการ.

กวีวรญาณ, พระ.(2502). *วิชาศาสนา.* กรุงเทพฯ: สำนัก ส. ธรรมภักดี.

กัลยา วาณิชบัญชา.(2557). *การใช้ SPSS for windows ในการวิเคราะห์ข้อมูล(พิมพ์ครั้งที่14).* กรุงเทพฯ: สามลดา.

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2547). *กลเม็ดเด็ดปีกคอร์รัปชัน.* กรุงเทพฯ: ซัคเซล มีเดีย.

โกมาตร จึงเสถียรทรัพย์. *อำนาจและคอร์รัปชั่น: ถอดรหัสวัฒนธรรมราชการสาธารณสุข.* กรุงเทพฯ: อมรินทร์.(2546).

สมเด็จสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณวงศ์. (2531). *สารานุกรมพระพุทธศาสนา.* กรุงเทพฯ: มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

สายชล สัตยานุรักษ์. (2550). *ประวัติศาสตร์วิธีคิดเกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมไทยของปัญญาชน พ.ศ. 2435-2535*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชิต. (2545). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542.* กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ

สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.). (2544). *รายงานวิจัยคอรัปชั่นในประเทศไทย.* กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.)

(2) บทความ :

จรันดร์ ติ๊บอุ๊ด, ดิลก บุญอิ่ม และพระอธิการสุชาติ จนทสโร. (2562)**.** การฝึกตนตามหลักธรรมพระพุทธสนาของผู้ต้องขังในเรือนจำกลาง. วารสารวิทยาลัยสงฆ์นครลำปาง, 8(2), 20-29.

นพคุณ นำจิตรไทย. (2564). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขังชายเรือนจำกลางนครสวรรค์. *Journal of Roi Kaensarn Academi*, 7(2), 97-110.

วิจักดิ์ ปัญญานี. (2565). บทบาทของราชทัณฑ์ในการแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องขัง. *Rangsit Journal of Law and Society*, 1(1), 51-63.

เสกสัณ เครือคำ, พิชัย เสนา และพ.ต.อ. หญิง กัญญ์ฐิตา ศรีภา. (2562). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขังในเรือนจากลางนครปฐม. *วารสารพฤติกรรมศาสตร์เพื่อการพัฒนา*, 11(2), 117-135.

พระมหาดนัยพัชร ยุนิรัมย์, อรจิรา วงษาพาน, สุวารี รวบทองศรี และพรรณี บุญประกอบ. (2566). การพัฒนารูปแบบการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ของผู้ต้องขังหญิงด้วยหลักพุทธธรรม. *วารสาร พฤติกรรมศาสตร์เพื่อการพัฒนา*, 15(1), 147-167.

(3) วิทยานิพนธ์/ สารนิพนธ์ และรายงานวิจัย:

เกษรา เพิ่มสุขรุ่งเรือง. (2563). *การเสริมสร้างวินัยนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา.* ดุษฎีนิพนธ์ปริญญา ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, สาขาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ชลลดา สอนศิริ. (2559). *ความมีวินัยและแนวทางการเสริมสร้างความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนวัดหนองขาม(ไตรราษฎร์อำรุง)สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต3.*วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต,สาขาการศึกษา,บัณฑิตวิทยาลัย,มหาวิทยาลัยบูรพา.

ไชยการ ทองแก้ว. (2562). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างหิริโอตตัปปะ กับสัปปุริสธรรม เพื่อเป็นแนวทางในการค้นหาบุคลิกภาพธรรมมาธิปไตย.*วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สุวรรณี กิจสมโภชน์. (2535). *การศึกษาทัศนคติเชิงจริยธรรมด้านหิริ-โอตตัปปะของนักเรียนชั้นประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด สมุทรปราการ.* วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาจิตวิทยาการแนะแนว, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สมควร บุตรน้อย. (2560). *การสร้างแบบทดสอบวัดคุณธรรมค้านหิริ-โอตตัปปะสำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดเชียงใหม่.* วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

(4) สื่ออิเล็กทรอนิกส์:

กระทรวงยุติธรรม กรมราชทัณฑ์. (2560). พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560. สืบค้นเมื่อ 11 มกราคม2566,จากhttp://www.correct.go.th/popmaha/image/Lawพระราชบัญญัติราชทัณฑ์.pdf

กระทรวงยุติธรรม. (2563). กฎกระทรวงการดำเนินการทางวินัยผู้ต้องขัง พ.ศ. 2563. สืบค้นเมื่อ 11 มกราคม 2566, จาก https://www.moj.go.th/view/50396.

กระทรวงยุติธรรม. (2563). กฎกระทรวงการดำเนินการกับสิ่งของต้องห้ามตามมาตรา 73 ในกรณีที่ไม่มีการดำเนินการฟ้องร้องตามกฎหมาย พ.ศ. 2563. สืบค้นเมื่อ 16 มกราคม 2566, จาก http://www.correct.go.th/popmaha/image/ 12.กฎกระทรวง การดำเนินการกับสิ่งของต้องห้าม.pdf.

สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณวงศ์. (2531). ความหมายของโอตตัปปะ. สืบค้นเมื่อ 20 มกราคม 2566, จาก http:// http://www.มูลนิธิสมเด็จพระสังฆราชวัดบวร.com/document/sangkaracha19/sangkaracha13.pdf

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

ผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

ท่านที่ 1 ชื่อ-สกุล : พระครูโฆสิตวัฒนานุกูล ผศ.ดร.
วุฒิการศึกษาวุฒิการศึกษาทางโลก
ระดับปริญญาเอก : **Ph.D. Philosophy and Religion**
วุฒิการศึกษาทางธรรม : นักธรรมชั้นเอก
ตำแหน่ง : ผู้อำนวยการวิทยาลัยสงฆ์นครศรีธรรมราช
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

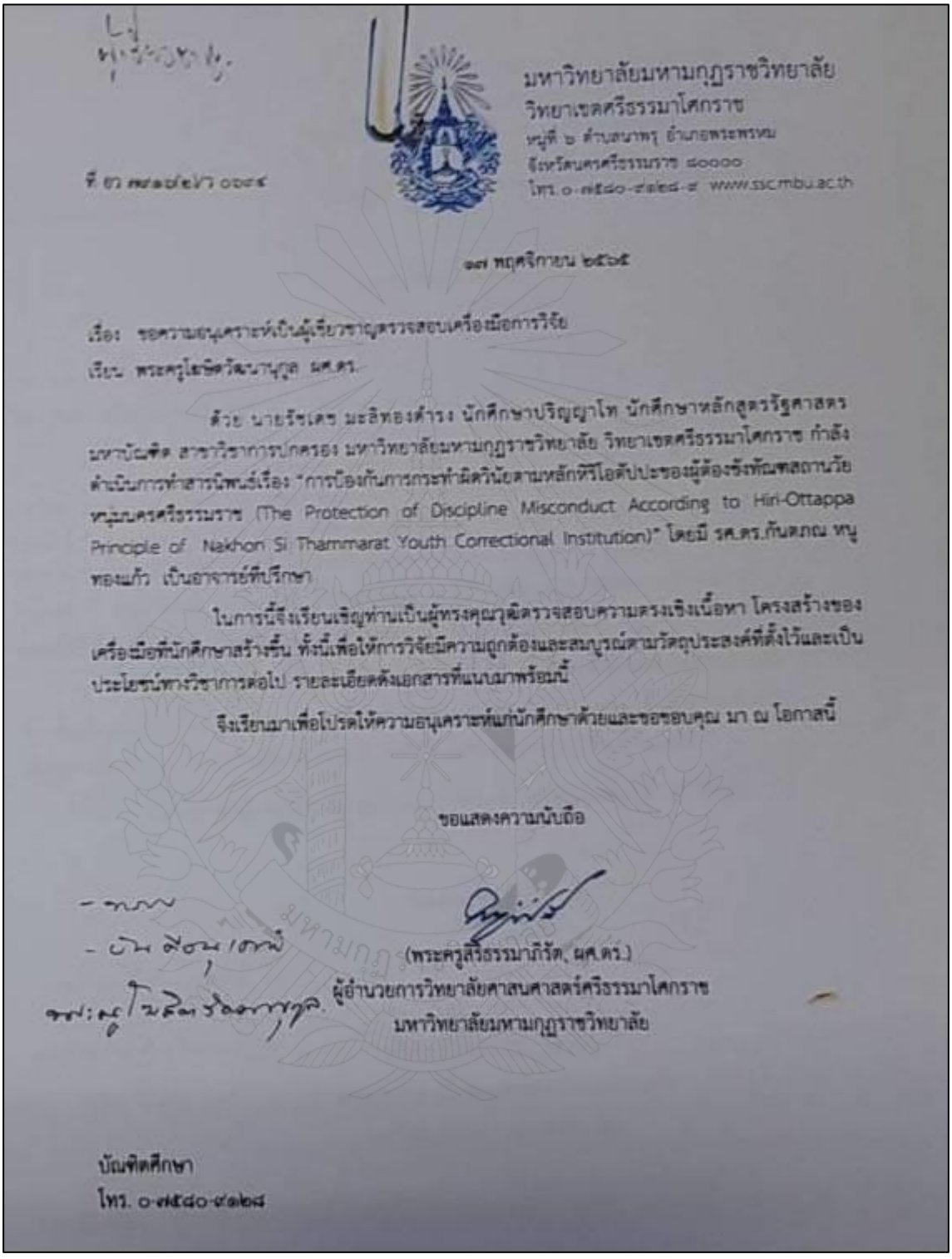
ท่านที่ 2 ชื่อ-สกุล : ผศ.ดร.สุรินทร์ ทองทศ
วุฒิการศึกษาวุฒิการศึกษาทางโลก
ระดับปริญญาเอก : Ph.D. Social Sciences
วุฒิการศึกษาทางธรรม : นักธรรมชั้นเอก
ตำแหน่ง : คณบดีคณะมนุษย์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

ท่านที่ 3 ชื่อ-สกุล : นายสุภณัฐ ยอดระบำ
วุฒิการศึกษาวุฒิการศึกษาทางโลก
ระดับปริญญาโท : ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
ตำแหน่ง : นักทัณฑวิทยาชำนาญการพิเศษ
ทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

แบบสอบถามการวิจัย

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช
หมู่ที่ ๒ ตำบลนาหรุ อำเภอพระพรหม
จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๐๐๐
โทร. ๐-๗๕๔๐-๙๒๒๘-๙ www.ssc.mbu.ac.th

ที่ ฮว ๗๘๐๕/๒๖๗ ๐๐๙๔

๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน พระครูโสภิตวัฒนานุกูล ผศ.ดร.

ด้วย นายรัชเดช มะลิทองดำรง นักศึกษาปริญญาโท นักศึกษาหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช กำลังดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง "การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริโอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช (The Protection of Discipline Misconduct According to Hiri-Ottappa Principle of Nakhon Si Thammarat Youth Correctional Institution)" โดยมี รศ.ดร.กันตภณ หนูทองแก้ว เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

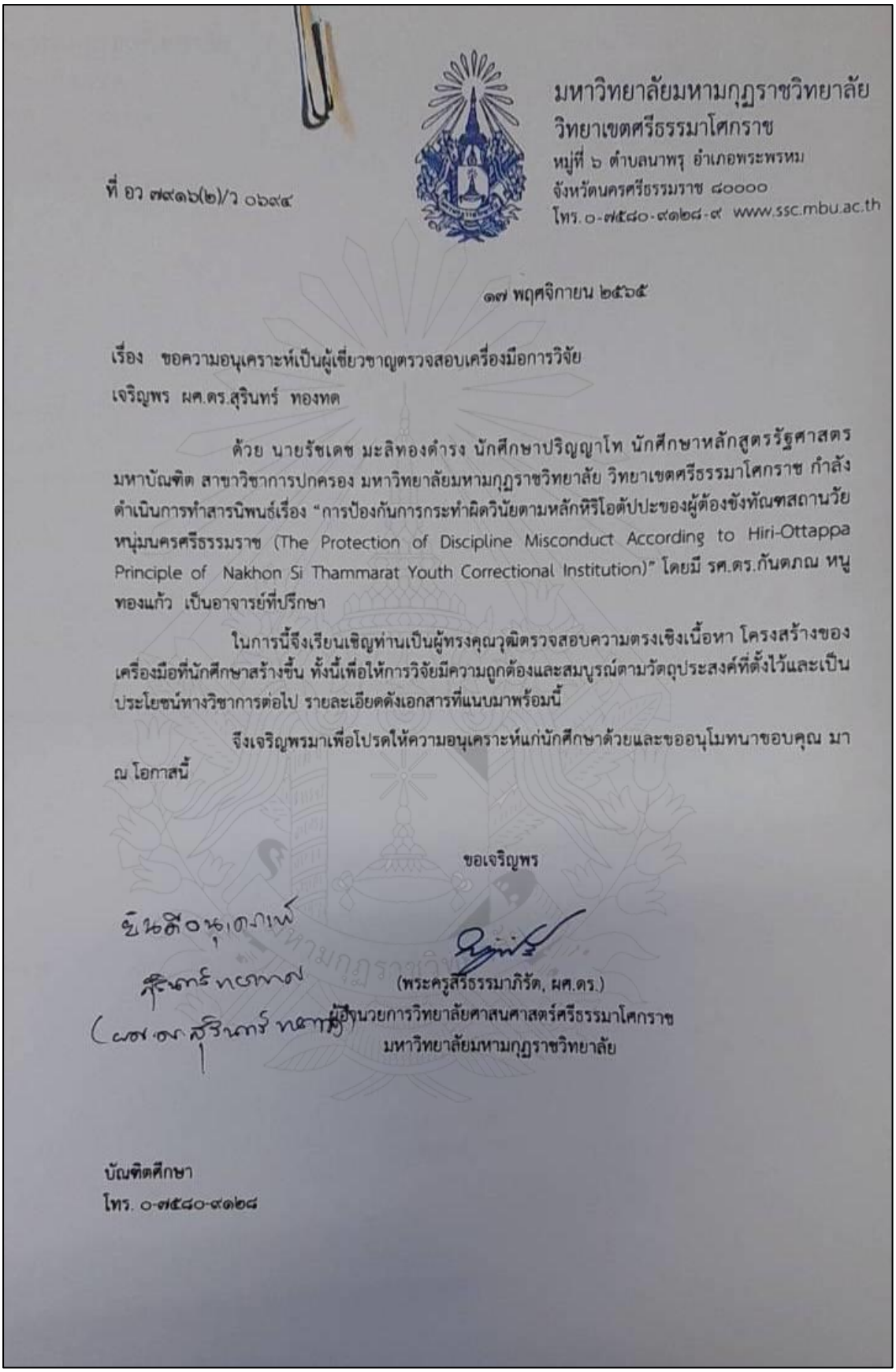
ในการนี้จึงเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โครงสร้างของเครื่องมือที่นักศึกษาสร้างขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้การวิจัยมีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้และเป็นประโยชน์ทางวิชาการต่อไป รายละเอียดดังเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยและขอขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร.)
ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมาโศกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บัณฑิตศึกษา
โทร. ๐-๗๕๔๐-๙๒๒๘

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช
หมู่ที่ ๖ ตำบลนาพรุ อำเภอพระพรหม
จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๐๐๐
โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘-๙ www.ssc.mbu.ac.th

ที่ อว ๗๙๑๖(๒)/ว ๐๖๙๕

๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เจริญพร ผศ.ดร.สุรินทร์ ทองทด

ด้วย นายรัชเดช มะลิทองดำรง นักศึกษาปริญญาโท นักศึกษาหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช กำลังดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง "การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริโอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช (The Protection of Discipline Misconduct According to Hiri-Ottappa Principle of Nakhon Si Thammarat Youth Correctional Institution)" โดยมี รศ.ดร.กันตภณ หนูทองแก้ว เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

ในการนี้จึงเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โครงสร้างของเครื่องมือที่นักศึกษาสร้างขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้การวิจัยมีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้และเป็นประโยชน์ทางวิชาการต่อไป รายละเอียดดังเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเจริญพรมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยและขออนุโมทนาขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอเจริญพร

(พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร.)
ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมาโศกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บัณฑิตศึกษา
โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช
หมู่ที่ ๖ ตำบลนาพรุ อำเภอพระพรหม
จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๐๐๐
โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘-๙ www.ssc.mbu.ac.th

ที่ อว ๗๙๑๖(๒)/ว ๐๖๙๕

๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เจริญพร นายสุภณัฐ ยอดระบำ นักทัณฑวิทยาชำนาญการพิเศษ

ด้วย นายรัชเดช มะลิทองดำรง นักศึกษาปริญญาโท นักศึกษาหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช กำลังดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง "การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริโอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช (The Protection of Discipline Misconduct According to Hiri-Ottappa Principle of Nakhon Si Thammarat Youth Correctional Institution)" โดยมี รศ.ดร.กันตภณ หนูทองแก้ว เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

ในการนี้จึงเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โครงสร้างของเครื่องมือที่นักศึกษาสร้างขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้การวิจัยมีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้และเป็นประโยชน์ทางวิชาการต่อไป รายละเอียดดังเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเจริญพรมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยและขออนุโมทนาขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอเจริญพร

(พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร.)
ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมาโศกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

๑๗/๑๑/๖๕

(นายสุภณัฐ ยอดระบำ)
ผู้อำนวยการส่วนปกครองผู้ต้องขัง

บัณฑิตศึกษา
โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘

ภาคผนวก ค

หนังสือขอความอนุเคราะห์แจกแบบสอบถาม

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช
๔๐๓ หมู่ ๖ ถนนนครศรีฯ-ร่อนพิบูลย์
ตำบลนาพรุ อำเภอพระพรม
จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๐๐๐

ที่ อว ๗๙๑๖(๒)/ว

๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
เจริญพร นางสาว อัจจิมา อินทรธนู

ด้วย นายรัชเดช มะลิทองดำรง นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช กำลังดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง "การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริโอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช (THE PROTECTION OF DISCIPLINE MISCONDUCT ACCORDING TO HIRI-OTTAPPA PRINCIPLE OF YOUTH CORRECTIONAL INSTITUTION, NAKHON SI THAMMARAT)" โดยมี รศ.ดร.กันตภณ หนูทองแก้ว เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นายรัชเดช มะลิทองดำรง ได้เก็บรวบรวมข้อมูลในพื้นที่ของท่าน เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการทำสารนิพนธ์ต่อไป

จึงเจริญพรมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยและขออนุโมทนาขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอเจริญพร

(พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร.)
ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมาโศกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บัณฑิตศึกษา
โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘

ภาคผนวก ง

หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช
หมู่ที่ ๖ ตำบลนาพรุ อำเภอพระพรหม
จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๐๐๐
โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘-๙ www.ssc.mbu.ac.th

ที่ อว ๗๗๒๖(๒)/ว ๐๖๕๖

๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน พระครูโฆสิตวัฒนานุกูล ผศ.ดร.

ด้วย นายรัชเดช มะลิทองดำรง นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช กำลังดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง "การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริโอตัปปะของผู้ต้องขังพัฒนสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช(The Protection of Discipline Misconduct According to Hiri-Ottappa Principle of Nakhon Si Thammarat Youth Correctional Institution)" โดยมี รศ.ดร.กันตยณ หนูทองแก้ว เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ได้ผ่านการพิจารณาและอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยเรียบร้อยแล้ว

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นายรัชเดช มะลิทองดำรง ได้เก็บรวบรวมข้อมูล (สัมภาษณ์) เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการทำสารนิพนธ์ต่อไป สำหรับ วัน เวลา นั้น นักศึกษาจะเป็นผู้มาติดต่อกับท่านด้วยตนเอง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยและขอขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร.)
ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมาโศกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บัณฑิตศึกษา
โทร. ๐ ๗๕๘๐-๙๑๒๘

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช
๔๐๓ หมู่ ๖ ถนนนครศรีฯ-ร่อนพิบูลย์
ตำบลนาพรุ อำเภอพระพรม
จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๐๐๐

ที่ อว ๗๙๑๖(๒)/ว ๐๖๙๖

๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๕

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิสัมภาษณ์เพื่อการวิจัย
เจริญพร นายประเสริฐ ศรีเกตุ

ด้วย นายรัชเดช มะลิทองดำรง นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช กำลังดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง “การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริโอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช (THE PROTECTION OF DISCIPLINE MISCONDUCT ACCORDING TO HIRI-OTTAPPA PRINCIPLE OF YOUTH CORRECTIONAL INSTITUTION, NAKHON SI THAMMARAT)” โดยมี รศ.ดร.กันตภณ หนูทองแก้ว เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ได้ผ่านการพิจารณาและอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยเรียบร้อยแล้ว

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นายรัชเดช มะลิทองดำรง ได้เก็บรวบรวมข้อมูล (สัมภาษณ์) เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการทำสารนิพนธ์ต่อไป สำหรับ วัน เวลา นั้น นักศึกษาจะเป็นผู้มาติดต่อกับท่านด้วยตนเอง

จึงเจริญพรมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยและขออนุโมทนาขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอเจริญพร

(พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร.)
ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมาโศกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บัณฑิตศึกษา
โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช
๔๐๓ หมู่ ๖ ถนนนครศรีฯ-ร่อนพิบูลย์
ตำบลนาพรุ อำเภอพระพรม
จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๐๐๐

ที่ อว ๗๙๑๖(๒)/ว ๐๖๙๖

๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๕

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิสัมภาษณ์เพื่อการวิจัย
เจริญพร นางสาวอัจจิมา อินทรธนู

ด้วย นายรัชเดช มะลิทองดำรง นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช กำลังดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง “การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริโอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช (THE PROTECTION OF DISCIPLINE MISCONDUCT ACCORDING TO HIRI-OTTAPPA PRINCIPLE OF YOUTH CORRECTIONAL INSTITUTION, NAKHON SI THAMMARAT)” โดยมี รศ.ดร.กันตภณ หนูทองแก้ว เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ได้ผ่านการพิจารณาและอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยเรียบร้อยแล้ว

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นายรัชเดช มะลิทองดำรง ได้เก็บรวบรวมข้อมูล (สัมภาษณ์) เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการทำสารนิพนธ์ต่อไป สำหรับ วัน เวลา นั้น นักศึกษาจะเป็นผู้มาติดต่อกับท่านด้วยตนเอง

จึงเจริญพรมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยและขออนุโมทนาขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอเจริญพร

(พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร.)
ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมาโศกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บัณฑิตศึกษา
โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช
๔๐๓ หมู่ ๖ ถนนนครศรีฯ-ร่อนพิบูลย์
ตำบลนาพรุ อำเภอพระพรม
จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๐๐๐

ที่ อว ๗๙๑๖(๒)/ว ๐๖๙๖

๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๕

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิสัมภาษณ์เพื่อการวิจัย
เจริญพร นายนริธร์ อมรสถิตย์

ด้วย นายรัชเดช มะลิทองดำรง นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช กำลังดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง “การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริโอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช (THE PROTECTION OF DISCIPLINE MISCONDUCT ACCORDING TO HIRI-OTTAPPA PRINCIPLE OF YOUTH CORRECTIONAL INSTITUTION, NAKHON SI THAMMARAT)” โดยมี รศ.ดร.กันตภณ หนูทองแก้ว เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ได้ผ่านการพิจารณาและอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยเรียบร้อยแล้ว

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นายรัชเดช มะลิทองดำรง ได้เก็บรวบรวมข้อมูล (สัมภาษณ์) เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการทำสารนิพนธ์ต่อไป สำหรับ วัน เวลา นั้น นักศึกษาจะเป็นผู้มาติดต่อกับท่านด้วยตนเอง

จึงเจริญพรมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยและขออนุโมทนาขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอเจริญพร

(พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร.)
ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมาโศกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บัณฑิตศึกษา
โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช
๔๐๓ หมู่ ๖ ถนนนครศรีฯ-ร่อนพิบูลย์
ตำบลนาพรุ อำเภอพระพรม
จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๐๐๐

ที่ อว ๗๙๑๖(๒)/ว ๐๖๙๖

๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๕

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิสัมภาษณ์เพื่อการวิจัย
เจริญพร ผศ.ดร.สุรินทร์ ทองทศ

ด้วย นายรัชเดช มะลิทองดำรง นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช กำลังดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง "การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริโอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช (THE PROTECTION OF DISCIPLINE MISCONDUCT ACCORDING TO HIRI-OTTAPPA PRINCIPLE OF YOUTH CORRECTIONAL INSTITUTION, NAKHON SI THAMMARAT)" โดยมี รศ.ดร.กันตภณ หนูทองแก้ว เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ได้ผ่านการพิจารณาและอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยเรียบร้อยแล้ว

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นายรัชเดช มะลิทองดำรง ได้เก็บรวบรวมข้อมูล (สัมภาษณ์) เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการทำสารนิพนธ์ต่อไป สำหรับ วัน เวลา นั้น นักศึกษาจะเป็นผู้มาติดต่อกับท่านด้วยตนเอง

จึงเจริญพรมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยและขออนุโมทนาขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอเจริญพร

(พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร.)
ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมาโศกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บัณฑิตศึกษา
โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘

ภาคผนวก จ

หนังสือการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน

ที่ จว. ๒๒๘/๒๕๖๖

เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการทำวิจัยในคน
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

๑. ชื่อโครงการวิจัย

ชื่อเรื่อง : การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช

TITLE : THE PROTECTION OF DISCIPLINE MISCONDUCT ACCORDING TO HIRI-OTTAPPA PRINCIPLE OF NAKHON SI THAMMARAT YOUTH CORRECTION INSTITUTION

๒. ชื่อหัวหน้าโครงการวิจัย

รัชเดช มะลิทองดำรง

๓. ผลการพิจารณาของคณะกรรมการจริยธรรมการทำวิจัยในคน

คณะกรรมการจริยธรรมการทำวิจัยในคน สถาบันวิจัยญาณสังวร มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๖๖ วันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๖ มติที่ ๓๓๙/๒๕๖๖ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าโครงการวิจัยดังกล่าวเป็นไปตามหลักการของจริยธรรมการทำวิจัยในคน โดยที่ผู้วิจัยเคารพสิทธิและศักดิ์ศรีในความเป็นมนุษย์ ไม่มีการล่วงละเมิดสิทธิ และไม่ก่อให้เกิดภยันตรายแก่ตัวอย่างการวิจัย กลุ่มตัวอย่างและผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย

จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยในขอบข่ายของโครงการวิจัยที่เสนอได้ ตั้งแต่วันที่ออกเอกสารรับรองผลการพิจารณาการทำวิจัยในคนฉบับนี้ จนถึงวันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๗

ออกให้ ณ วันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๖
ลงนาม

(พระมหามงวินทร์ ปุริสุตฺตโม, ผศ.ดร.)
ประธานคณะกรรมการจริยธรรมการทำวิจัยในคน
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ภาคผนวก ฉ

แบบสอบถาม

แบบสอบถาม

เรื่อง การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขัง ทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช

****

คำชี้แจง

แบบสอบถามชุดนี้ จัดทำขึ้นเพื่อทราบการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช ท่านเป็นบุคคลหนึ่งที่ได้รับเลือกให้เป็นผู้ตอบแบบสอบถาม กรุณาตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงและตอบให้ครบทุกข้อ คำตอบของท่านจะเป็นประโยชน์ในการการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช ต่อไป

แบบสอบถามชุดนี้ประกอบด้วย 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช โดยใช้หลักเกณฑ์การกำหนดมาตรวัดเป็น 5 ระดับ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับแนวการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช

ขอขอบคุณอย่างสูง

รัชเดช มะลิทองดำรง
หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช

ตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ลงใน ☐ หน้าข้อความที่เป็นจริง

1. อายุ

☐ 1. ต่ำกว่า 30 ปี ☐ 2. 30-39 ปี

☐ 3. 40-49 ปี ☐ 4. 50 ปีขึ้นไป

2. ระดับการศึกษา

☐1. ประถมศึกษา ☐2. มัธยมศึกษาตอนต้น

☐3. มัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช. ☐4. อนุปริญญา / ปวส.

☐5. ปริญญาตรีขึ้นไป

3. ลักษณะฐานความผิด

☐ 1. ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ ☐ 2. ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย

☐ 3. ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ☐ 4. ความผิดเกี่ยวกับเพศ

☐ 5.ความผิดอื่นๆ

ตอนที่ 2 การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับระดับการป้องกันของท่าน

ข้อคำถาม	ระดับการป้องกัน				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านหิริ					
1. ท่านมีความละอายต่อการเบียดเบียนผู้อื่นเพียงใด					
2. ท่านมีความละอายต่อการฝ่าฝืนกฎระเบียบของเรือนจำเพียงใด					
3. ท่านมีความละอายต่อการกระทำผิดจารีตประเพณีเพียงใด					
4. ท่านละอายที่จะพูดโกหกพียงใด					
5. ท่านละอายที่จะกระทำผิดกฎหมายเพียงใด					
6. ท่านละอายที่จะละเมิดทรัพย์สินของผู้อื่นเพียงใด					
7. ท่านละอายที่จะประพฤติผิดโดยการล่วงละเมิดทางเพศเพียงใด					
8. ท่านละอายที่จะฝ่าฝืนคำสั่งเพียงใด					

9. ท่านละอายที่พูดเรื่องการกระทำผิดในอดีตเพียงใด					
10. ท่านละอายที่จะเสพสิ่งเสพติดเพียงใด					
ด้านโอตตัปปะ					
1. ท่านเกรงกลัวต่อผลของการเบียดเบียนผู้อื่นเพียงใด					
2. ท่านเกรงกลัวต่อผลของการฝ่าฝืนกฎระเบียบของเรือนจำเพียงใด					
3. ท่านเกรงกลัวต่อผลของการกระทำผิดจารีตประเพณีเพียงใด					
4. ท่านเกรงกลัวต่อผลของการพูดโกหกเพียงใด					
5. ท่านเกรงกลัวต่อผลของการกระทำผิดกฎหมายเพียงใด					
6.ท่านเกรงกลัวต่อผลของการละเมิดทรัพย์สินของผู้อื่นเพียงใด					
7.ท่านเกรงกลัวต่อผลของการประพฤติผิดโดยการล่วงละเมิดทางเพศเพียงใด					
8.ท่านเกรงกลัวผลของการจะฝ่าฝืนคำสั่งเพียงใด					
9.ท่านเกรงกลัวผลของการพูดเรื่องการกระทำผิดในอดีตเพียงใด					
10.ท่านเกรงกลัวต่อผลของการเสพสิ่งเสพติดเพียงใด					

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับแนวทางการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่ม นครศรีธรรมราช

ด้านหิริ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ด้านโอตตัปปะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือ

ภาคผนวก ช

แบบสัมภาษณ์

แบบสัมภาษณ์เพื่อการวิจัย

สารนิพนธ์เรื่อง การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช

คำชี้แจง

1. แบบสัมภาษณ์สำหรับงานวิจัยฉบับนี้ เป็นการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลสำหรับงานวิจัย เรื่อง “การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่ม นครศรีธรรมราช”แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์

ตอนที่ 2 ข้อคำถามเกี่ยวกับแนวทางการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่ม นครศรีธรรมราช

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับแนวทางการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่ม นครศรีธรรมราช

2. โปรดตอบคำถามตามสภาพที่เป็นจริง คำตอบของท่านมีคุณค่ายิ่งต่อการวิจัย เพราะจะทำให้ทราบข้อเท็จจริงอันจะนำไปสู่แนวทางการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถาน วัยหนุ่มนครศรีธรรมราช ข้อมูลที่ท่านตอบจะไม่มีผลกระทบต่อท่านแต่อย่างใด หากท่านรู้สึกไม่สบายใจสามารถไม่ตอบคำถามได้ ผู้วิจัยขอรับรองว่าข้อมูลที่ได้รับจากการสัมภาษณ์ครั้งนี้จะเป็นข้อมูลในภาพรวมเท่านั้นและจะดำเนินการให้สอดคล้องภายใต้เงื่อนไขจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ทุกประการ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณสำหรับความร่วมมือในการให้สัมภาษณ์ของท่านไว้ ณ โอกาสนี้

(รัชเดช มะลิทองดำรง)
นักศึกษาหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง
คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์

ชื่อ ผู้ให้สัมภาษณ์.....นามสกุล.....

ที่อยู่ปัจจุบัน .....หมู่ที่ .....ตำบล.....อำเภอ.....

จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์ .....

วันและเวลาที่สัมภาษณ์ วัน.....ที่.....เดือน.....พ.ศ.....เวลา.....

ตำแหน่งงาน.....

ตอนที่ 2 ข้อคำถามเกี่ยวกับแนวทางการป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่ม นครศรีธรรมราช

1) ท่านมีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการป้องกันการกระทำผิดวินัย**ตามหลักหิริ**ของผู้ต้องขัง ทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช อย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2) ท่านมีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการป้องกันการกระทำผิดวินัย**ตามหลัก โอตตัปปะ**ของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราชอย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือ

ภาคผนวก ซ

ผลการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์

การประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 รูป/คน

การตรวจสอบความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ของแบบสอบถาม
โดยใช้เทคนิค IOC (Index Of Item-Objective Congruence)
เรื่อง การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขัง
ทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช

ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ			รวม	ค่า	สรุปผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	(SX)	IOC	
ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล							
1	อายุ ☐ 1. ต่ำกว่า 30 ปี ☐ 2. 30-39 ปี ☐ 3. 40-49 ปี ☐ 4. 50 ปีขึ้นไป	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
2	ระดับการศึกษา ☐ 1. ประถมศึกษา ☐ 2. มัธยมศึกษาตอนต้น ☐ 3. มัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช. ☐ 4. อนุปริญญา / ปวส. ☐ 5. ปริญญาตรีขึ้นไป	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
3	ลักษณะฐานความผิด ☐ 1. ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ☐ 2. ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ☐ 3. ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ☐ 4. ความผิดเกี่ยวกับเพศ ☐ 5. ความผิดอื่นๆ	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้

ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ			รวม	ค่า	สรุปผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	(SX)	IOC	
ตอนที่ 2 การป้องกันการกระทำความผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช							
1. ด้านหิริ							
1	ท่านมีความละอายต่อการเบียดเบียนผู้อื่นเพียงใด	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
2	ท่านมีความละอายต่อการฝ่าฝืนกฎระเบียบของเรือนจำเพียงใด	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
3	ท่านมีความละอายต่อการกระทำผิดจารีตประเพณีเพียงใด	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
4	ท่านละอายที่จะพูดโกหกพียงใด	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
5	ท่านละอายที่จะกระทำผิดกฎหมายเพียงใด	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
6.	ท่านละอายที่จะละเมิดทรัพย์สินของผู้อื่นเพียงใด	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
7	ท่านละอายที่จะประพฤติผิดโดยการล่วงละเมิดทางเพศเพียงใด	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
8	ท่านละอายที่จะฝ่าฝืนคำสั่งเพียงใด	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
9	ท่านละอายที่พูดเรื่องการกระทำผิดในอดีตเพียงใด	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
10	ท่านละอายที่จะเสพสิ่งเสพติดเพียงใด	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
2. ด้านโอตตัปปะ							
11	ท่านเกรงกลัวต่อผลของการเบียดเบียนผู้อื่นเพียงใด	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
12	ท่านเกรงกลัวต่อผลของการฝ่าฝืนกฎระเบียบของเรือนจำเพียงใด	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
13	ท่านเกรงกลัวต่อผลของการกระทำผิดจารีตประเพณีเพียงใด	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้

ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ			รวม	ค่า	สรุปผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	(SX)	IOC	
14	ท่านเกรงกลัวต่อผลของการพูดโกหกเพียงใด	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
15	ท่านเกรงกลัวต่อผลของการกระทำผิดกฎหมายเพียงใด	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
16	ท่านเกรงกลัวต่อผลของการละเมิดทรัพย์สินของผู้อื่นเพียงใด	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
17	ท่านเกรงกลัวต่อผลของการประพฤติผิดโดยการล่วงละเมิดทางเพศเพียงใด	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
18	ท่านเกรงกลัวผลของการจะฝ่าฝืนคำสั่งเพียงใด	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
19	ท่านเกรงกลัวต่อกฎแห่งกรรมเพียงใด	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
20	ท่านเกรงกลัวต่อการทำผิดจารีตประเพณีทางสังคมเพียงใด	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ							
1	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม(ถ้ามี)	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้

สรุป การตรวจสอบความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ของแบบสัมภาษณ์ โดยใช้เทคนิค IOC (Index Of Item-Objective Congruence)

เรื่อง การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของ ผู้ต้องขังทัณฑสถานหนุ่มนครศรีธรรมราช

ข้อ	ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ			รวม	ค่า	สรุปผล	ข้อเสนอแนะ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	(SX)	IOC		
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์							
1	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
ตอนที่ 2 การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่ม นครศรีธรรมราช							
1. ด้านหิริ							
1	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
2. ด้านโอตตัปปะ							
1	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม(ถ้ามี)							
1	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของ แบบสัมภาษณ์ เรื่อง การป้องกันการกระทำผิดวินัยตามหลักหิริ-โอตัปปะของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราชแต่ละข้อได้ค่า 1.00

ความเห็น

.....

.....

(รศ.ดร.กันตภณ หนูทองแก้ว)

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

ภาคผนวก ฌ

ผลการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

การคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

การหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ(Item - total Correlation) โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมคัดเลือกข้อที่มีอำนาจจำแนกตั้งแต่บวก 0.20 ขึ้นไป ซึ่งถือว่ามีคุณภาพดี ใช้ได้จริง จากนั้นนำข้อที่มีคุณภาพดีไปหาความเชื่อมั่นด้วยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) โดยพิจารณาข้อที่มีคุณภาพผ่านเกณฑ์จำนวน 20 ข้อ ได้ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .954 - .965 ได้ค่าเชื่อมั่นเท่ากับ .963 ดังนี้

ด้าน/ข้อ	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
1				
1.1	60.60	89.200	.957	.954
1.2	60.80	88.063	.841	.955
1.3	60.75	89.461	.859	.955
1.4	60.60	94.463	.355	.965
1.5	60.75	88.618	.769	.957
1.6	60.65	87.397	.795	.956
1.7	60.75	90.092	.672	.959
1.8	60.95	87.945	.840	.955
1.9	60.75	88.513	.845	.955
1.10	60.45	89.629	.837	.956
2				
2.1	60.60	89.200	.957	.954
2.2	60.55	88.155	.904	.954
2.3	60.75	87.882	.759	.957
2.4	60.60	92.989	.573	.960
2.5	60.75	88.618	.769	.957
2.6	60.65	87.397	.795	.956
2.7	60.75	90.092	.672	.959
2.8	60.95	87.945	.840	.955

2.9	60.75	88.513	.845	.955
2.10	60.45	89.629	.837	.963

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.963	20

ภาคผนวก ญ

รูปภาพผู้ให้ข้อมูล

ภาพประกอบการสัมภาษณ์

สัมภาษณ์ พระครูโฆสิตวัฒนานุกูล ผศ.ดร.

ผู้อำนวยการวิทยาลัยสงฆ์นครศรีธรรมราช มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ภาพประกอบการสัมภาษณ์

สัมภาษณ์ ผศ.ดร.สุรินทร์ ทองทศ

คณบดีคณะมนุษย์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

ภาพประกอบการสัมภาษณ์

สัมภาษณ์ น.ส.อัจจิมา อินทรธนู

ผู้อำนวยการทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช

ภาพประกอบการสัมภาษณ์

สัมภาษณ์ นายนรินทร์ อมรสถิตย์

นักวิชาการอบรมและฝึกวิชาชีพชำนาญการ

ภาพประกอบการสัมภาษณ์

สัมภาษณ์ นายประเสริฐ ศรีเกตุ

เจ้าพนักงานราชทัณฑ์ชำนาญงาน

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล : นายรัชเดช มะลิทองดำรง

วัน เดือน ปีเกิด : 24 ธันวาคม 2524

ภูมิลำเนา : จังหวัดสงขลา

ที่อยู่ปัจจุบัน : 39/15 ม.4 ตำบลเขารูปช้าง อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา 90000

การศึกษา : บธ.บ (การตลาด) มหาวิทยาลัยทักษิณ

หน้าที่การงานปัจจุบัน : นักทัณฑวิทยาชำนาญการพิเศษ เรือนจำกลางสงขลา